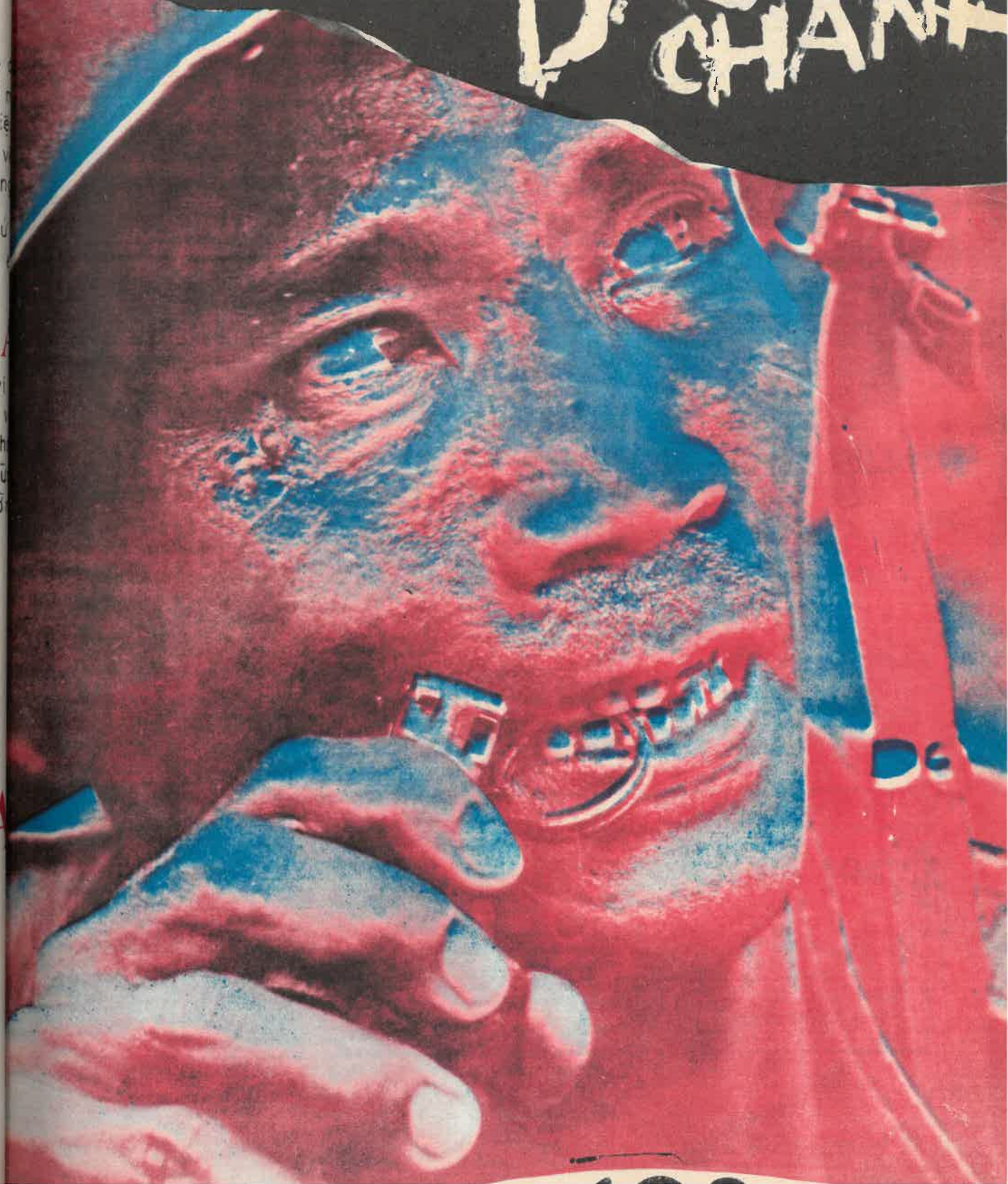

Wason
DS 531
D 642 +

ĐỜI

nghệ thuật
ĐẠO CHANH

ĐỜI

103

1

ĐẶC BIỆT : ĐÀO CHÁNH, CHỐNG ĐÀO CHÁNH

- ĐÀY, CÁC KẾ HOẠCH ĐÀO CHÁNH VÀ CHỐNG ĐÀO CHÁNH : đời
- TAM THẬP LỤC KẾ ĐÀO CHÁNH : vi hương chủ
- NHỮNG NHÂN VẬT LÂM ĐÀO CHÁNH TỪ 1945 ĐẾN 1971 : lãotôn
- ỒI, CÁI CHUYỆN ĐÀO CHÁNH VỚI CÁC ANH NHÀ BÁO : kiều phong

2

CHÁNH TRỊ

- THẾ GIỚI ĐANG CHUYỂN MÌNH : lý đạinguyên
- ƯU THẾ CỦA MỸ TRƯỚC NGÀ VÀ TÀU : hoàng văn đức

3

VĂN NGHỆ

- CÁNH HOA CHÙM GỬI : q. ynhdao
- CON RỪA CỦA NÀNG : tậđe
- NHỮNG TIẾNG CA CỦA ĐÊM SAIGON : NGÔ THỤY MIÊN . phạmnga
- HỌP BẠN HƯỚNG ĐẠO VIỆT NAM 1935 : trầnvankhac
- NHÀ VĂN THỐNG CHẾ VÀ NHÀ VĂN BÌNH NHÌ : thế phong
- CON SỐT MÙA ĐÔNG : nguyenthịhảiâu

4

CÁC MỤC THƯỜNG XUYỀN

- NÓI VỚI ĐÀU GỐI ● THƠ ĐỜI ● SINH TỬ PHÙ ● TRANG THƠ
- DÒNG ĐỜI ● ĐỜI MUÔN MẶT ● SINH HOẠT NHÓM HTN ● CƯỜI
- QUÊN ĐỜI LỢI ● MỘT VÒNG THẾ GIỚI ● SÁNG KIẾN MỚI - SẢN PHẨM MỚI

ĐỜI ● NĂM THỨ BA ● SỐ 103 ● TUẦN LỄ TỪ 7-10-1971 ĐẾN 14-10-1971

Tòa soạn
143-145 Cống Quỳnh
Saigon
Đ.T. 22.323

Chủ nhiệm
Bà Trần thị Anh Minh

Chủ trương biên tập

CHU TỬ
và nhóm Sống

GIÁ 50đ

Giao dịch quảng cáo
Hội ông Linh
143-145 Cống Quỳnh
SAIGON

đầu tranh cho đời

TRƯỚC NỖI NHỤC NHÃ CHUNG

Trong lúc đất nước trải qua giai đoạn đầu sôi lửa bỏng này, làm tuần báo bị thiệt thòi và thật bức bối.

Khi chúng tôi viết những dòng chữ cuối cùng này của tờ báo thì còn 30 giờ nữa cuộc bầu cử 3-10 mới xảy ra. Nhưng khi tờ báo tới tay bạn đọc thì cuộc bầu cử đã qua được 3, 4 ngày với rất nhiều biến cố thời sự.

Trong khi đó thì Đời không phải là một tờ báo sống ở ngoài Đời, vượt không gian thời gian. Không phải là tờ báo thuần Văn Nghệ và thuần giải trí.

Đời luôn luôn muốn góp mặt với Đời.

Không những tờ báo được thực hiện, viết sắp chữ và in trong một tuần lễ trước, mà chủ đề còn phải chọn từ hai, ba tuần lễ trước để tòa soạn biết mà tìm đúng người viết, người viết tìm tài liệu, sửa soạn ý kiến và tu sửa bài vở.

Trong số này chúng tôi cố gắng hiển quý vị một số tài liệu về Đảo Chánh và Chống Đảo Chánh. Chúng tôi chắc rằng quý vị sẽ thấy nhiều tài liệu rất độc đáo, công phu, và một vài bài được viết theo lối trào lộng nửa kín nửa hở, không dám nói thẳng vì sợ đụng chạm chẳng ích lợi cho ai, nhưng độc giả thông minh của Đời sẽ đọc và hiểu cả đằng sau chữ nghĩa.

xxx

Trong tuần này, những biến cố chánh trị báo hiệu một giai đoạn đen tối của đất nước sắp tới trước mắt chúng ta.

Sự gan lì của chánh quyền và các cuộc phản đối mãnh liệt của các nhóm đối lập đã đẩy lẫn nhau tới chân tường. Các cuộc tranh đấu chuyên mục tiêu dần dần, từ các ủy ban chống gian lận bầu cử, tới ủy ban chống bầu cử 3-10 tiếp đến các đảng phái với Ủy Ban Chống Độc Tài, và gần nhất là Ủy Ban tranh thủ Dân Chủ Hòa Bình của Ấn Quang ý nghĩ của các danh từ đó đã thấy rõ: mỗi danh xưng phù hợp với một nhóm chủ trương và phù hợp với một chiến thuật giai đoạn trước thì chống bầu cử, sau thấy rằng chính quyền quá gan lì thì sửa soạn chống độc tài, và sau cùng, để cho động cơ tranh đấu có tầm xa rộng và lâu dài, thì chọn mục tiêu Dân Chủ và Hòa Bình.

Khi tờ báo này tới tay bạn đọc, có thể các cơ quan tối cao về Lập Pháp và Tư Pháp đã ra tay can thiệp để giải quyết cuộc khủng hoảng chánh trị hiện tại. Mà với cả sự can thiệp đó, không một cơ chế, đoàn thể, tôn giáo lớn nào của người Việt Nam còn đứng ngoài cuộc khủng hoảng, đủ sức để đóng vai trọng tài giải quyết cho cuộc khủng hoảng chánh trị trên nước Việt Nam nữa.

Trừ người Mỹ, trừ người Mỹ với túi tiền viện trợ và súng đạn viện trợ. Đây có thể coi là một cuộc vật lộn giữa các đả vật bản xứ, jầy nhau đến bên bờ vực, một bên là độc tài sắt máu, một bên là hỗn loạn cũng đầy máu lửa.

Đề chờ bàn tay của ngoại bang can thiệp vào thộp lấy cổ một vài anh kéo ra khỏi cuộc đấu, vào đúng lúc ngoại bang muốn, chọn dùng; người ngoại bang muốn theo cách thức thô bỉ hay tao nhã mà ngoại bang chọn, thế theo quyền lợi của ngoại bang, làm người VN chúng ta chịu chung với nhau nỗi nhục nhã đó.

Và chúng ta cũng biết rồi những ai là người chịu trách nhiệm mang nỗi nhục nhã đó chụp lên đầu dân tộc thêm một lần nữa, sau những năm 63, 64, 65, 66...

ĐỜI

«Hàng tuần vào mỗi sáng thứ bảy, lúc kim đồng hồ chỉ đúng 9 giờ 30, Bộ Tham mưu Tối cao của Tổng thống chuyên trách vấn đề đảo chánh đệ trình một bản phúc trình đặc biệt về kế hoạch an ninh cá nhân của Tổng thống trong tuần. Đây là bộ tham mưu tối cao và có ảnh hưởng nhất đối với Tổng Thống. Vì tính cách đặc biệt nên bộ tham mưu này chỉ gồm có 3 vị sĩ quan cao cấp: một trung tướng; một thiếu tướng và một trung tá. Hằng ngày 3 vị sĩ quan này thường ăn cùng với Tổng Thống 1 lần hoặc sáng, hoặc chiều, hoặc tối. Trong suốt mấy năm qua, Tổng Thống và ba vị sĩ quan trên như cặp vợ chồng, không hề rời nhau.»

Đó là lời tiết lộ của 1 vị tướng hồi hưu khi chúng tôi tới đặt vấn đề đảo chánh và chống đảo chánh trong lúc này.

Giữa lúc có những luồng tin đảo chánh được tung ra, ồn ào, rồi lại bị cải chánh một cách ồn ào hơn nữa, một thắc mắc của mọi người: là liệu có thể đảo chánh được không ai là người có thể làm cú đảo chánh và đảo chánh như thế nào?

Đi tìm câu trả lời cho những câu hỏi đó là một trò lý thú, vừa thỏa mãn trí tò mò của chúng ta, lại vừa giúp chúng ta hiểu rõ thời cuộc hơn.

Vì vậy nhóm phóng viên Đời đã tìm tới một vài vị tướng và sĩ quan cấp tá hồi hưu để nhờ quý vị cho ý kiến về các câu trả lời nghiêm trọng này. Tất nhiên, quý vị tướng tá đều yêu cầu giấu tên.

Câu trả lời đầu tiên của một vị tướng là: «Bất cứ ai là nguyên thủ quốc gia trong lúc này cũng phải nghĩ trước đến một cuộc đảo chánh có thể xảy ra, và phải chuẩn bị đối phó.»

Và nếu tôi là Tổng Thống thì tôi phải có sẵn trong túi năm bảy kế hoạch đảo chánh và chống đảo chánh, giống như mấy cây măng, khi nào cần là mở ra dùng liền, Chính cố T.Th. Ngô Đình Diệm đã làm như vậy. Ông ta chỉ thua vì ông chưa tích trữ đủ số măng cần thiết!»

Một vị tướng, chúng ta hãy gọi là tướng X, chậm rãi cất tiếng: «Theo tôi trong lúc này một cuộc đảo chánh khó có thể xảy ra được vì nhiều lẽ. Thứ nhất nhiều người

KHÔNG THẺ NÀO
CÓ ĐẢO CHÁNH LÚC NÀY!

Đây,
các kế hoạch
đảo chánh
và
chống đảo chánh

Nhóm phóng viên Đời thực hiện

trong quân đội đã chán ngán những vụ đảo chánh. Thứ hai người Mỹ không ủng hộ bất cứ một chính biến nào trong giai đoạn hiện tại. Và sau cùng là mức độ kiểm soát chặt chẽ của nhà cầm quyền hiện nay trong quân đội. Tuy nhiên, khó không phải là không thể xảy ra được và như vậy biết đâu có lúc một cuộc đảo chánh cũng xảy ra».

Tiếp lời tướng X, vị tướng hãy gọi là tướng Y, cho biết thêm: «Không gạt bỏ giả thuyết về một cuộc đảo chánh, chắc chắn những người cầm quyền phải chuẩn bị từ nhiều năm nay những kế hoạch hiệu nghiệm để phòng khi có đảo chánh thực sự thì có kế hoạch đối phó. Tôi dám quả quyết rằng những kế hoạch này có thể được mang ra thực tập thường xuyên trên những sa bàn rộng lớn như Saigon, Vũng tàu, Huế, Nha trang và Côn sơn chẳng hạn.»

Đến đây sau khi đã nhường lời cho hai vị thượng cấp, vị đại tá hồi hưu với tên gọi là đại tá Z mới lên tiếng: «Để hoạch định những kế hoạch chống đảo chánh thần sầu quỷ khốc, bộ tham mưu của Tổng Thống chắc

chắn phải nghiên cứu kỹ lưỡng tất cả các cuộc đảo chánh tiêu biểu trên thế giới. Từ một cuộc đảo chánh tại một quốc gia xa lạ nào đó bên Nam Mỹ đến các vụ đảo chánh tại các quốc gia gần gũi hoặc quen biết với chúng ta như Kampuchia hay Maroc và ngay các cuộc đảo chánh tại nước nhà trong những năm gần đây, tất cả đều phải được nghiên cứu để rút kinh nghiệm một cách tường tận. Những người có trách nhiệm phải dự trù hết, liệu đoán hết và từ đó soạn thảo những kế hoạch nhằm ngăn ngừa tất cả các âm mưu bất chính nào, bất kể từ đâu tới hoặc do ai lãnh đạo».

Đảo chánh ngoài biển khơi

Tướng Y, người đã từng một thời phụ trách ngành an ninh tình báo, lãnh phần trình bày kế hoạch đầu tiên, đảo chánh bằng pháo kích.

Theo lời tướng Y, kế hoạch đảo chánh này là một kế hoạch táo bạo, nhằm đặt mọi người trước một sự đã rồi và phải chấp nhận một thực tế phũ phàng. Kế hoạch có thể phức tạp từng giờ phút như sau:

Ngày N, hồi 10 giờ, sau khi Tổng Thống và phu nhân dự một cuộc đại lễ xong, Tổng Thống

phải vất vả lắm mới thoát được hàng trăm kỹ giả VN và ngoại quốc đang bao vây Tổng Thống để phòng vấn. Mỗi đêm 10 giờ 45 Tổng Thống mới trở về dinh. 11 giờ 15, phu nhân TT và ái nữ đến vấn an thân mẫu tại nhà riêng.

Nửa giờ sau đó, Tổng thống cùng người bí thư thân tín lên phi cơ trực thăng tại bãi cỏ trong dinh bay ra một thành phố nghỉ mát trên bờ biển. Tại đây Tổng Thống sẽ được ông thị trưởng và một vị sĩ quan cấp tá tiếp đón, và sau đó Tổng Thống xuống thuyền đi cầu. 12 giờ 45 Tổng Thống xuống thuyền để đi cầu cùng với viên bí thư, ông thị trưởng thêm một người thân nào đó và vị sĩ quan cấp tá nói trên. 13 giờ thuyền cập cửa TT cách bờ biển khoảng 200 thước, rồi 300 thước. 13 giờ 05 liên tiếp hàng chục trái bom kích pháo, 60 ly có, 80 ly có rớt thẳng vào khu vực có tuyến cầu của Tổng Thống. Hỗn loạn xảy ra. Người ta có thể tưởng tượng được kẻ quả nếu kế hoạch này thành công. Nhưng chắc chắn bộ tham mưu của TT đã dự liệu kế hoạch này rồi. Tướng Y trình bày tiếp phần nói về kế hoạch chống đảo chánh:

AI cũng biết bờ biển nói trên hình vòng cung dài độ 3km với hàng chục các biệt thự ở các điểm tựa cao bao bọc. Điều khó khăn nhất là các biệt thự và cũng là những điểm tựa có thể dùng bích kích pháo ám sát Tổng Thống đều là các cơ sở bất khả xâm nhập như tư dinh của những vị tướng.

— Nếu từ những điểm tựa này với 3 khẩu BKP 60 ly với bộ máy nhắm tân kỳ thì chắc chắn sẽ có một thủ tướng Tân Tây Lan nằm nào trên bờ bãi đầy giá lạnh ở Úc Châu. Tất nhiên phải có máy nhắm thật tốt.

Bề chống đối lại cuộc đảo chánh theo kế hoạch kể trên, Bộ tham mưu tối cao của T.T gặp nhiều khó khăn về phương diện tình cảm. Vì T.T có thể bỏ, được nhiều thú vui ở thủ đô một nơi đây bốn phần, tranh chấp căng thẳng mà bao nhiêu năm qua T.T phải chịu đựng, nhưng T.T không thể bỏ được non nước đầy sáng khoải của bờ biển.

Vậy làm sao ngăn chặn được cuộc đảo chánh theo kiểu trên?

Tiếp theo câu hỏi của tướng Y, tướng X đã trầm ngâm suy nghĩ và đưa ra một trong 3 kế hoạch sau đây áp dụng để ngăn chặn cuộc đảo chánh kể trên, và tùy theo hoàn cảnh lúc xảy ra.

KẾ HOẠCH 1) Khi khám phá ra âm mưu trên, Bộ TM sẽ trình phụ nhân Tổng Thống nội vụ để phụ nhân Tổng Thống có thể đóng 1 vai trò tích cực ngăn chặn Tổng Thống ra câu cá tại bờ biển vào ngày N nói trên với các lý do chánh đáng. Từ tư dinh, Phụ nhân Tổng Thống sẽ dùng điện thoại siêu tần số, báo cho Tổng Thống biết Thân Mẫu đang bị cảm nặng, Bà cần gặp Tổng Thống gấp. (Mọi người nghe xong đều cười ồ).

KẾ HOẠCH 2) Từ dinh, điện thoại cho Thị Trưởng sở tại báo hãy phúc trình gấp về tình hình thời tiết tại bờ biển để Tổng Thống hoãn lại chuyến du ngoạn. Kế hoạch 2 này bị cười to hơn, tiếng cười bác bỏ.

3) Hội kiến gặp với Bộ Trưởng Quốc phòng yêu cầu lục soát những biệt thự đồng thời cũng là những điểm tựa có thể đặt súng pháo kích vào du thuyền của

Tổng Thống lúc ngài mãi vui cùng con cá lớn. Bộ Tư Lệnh Quân Cảnh hay MP phối hợp với Bộ Chỉ Huy Bài trừ ma túy quân đội đồng minh sẽ đảm nhiệm công cuộc lục soát những điểm tựa bất khả xâm phạm kể trên. (Biết đâu sẽ chẳng có vài chục ký lô Bạch phiến trong những điểm tựa này).

Đảo chánh kiểu Maroc (tướng X trình bày)

Hai tháng trước ở Maroc đã xảy ra một cuộc đảo chánh. Đảo chánh xảy ra khi vua Hassan II mở tiệc khoản đãi 1000 tân khách và bị 500 sinh viên sĩ quan do một vị tướng hướng dẫn tấn công vô bừa tiệc. Một Đại Sứ chết. Mấy trăm quan khách bị thương, viên tướng thủ lĩnh của cuộc đảo chánh bị bắn lằm, chết ngay trong loạt đạn đầu tiên. Còn nhà vua thoát nạn.

Đây là cuộc đảo chánh táo bạo hấp dẫn mà lại dễ thành công nhất, mà dù kế hoạch đảo chánh có thất bại đỡ làm thương dân nào vô tội bị chết oan.

Để thực hiện kế hoạch đảo chánh theo kiểu Maroc này, các phe phái độc lập chỉ cần bỏ tiền ra mua độ bán tiểu đội phòng vệ Tổng Thống phủ là cùng. Vì chỉ 6 tay súng với tài thiện xạ của các vệ binh phòng vệ Tổng Thống phủ suốt ngày chỉ ăn rồi bắn, bắn rồi ăn, cộng với các vũ khí tối tân của Huê Kỳ đặc biệt viện trợ cho các thợ bắn này, nếu kế hoạch này thì hành chắc chắn sẽ thành công.

Chỉ đợi một cuộc tiếp tân trọng thể nào đó trong dinh như buổi tiếp tân các Tân dân biểu Hạ nghị viện ăn mừng nhiệm kỳ mới chẳng hạn.

Giờ H đã điểm. Tổng Thống xuất hiện các tân khách đứng lên kính chào thì cùng một lúc sáu tay súng bóp cò. Nhiều người đồng loạt ngã gục, Tổng Thống sẽ được ơn trên phò hộ thoát nạn một cách tài tình như vua Ma rốc và trên ngự bào còn đầm máu của một người nào đó.

Đảo chánh theo kiểu Khờ Me

Theo sự ước tính ngoại giao của các phe đối lập. Trên đường từ Hoa thành Đồn đến Bắc Kinh để hội đàm với Mao Trạch Đông, TT Nixon có thể lịm sự gặp các

quốc trưởng, các quốc gia Đồng minh tại Đông Nam Á một chỗ trên một chiếc hạm tại Thái Bình Dương để gọi là tham khảo ý kiến đồng minh — sẽ đương nhiên Tổng Thống của chúng ta sẽ đóng vai trò quan trọng trong cuộc gặp gỡ này.

Nhân dịp đó T.T có thể ghé thăm Phi luật Tân, và trong lúc ngài còn đang dự tiệc với ông (hay bà) Marcos (vì nghe nói bà Marcos sắp ra tranh cử T.T Phi phen này thì ở nhà có « cú »).

Cứ như thế nào?

Theo đúng kiểu Kam Bu Chik đầu tiên là các đám biểu tình chống động của nhân dân Khờ Me để đòi một cái chi đó, như độc lập, đảng trị, tham nhũng, vân..vân.

Các đám biểu tình càng ngày càng đông và lan tới các tỉnh rồi dùng một cái, «cú» nổ ra. Một mặt cho mấy tiểu đoàn đi chiếm các cơ sở đầu não của Quốc gia Thượng, Hạ Viện, Tối Cao Pháp Viện, BTL Cảnh Sát, Đài Phát Thanh, Bưu Điện, Bộ T.T.M.

Một mặt, nhân dân Khờ Me triệu tập ngay Đại Hội Toàn Dân suy tôn một số Mông Xư A,B,C nào đó lên làm hội đồng cách mạng.

Sau đó, dưới áp lực của họ súng, hay của đức thánh Trần hai viện trên dưới họp lại tuyên bố tự ý giải tán cái rập, rập thỉnh cầu các cụ A, B, C, tam lãnh quyền Hành Pháp cộng Lập Pháp làm một. Còn vị nguyên thủ quốc gia cũ thì cứ việc lưu vong, muốn lập hay không lập chánh phủ lưu vong tùy ý.

Kế hoạch đảo chánh kiểu Khờ Me này chỉ thực hiện được nếu dân anh chị vị chịu O.K. Nếu không thì chỉ 3 ngày sau, các ông A,B,C sẽ bị hội đồng MNQ chính lý liên tù tội.

Đây cũng là kiểu đảo chánh NKRUMA ở xứ Ghana trước.

Vậy làm cách nào để chống đảo chánh kiểu Khờ Me? Chỉ có một cách là nắm vững quân trấn và một vài đầu não của thủ đô bằng «3000 đệ tử giang đồng ruột thịt». Như vậy dù có xảy ra ta có thể cố thủ chờ vị nguyên thủ trở về, lên tiếng kêu gọi các nơi về cứu giá.

Làm sao trở về được?

Chỉ có một cách là đi trực thăng từ 1 hàng không mẫn nhiệm hay các

cứ đồng minh nào mà về, và đi cùng với một vị Thái Thủ khả kinh.

Đảo Chánh kiểu 63

Trên đây là phần trình bày của tướng Y. Sau đây là một kế hoạch đảo chánh và chống đảo chánh khác do đại tá Z trình bày.

Bộ tham mưu tối cao của Tổng Thống cũng có những nhận định rất sáng suốt như sau: yếu tố quyết định sự thành công của một cuộc hành quân hay một trận đánh là địa lợi. Sở dĩ cuộc đảo chánh 1 tháng 11 năm 1963 thành công để đảng là vị dinh Độc Lập chưa làm xong, Tổng thống Ngô đình Diệm phải bỏ về ở tạm dinh Gia long, một vị trí rất thất lợi về phương diện phòng thủ. Tổng Thống Diệm cũng biết vậy nên ngay sau hai giờ cầm cự với phe đảo chánh, Tổng Thống Diệm đã có quyết định sáng suốt là phải ra đi, bỏ trống dinh Gia Long để cánh quân Đại tá Nguyễn văn Thiệu đánh chiếm.

Nhưng tiếc thay lúc đó Tổng Thống Diệm lại không vào tỵ nạn tại tòa Đại Sứ hoặc khâm mạng Tòa Thánh mà lại vào tỵ nạn tại một nhà thờ nhỏ — Ngày nay vị Tổng Thống đương nhiệm có lợi điểm hơn Tổng Thống Diệm rất nhiều cho nên không ai đủ sức làm lại cú đó nữa. Chỉ cần một tiểu đoàn (400 người) phòng vệ dinh thì theo sự ước tính quân sự rất khách quan lực lượng tấn công muốn tràn ngập trong một cuộc đảo chánh ít nhất phải có 10 tiểu đoàn bộ binh thiện chiến liên tiếp tấn công, có không quân, pháo binh và thiết giáp yểm trợ. Theo kinh nghiệm chiến đấu và cũng là nguyên tắc căn bản quân sự thủ một công mười và một binh sĩ chỉ có khả năng tối đa là chiến đấu 3 tiếng đồng hồ liên tục là cùng. Muốn thực hiện một cuộc tấn công có hiệu quả phải có 3 tiểu đoàn cùng một lúc để công phá đàn áp lực lượng phòng thủ trong một cuộc tấn công 3 tiếng đồng hồ, rồi phải có 3 tiểu đoàn khác thay thế để tiếp tục tấn công. Như vậy phải liên tục thực hiện ba cuộc tấn công, 3 đợt thay quân, mỗi đợt 3 tiếng đồng hồ — đồng thời phải có phi cơ oanh kích, đại bác 150 ly và 10 xe thiết giáp yểm trợ mới mong tràn ngập được Dinh.

Nếu phải chấp nhận một cuộc đảo chánh như thế này phe âm mưu đảo chánh ít nhất phải quy tụ được 12 tiểu đoàn bộ binh thiện chiến như Biệt Động Quân, Thủy Quân Lục Chiến, và Nhảy Dù đồng thời có 2 phi đội khu trục, 01 tiểu đoàn pháo binh và 3 tiểu đoàn thiết giáp.

Với một lực lượng cơ hữu như trên Bộ Tham Mưu đảo chánh sẽ hành động theo kế hoạch chi tiết như sau:

18.00: Để giảm thiểu sự thiệt hại cho dân chúng, phát súng lệnh của cuộc đảo chánh sẽ được bắn ra vào hồi 18g00.

Ngay khi phát súng lệnh bắn ra 4 pháo đội tức 12 khẩu đại bác 105 ly bắn theo tốc độ nhanh tối đa vào Dinh và các địa phận xung yếu như Bộ Tư lệnh CS Quân Trấn và đài phát thanh. Đồng thời 3 chi đội Thiết vận xa đến án ngữ các mục tiêu đã định như:

- Bộ Tổng tham mưu
- Đài phát thanh
- Trụ sở Hạ Nghị Viện
- Tổng Nha Ngân khố.
- Tràn ngập ngay Bộ Tư lệnh BKT/Thủ Đô.
- Bưu Điện.
- Khống chế Bộ tư lệnh Tiền khu Gia định.

- Cầu xa lộ Biên Hòa.
- Cầu Bình Lợi.
- Phú Lâm và ngã tư Bảy Hiền

18.30: Đài Phát thanh im tiếng, theo sau là vài loạt súng nhỏ.

19.00 Trên Đại lộ Lê Lợi nhiều xe hơi bốc cháy,

20g00 Pháo tiếp tục rót vào Dinh Độc Lập — và cho đến sáng để yểm trợ cho cuộc tấn công của 10 tiểu đoàn thiện chiến vào 4 mặt dinh quyết tràn ngập và bắt trọn bộ tham mưu chính yếu chỉ gồm toàn sĩ quan cấp tá rất trẻ, trong số đó có 3 vị Trung tá như định chiếm công đầu năm nay mới có Trên 30 tuổi mà vị nào cũng có Bảo Quốc Huân Chương đệ tam hạng là chót. Ba Cái Bảo Quốc Huân Chương hộ mạng vì vậy nếu rủi cuộc đảo chánh thất bại có bị bắt, xử tử hình cũng không lo chết. Nói thiệt tình người đi đảo chánh cũng sợ chết thấy mẹ!

Một chi tiết rừng rợn nhất của kế hoạch đảo chánh này là cùng 1

lúc 10 vị sĩ quan cấp tá nói trên phải làm sao bức tử được các vị tư lệnh binh chủng Thủy Quân Lục Chiến, Biệt Động Quân và Nhảy Dù nếu 3 vị trên không chấp nhận cuộc đảo chánh. Khó thay! Khó thay!

Tướng X trầm ngâm: « Làm sao anh kiếm được mười mấy tiểu đoàn? Các đơn vị đại trừ bị như Dù, TQLC BĐQ đều được phân tán ra các mặt trận Biên giới từ nay cho đến 1973. Còn bộ binh thì sức mấy mà về được? Sư đoàn 5 ở rải rác tận Lai Khê, Bình Dương cho tới Tây Ninh. Sư Đoàn 25 từ Hòa nghĩa lên phía Bắc. Sư Đoàn 7 tuốt dưới Mỹ Tho, liệu có qua được cầu Bến Lức không? Nếu tới mà làm Tổng Thống thì có 10 chủ sĩ quan cấp tá chờ có đến 100 chủ tài cũng khiếp sợ!

Sau khi trình bày kế hoạch đảo chánh với đầy đủ chi tiết như một cuộc hành quân, Đại tá Z tăng hăng lấy giọng rồi tiếp: « Đây là một kế hoạch thâm khốc anh ạ. Nếu đem thực hiện, sẽ có ít nhất cả ngàn binh sĩ và hàng trăm thường dân vô tội phải thương vong, dù cuộc đảo chánh thành công hay thất bại. Tuy nhiên có kế hoạch đảo chánh thì cũng có kế hoạch chống đảo chánh » Và đại tá Z trình bày như sau:

Sau khi biết được tham vọng của nhóm sĩ quan trẻ, bộ tham mưu quyết định sắp đặt một chương trình di kinh lý cho Tổng Thống, để ngay từ buổi sáng ngày G, Tổng Thống có thể rời khỏi thủ đô. Địa điểm Kinh lý có thể được chọn trong 3 nơi sau đây:

- Đà Nẵng (chủ tọa lễ khai mạc một trung tâm xã hội)
- Pleiku (chủ tọa buổi lễ đặt viên đá đầu tiên xây Trung Tâm Sạc tộc).

— Cần Thơ (Chủ tọa buổi lễ trao bằng khoán ruộng đất cho nông dân)

Song song với kế hoạch di kinh lý nói trên, Tổng Thống cũng có thể quyết định một chương trình khác chẳng hạn Tổng Thống sẽ cùng gia đình ra nghỉ cuối tuần câu cá tại Phú Quốc!

Chuyến đi Phú Quốc hoàn toàn bí mật để đánh lừa phe âm mưu, T.Thống có thể báo trước mời một cuộc tiếp tân lớn ở dinh vào tối

(Xem tiếp trang 55)

KHA TRẦN ÁC

Hú vía

Khi Đầu Gối viết những giòng này, còn 24 giờ nữa, cuộc độc diễn sẽ mở màn, nhưng chắc tới 101% là ông Thiệu sẽ phải hi sinh thêm 4 năm. Riêng Đầu Gối thì tưởng đã bị thủ tiêu vì mấy câu trên chộc trò độc diễn. Đầu đuôi thế này :

Chiều thứ năm 30-9 Đầu Gối có viết trong mục ATV ở báo Sóng Thần một lá thư gửi ứng cử viên Nguyễn v. Thiệu, là thư có đoạn như sau :

«Hôm qua, ATV đi qua Ngã Sáu (Chợ lớn) thấy một hiện tượng kỳ lạ xin kể ông rõ, biết đầu chẳng làm ông thay đổi ý kiến bỏ cuộc độc diễn tro trên 3-10.

«Lúc đó vào khoảng 4 giờ chiều; trời không mưa mà chính mặt ATV nhìn rõ thấy trên một cái bi h chương đặt tại Ngã Sáu, hai con mắt ông, trên bức hình của ông, chảy nước ròng ròng. Trời tạnh ráo, mặt ông mở tròng tròng, mà lại chảy nước, vậy nước ấy là nước gì? Chỉ có thể là nước mắt. Tại sao ông khóc? Chính ông khóc cho bản thân ông, hay những người đã chết, những người còn sống trên đất nước này, mượn mặt ông để khóc cho thân phận mình, sự kiếp mình? Hay trời phải khóc tổ tiên chúng ta khóc dùm chúng ta? Tự nhiên nước mắt ATV ứa ra, và ATV cũng khóc. Khóc và thấy thương ông vô hạn. Thương thực sự chứ không phải thương mĩ mai. ATV nói dối, ATV xin làm con ông, xin ăn cứ ông. ATV thương ông vì ATV chột nhiều sờ dĩ phương trao

những đổi mới ngày mỗi lên cao, mà chẳng làm gì nổi ông, không phải vì ông mạnh, ông có hậu thuẫn trong quần chúng, nhưng chính vì người Mỹ còn cần tới ông, chưa muốn bắt, chưa muốn làm thịt ông, như người Mỹ đã làm thịt ông Diệm khi thấy ông Diệm hết cần thiết, trở thành vương mác. Chiến tranh đã làm dân tộc này mất chủ quyền, chế độ của ta là một chế độ bị trị, có độc lập cóc kào gì mà chống đối ông cho thêm thương tâm. Ông ra đi hay ông vẫn sẽ là Tổng Thống không thành vấn đề. Ông ra đi thì sẽ có la bài khác của Đe Quốc thay thế. trong hoàn cảnh này, thực tế này, có ông Tổng Thống nào được dựng lên, mà tloạt kuổi sự chi phối của Mỹ! Trừ phi là một Tổng Thống do Cách Mạng thực sự đẻ ra. Nhưng cách mạng chúng ta không chịu làm, không dám làm, con bạn cau xé nhau.

«Vay ATV khẩn thiết đề nghị với ông. Ngại sĩ Vũ v. Mẫu nói đúng: Dù phong trào chống đối cơ gia tang gấp mười, ông vẫn sẽ là Tổng Thống sau ngày 3.10. Ngay từ bây giờ, ATV xin khước mừng ông, và thỉnh cầu ông một điều: Đảng nào thì ông cũng sẽ là Tổng Thống, dù phe chống đối có làm mưa làm gió, thì xin ông cứ để mặc khỏi cần dằn áp, dẹp dịu tình, ban bố những ai đòi xe, phá hoại v.v., Hôm qua, Sóng Thần có đăng tải bức hình phê bình Nguyễn văn Quan, Phó chủ tịch Hội TPB bị hốt lên xe cây. Áo Thả Vịt đang ăn miếng bánh Trung Thu ngon ngọt mà thầy đảng trong

miệng, phải nhả ra, khi ngó hình. Cách đây hơn 10 ngày, đi chạy tiền cho Sóng Thần, vì cổ phần đóng góp chỉ mới có triệu, còn thiếu 5 triệu, anh trao cho ATV sử mệnh đầu khế mượn thêm. Mượn lung tung người mỗi người 300 ngàn, từ Chủ Nhiệm Tin Sớm Nguyễn Ca, tới ký giả Văn Đơ v.v.. Vẫn thiếu. Đánh mò tới Hội TPB tạm tiền quỹ của hội. Ban trị của hội phải họp mới quyết định cho ATV mượn 200 ngàn đồng. Nguyễn văn Q. trao số tiền cho ATV, nói: S. Thuận là nhất nước, mời được tiền quỹ của hội. Sóng T. đang làm mọi người thất vọng bạc nhè».

«Bây giờ Quân bị bắt. Sóng T. và ATV không làm gì cho anh thật chó. Vay ATV xin ông ra làm ông tha cho Nguyễn v. Quân. ATV nổi sùng tui... thư bắt gọn».

Tưởng viết láo mấy câu vui, rồi tuột cha ai trộm đi. Ngờ đâu, sang thứ sáu, hồi 10 giờ, Đầu Gối vừa ở tòa soạn Sóng T. đi ra, có ba người lạ ăn vận chặc, bước tới niềm nở người khoác một tay Đầu Gối cười nói náo nức với Đầu Gối: «Chào tôi đã đọc bức tâm thư của ông gửi ông Thiệu. Chúng tôi coi bức bích chương trên ông Thiệu chảy nước mắt. Mời đi cùng chúng tôi, chỉ cho chúng tôi coi mien tượng đó». Người bên trái, còn cổ tinh giả vờ, cái đầu súng lục nằm trong

quần, vào hông Đầu Gối để Đầu Gối hiểu ngầm là không đi cũng không được. Đầu Gối biết là có biến, và ba người không phải thiện nhân, tìm Đầu Gối muốn đứng, nhưng Đầu Gối không dám kêu cứu vì sợ họ bắn bỏ liền. Đầu Gối la ra về bình tĩnh, trả lời :

— Tôi vui lòng. Mời các ông lên xe tôi.

— Không cần. Chúng tôi có xe riêng. Mời ông lên xe chúng tôi. Bền lên xe. Để hoãn binh, Đầu Gối bình thần nói :

— Các ông cho xe chạy xuống Ngã Sáu, tôi sẽ chỉ các ông coi.

Đầu Gối ngồi giữa. Hai người ngồi kèm hai bên. Một người ngồi đằng trước lái xe. Người phía tay trái, vẫn nụ cười niềm nở :

— Chúng tôi biết là ông viết phịa, chúng tôi khỏi cần coi. Nhưng điều chúng tôi muốn biết, điều chúng tôi cần biết hỏi ông là : « Ông là người của ai... »

Đầu Gối cười xòa, trả lời rất thanh thản, rất thành thực rằng Đầu Gối là người của Đầu Gối, Đầu Gối chưa bao giờ mà cũng chẳng bao giờ là người của ai. Đầu Gối biết rằng nếu Đầu Gối thuyết phục được bốn 3 người, thì có hy vọng thoát chết. Đầu Gối bèn trở tài hùng biện nói rất háng, rất say sưa, kể lể (on cả con kê đủ thứ... Ba người gật gù có mỗi thông cảm. Người nhiều tuổi nhất, có vẻ người chỉ huy, nói với Đầu Gối :

— Ông nói có nhẽ đúng. Thôi chúng tôi cảm ơn ông và xin đưa ông trở về.

Xe trở về tòa soạn. Trước khi Đầu Gối xuống xe, người ngồi bên trái rút cái súng ra, chìa cho Đầu Gối coi. Thì ra cái súng giả, bằng gỗ. Ba người cười ngất, nói với ATV.

— Thấy ông, hay đùa dzaì thì bọn này cũng đùa dzaì ông chơi. bọn này cũng không phải người của ai đâu ! Thử gán ông một chút. Gán ông còn tốt lắm.

Hú vía ! Tôi giờ phút này Đầu Gối vẫn chưa biết bọn ba người đùa dzaì hay là người của ai.

Múa lân

Bầu cử độc diễn 3-10 năm nay nhằm đúng ngày tết Nhi Đông. Theo đúng lệ lệ những ngày lễ lớn đông vui để chào mừng «T. 4

không» đặc cử oanh liệt trong cuộc bầu cử chỉ có một mình. Kiều Phong và Độc Thủ nhất định đảo chánh Đầu Gối một kỳ để chơi trò múa lân. Sự phân công giữa hai người viết phim này như sau : Kiều Phong lạc đầu lân.

Còn Độc Thủ lãnh phần ôm cái đuôi lân,

Mời bạn đọc xem cái «Đầu Lân» do Kiều Phong múa bút như sau :

Đảo chánh êm ái

(Kiều Phong viết thay Đầu Gối)

Người khoái bị đảo chánh nhất cõi đời này là ông Đầu Gối. Bọn không cần dọa cúp viện trợ, không cần phải là quân nhân, bọn chỉ cần hô lên một tiếng : « Yêu cầu Đầu Gối đi chỗ khác chơi » thế là ông ta sẽ lập tức quì xuống lạy bạn ba lạy, rồi ra đi một cách khoái tử.

Số này, báo Đời viết về đảo chánh. Ông Đầu Gối ngồi vào bàn lo sáng tác những câu văn xô xiên hợp với đề tài chung. Sau mười phút loay hoay người bỗng hét lên một câu rùng rợn :

— Ê ! Các ông đảo chính tôi một phát giùm đi chứ. Mẹ kiếp ! Viết Áo Thả Vịt lâu quá rồi, chẳng có thằng nào đảo chánh giùm cho một kỳ. Bất công đếch chịu được !

Và người Đầu Gối sừng sững đứng lên, anh em năn nỉ thế nào người cũng không thêm hy sinh nữa.

Gần một năm nay Đầu Gối bắt đầu lười biếng. Bài Áo Thả Vịt bao giờ cũng đưa vào phút chót sau khi thư ký tòa soạn, thợ nhà in, quản lý tập hợp thành một phái đoàn «đốt đít» Đầu Gối.

Bị «đốt đít» mãi rồi Đầu Gối sinh ra lì, cứ l ra. Nước đến chân người mới chạy khắp tòa soạn, gặp anh em nào cũng túm chặt lấy :

— Ông ơi ! Ông viết giùm tôi một kỳ, cà phê, thuốc lá, nhuận bút cái gì cũng có ngay.

Thế nên, nhiều anh cứ thấy Đầu Gối vội vã tiến về phía mình, tay rút ví, là chuẩn gấp.

Cái cảnh ông Đầu Gối ngồi kiểng đề tài mời thăm. Một bữa KP và AVT ngồi ở quán cà phê mặt AVT thần thờ vì «không biết kỳ này viết cái gì». Giữa lúc đó, một người đàn ông đến trước mặt Đầu Gối cúi đầu. Ông Đầu Gối giật mình, đứng phắt dậy, cười

rất tươi, đưa tay ra bắt. Ông kia trình trọng bát lại. Tưởng như nhị vị thân nhau từ lâu lắm.

Thực ra ông kia chỉ đến để xin mời thuốc lá.

Kỳ này ATV được đảo chánh một phát như ý nguyện.

Đầu Gối cũng thuộc loại lì, chỉ hơi khác là mỗi lần được «ra đi» người cười toe toét.

Làm sao để màn T.T độc diễn ? (Độc Thủ viết thay Đầu Gối)

Từ khi đồng nghiệp Hòa Bình đăng một thiên hồi ký nhai đề «Làm sao để giết một vị T.T» các bài báo «Làm sao» trở nên rất thời thượng ! Để chào mừng tân T.T 4 không đặc cử về vang trong cuộc bầu cử độc diễn. Độc Thủ lần thần phân tích xem «Màn rang để trở nên T.T độc diễn?».

Muốn làm TT độc diễn, các phương thức vận động bình thường trở nên cũ mèm. Trong cuộc vận động với cử tri, dù chỉ nặng phần trình diễn huê dạng như hợp báo, tổ chức nói chuyện với cử tri cũng bị bỏ xó, không được đem ra xài. Tuy nhiên kỹ thuật độc diễn đòi hỏi một số các biện pháp rất tân kỳ, Độc Thủ xin tạm thống kê như sau :

— Lựu đạn cay : Trong một cuộc bầu cử độc diễn, cử tri sẽ cảm động đến rớt nước mắt khi thấy bọn «vô trách nhiệm» (danh từ của TT) lần lượt rút lui không ứng cử nữa. Trong khi UCV độc diễn vẫn lì lợm nhất định hy sinh).

Có lẽ nhà nước cũng thấu rõ sự tình này, cho nên để giúp cho nước mắt chan hòa, lựu đạn cay bèn được sử dụng. Cũng nhờ bầu cử độc diễn, những người viết phim nham nhỡ đã làm giàu cho các từ ngữ thời sự bằng mấy chữ mới toanh : nền dân chủ cay mắt : Độc Thủ lấy làm tiếc không biết trong cuộc bầu cử độc diễn kỳ này, nhà nước đã sử dụng bao nhiêu lựu đạn cay, và số lựu đạn này tính ra đủ là tã thấm vào số viện trợ bao nhiêu ?

— Lựu đạn ngứa : Trong một cuộc bầu cử độc diễn, ngoài sự cảm động, cử tri rất có thể sẽ liên

(Xem tiếp trang 46)

ÔI! CÁI CHUYỀN ĐẢO CHÍNH VỚI CÁC ANH NHÀ BÁO

Kiều Phong

Tinh thần cao

Một trong những loại người say mê tin tức về đảo chính nhất là anh em ký giả. Dù được hưởng nhiều ân huệ của nhà cầm quyền đương thời, dù đất nước có được hưởng dẫn bởi hai ông Nghiêu — Thuần, nhà báo vẫn khoái đảo chính như thường. Đảo chính giả hay thật, thành công hay thất bại đều tốt, đều có chỗ dùng cả.

Nếu anh em có quyền phép để sản xuất ra cái môn đảo chính, chắc mỗi năm anh em sẽ làm cách mạng ít nhất mười hai lần, không nghĩ hề.

Trước hết là vì nhu cầu làm tin chấn động, đặc biệt. Tờ báo không thể mỗi ngày nhai lại những tin tức quen thuộc như mặt trời lặn mọc. Mục tin vật thì quanh đi quẩn lại vẫn là xe cộ, chó, cá, xe, nhân dân tự vệ bắn lần nhau, Mỹ lại ầu cán người. Tin lớn thì vẫn chỉ là những lời qua tiếng lại trong một cuộc tranh chấp kéo dài nhĩ nhĩ.

Đến như những ngày có xuống đường, có lựu đạn cay, mặt mũi tờ báo đã đổi khác, đã xôn tưng nhưng vẫn chưa thực sự tới mức anh em báo chí mong đợi. (Để hỗ trợ cho sự sôi động của thời cuộc, một số báo bỗng nua thêm loại chữ cây to to mẹ, to hơn cả tên tờ báo, để đặt tit cho những tên giật gân. Trông tờ nào cũng như của cụ Trần tấn Quốc. Chữ gỗ giúp cho thời cuộc cháy thêm tí lửa (gỗ cháy được chứ chữ thì lạnh lấm).

Nhưng vẫn không thể bằng một cuộc đảo chánh.

Sau nữa, nước này dân có được cai trị bởi qui ông Nghiêu, Thuần. Hàng ngũ ký giả rách rưới, lại có chiều dịp để nổi

sùng với nhà cầm quyền hiện tại. Ông nào lên thì cũng thế, anh em rách vẫn hoàn rách, nhưng dù sao cũng trả được mỗi thù lưu cữu lâu nay. (Nhất là những ký giả hay bị đánh lăm).

Có lẽ vì vậy mà nhiều nhà báo vẫn được khen là giàu tinh thần cách mạng.

Triệu chứng

Nếu một nước có đến 3 ông lãnh tụ công khai tổ sự giận dữ, căm hờn nhau, lại có ông tổng kinh tế tăng thuế, tăng giá hàng lía lía, những chuyện đó quá đủ để nhà báo có chính nghĩa ngồi chờ tia giạt gân.

Hoa lục chỉ đại đột hũ bỏ cuộc diễn hành ngày Quốc Khánh mà Mao chủ tịch của họ bị chết lên chết xuống trên báo chí. «Mấy năm trước, chỉ vì lười xuất hiện, ký giả ngoại quốc lâu không được chiêm ngưỡng dung nhan, Mao Trạch Đông đã bị khai tử một lần, đến nỗi phải nhào xuống sông Dương Tử bơi một phùa cải chính, một thấy mẹ.

Cuộc đảo chánh thường đòi hỏi những triệu chứng, dấu hiệu tâm thường hơn.

Đài phát thanh Saigon hình như đã được trang bị một cái máy điện thực tốt. Nếu một phát cúp điện hát i uông, bỗng cầm như hén, là đủ gây hoang mang dư luận. Một cuộc chuyển quân đi lạc đường cũng có thể khiến mọi người xôn xao, nhà báo hồi hộp. Đó đó, một trong những bí kíp được ghi trong cẩm nang chống đảo chánh là: «Máy điện đài phát thanh phải chạy đều.»

Có hồi làng báo nghi ngờ đến cả cái sự im lặng của một ông lãnh tụ. Quân ta đặt tit lớn «Ông K. bỗng

đứng lặng thinh, tình hình sắp sủi bùng».

Những người có khả năng quyền hành đủ để gây xáo trộn được báo giới chú ý theo dõi từng tí một, ông đang nói nhiều bỗng ít nói, hoặc ngược lại. Ông đang đi chơi nhưng bỗng bỗng năm khàn ở nhà, đều là những dấu hiệu khả nghi, mà nhà báo rất khoái gán nó vào khoản «thời kỳ tiền đảo chánh».

Một người chết đi, hàng hũu ưa lễ lại một vài câu nói gở của hũu. Một cuộc đảo chánh xảy ra, anh nhà báo nào cũng muốn chứng tỏ rằng mình đã biết trước từ khuya.

Một ông phó TT đã mất điểm của nhà báo, cũng vì những chuyện liên can tới đảo chánh như thế.

Có tin rằng ông dọa sẽ chơi. Chuyện đảo chánh mà nói um sùm lên thì mất vui rồi. Sau đó lại có 1 măn cải chính: ông không dọa đảo chánh. Làng báo thất vọng quá. Ông ta làm anh em mất 1 tin tâm cột trang nhứt và 10 ngàn số báo.

Kẻ báo động

Có nhiều tuần lễ mà hầu như mỗi ngày tờ báo đều được một bằng hũu thông báo: sắp có chuyện động trời.

Người báo tin thường lại không phải hạng ký giả chính cống. Họ sống cuộc đời nửa chính trị nửa nhà báo. Nếu cần họ viết lách được. Nhưng thường thường, họ dong chơi, giao thiệp rộng, hiểm tin tức đề có chất liệu bàn luận tán dóc.

Cách báo tin của họ cũng đặc biệt.

Bạn đang ngồi trong tòa soạn bạn thấy một người đẩy cửa xông vào, mặt mũi khẩn trương, hốt hốt la to:

— Chí nguy! Chí nguy!

Bạn yên tâm. Cái anh chàng đó thường là vừa rời chiếu bạc sau khi đã «chế suốt» năm bảy phát và cạn vốn. Mấy tiếng «chí nguy» ghé gớm kia chỉ cốt diễn tả cái thế kẹt của hũu: Hết bỏ nó cái khoản lương mới lãnh rồi, bây giờ không biết xoay đầu ra tiền ăn từ giờ tới cuối tháng. Nếu bạn ngược mắt lên tờ đầu chờ đợi sự giải thích mấy tiếng «chí nguy» thì là bạn đại đột hết sức. Kẻ thua bạc sẽ bắt bạn nghe hũu kể về những phút xui xẻo, hồi hộp vừa qua, quanh đi quẩn lại vẫn chỉ có một vụ «mình ngờ nó đòi J, ai ngờ nó đòi XL...» cuối cùng là một vụ bấu xấu tí tiền lẻ.

Ngay cả một kẻ báo tin nghe có vẻ rõ rệt hơn:

— Đại Biến! Chết hết toi nơi...

Cũng chẳng có gì đáng ngại. Cái đại biến ấy chỉ có thể là tin vui: Trong một phút tính toán lầm bà xã hũu vừa có bầu đứa con thứ 9 thứ 10 chi đó, thế thôi.

Người đến tòa soạn báo tin đảo chính có tác phong khác hẳn. Hũu bình thản, tỉnh bơ, buông nhẹ hai tiếng:

— Xong rồi.

Cái gì xong?, xong thế nào? phải khuôn hũu ra quán cà phê, cây miêng hũu bằng mấy đũa thuốc, hũu mới lừng khừng tiết lộ vài chi tiết.

Những chàng này ưa loan tin phía nhất, và họ có báo cho ta biết cả trăm cuộc đảo chánh thì rồi xã hội vẫn tỉnh bơ. Tuy nhiên, đã biết lại sao sắp có đảo chánh thì quý vị này cũng lại biết giải thích tại sao cuộc đảo chánh chưa xảy ra. Nhờ cái lối nói, nửa kín, nửa hở ấy, họ có thể cãi bay mọi chuyện. Và nếu đảo chánh không chịu xảy ra thì hoàn toàn là lỗi ở nó. Lúc nào họ cũng vô tội, thành thật, và «biết quá nhiều».

Đảo chánh nhẹ

Tờ báo lớn, có một lực lượng phóng viên hùng hậu, mong đảo chính để trở lại, điều tra phóng sự. Báo nhỏ, thiếu nhân viên, cũng mong đảo chánh, để có cơ hội vùng lên.

Nhưng một cuộc đảo chánh đòi hỏi nhiều món đồ nghề linh tinh và

tốn kém như: Súng ống, xe tăng, máy bay, quân đội v.v., những món đồ nhà báo không có, đành phải chờ ở các lãnh tụ. Tất cả sự đóng góp của anh em chỉ là chạy tit 8 cột hoan hô Cách mạng và đăng tuyên cáo, nhật lệnh v.v...

Báo nhỏ, ngày bán được vài trăm số, thường tự cho là mình có nhiều quyền, kể cả quyền làm đảo chính. Chủ nhiệm (kiếm! thư ký tòa soạn, kiêm nhân viên thu quảng cáo kiêm thầy cô và tùy phái) trong một cơn tuyệt vọng chán đời có thể chạy 8 cột. «Một cuộc đảo chánh suýt xảy ra (chữ «suýt» in nhỏ bằng con kiến, đứng gần cũng khó thấy). Nội dung bản tin như sau:

9 giờ tối hôm qua, một người đàn ông đã kéo dặc lực lượng từ Phú Lâm về Dinh Tao Đàn với âm mưu làm một cuộc đảo chánh bất ngờ. Tình báo phe chánh phủ đã phát giác kịp thời âm mưu đảo chánh nói trên. Nội các hợp khẩn cấp và biệt khu thủ đô đã báo động trăm phần trăm. Một kế hoạch phản đảo chánh cũng đã được soạn thảo cấp tốc.

Đúng 9 giờ 25 phút lực lượng đảo chánh, di chuyển bằng xe Honda đã bị chặn lại ngay khi toan đánh thốc vào phía sau dinh (góc Nguyễn Du — Thủ Khoa Huân xem nọ đồ dính kềm). Biết âm mưu bị bại lộ, người đảo chánh phóng Honda chạy về hướng vườn Bờ Rô để lại một quả lựu đạn khói.

Văn phòng báo chí phủ Tổng Thống cho biết: sau khi thoát hiểm trong gang tấc nhờ sự bình tĩnh và sáng suốt, Tổng Thống sẽ đọc lời hiệu triệu quốc dân trên đài truyền thanh, truyền hình tối nay. Một lễ tạ ơn cũng sắp được tổ chức tại 3 ngôi chùa và 7 nhà thờ.

Báo chí bán vài trăm số, cứ đảo chánh đại một phát như vậy, may ra báo lên chút đỉnh. Nếu nhà nước ngu dại kéo quân tới tịch thu, bôn báo cũng chẳng thiệt thòi mấy, lại có cơ hội găm gào chữ sự đàn áp báo chí.

Tuy nhiên, cả báo lớn, báo nhỏ đều có thể thực hiện một cuộc đảo chánh nhẹ hơn: cải tổ nội các dùm chính phủ.

Có một hồi làng báo đua nhau đăng danh sách nội các mới.

Trong một buổi sáng đối tin, chàng thư ký tòa soạn hét lên: «Chính phủ sắp cải tổ nội các rồi! Cải tổ thế nào? ai thay ai? Làm sao trả lời được khi chính nhà nước cũng chưa biết. Thư ký tòa soạn hỏi:

— Nghe đồn lão B nắm chức thủ tướng.

Một ký giả góp ý:

— Tờ cũng nghe vậy. Ông Z có thể thay Y, kiến thức của cả tòa soạn mới đến thế, nhưng cần gì, tất cả khúc sau, anh em suy diễn ra hết. Mọi đầu sự chọn lựa còn căn cứ vào tài đức. Sau, chàng thư ký lặng ghé bộ trưởng, tổng trưởng cho cả mấy tên chàng ghét nhất để họ hồi hộp chơi.

Danh sách tân nội các được phổ biến và cải biến đều đặn và liên tiếp mấy ngày đến nỗi không ai dính chính kịp.

Tội ác và hình phạt

Cũng có một hình phạt dành cho những anh nhà báo ham đảo chính quá.

Đề chứng tỏ mình là người thạo tin, thỉnh thoảng ông nhà bác cho bà xã biết:

— Sắp có đảo chính!

Bà xã xanh mặt, lo sợ, ông loan thêm vài tin tức ly kỳ, rùng rợn, mới nghe ở tòa báo.

Bà xã tính toán một lúc rồi đưa ra phương pháp đối phó đầu tiên.

— Thôi từ nay ông đừng có đi chơi khuya nữa. Lỡ có gì...

Thế là tự nhiên ông nhà báo mất bỏ nó cái khoản đi chơi nhưng nhàn thật khuya rồi ngủ lang ở nhà bạn bè.

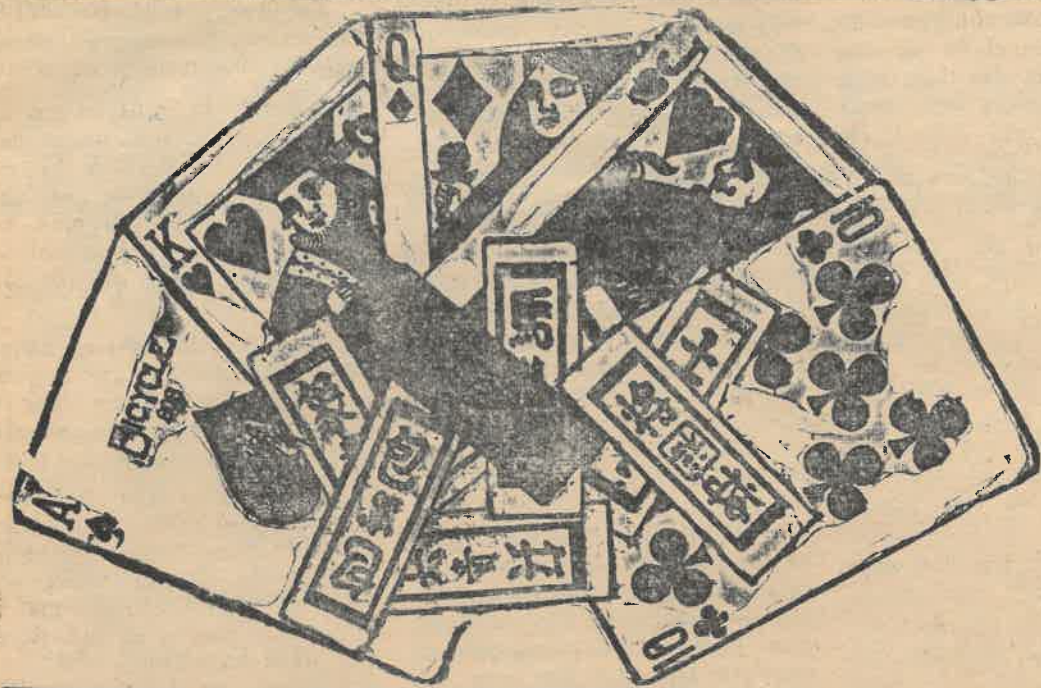
Vài hôm sau, đi làm về, ông có thể thấy nhà chật chội hơn vì bà đã khuôn về vài tạ gạo với đủ thứ củi lửa, nước mắm, gạo lức, muối mè v.v... Nhiều khoản tiền túi của ông bị bà trưng dụng vào việc đối phó với đảo chánh hết cả.

Đảo chánh không xảy ra, chưa xảy ra thì những món đồ vẫn phải được đem dùng.

Thế mới có cái cảnh; đất nước vẫn thái bình nhưng anh nhà báo bị giam ở nhà buổi tối, ăn cơm gạo lức, muối mè túi bụi suốt tháng, chán ừ cổ ra.

Ấu đó cũng là số phận hãm hiếp của kẻ lỡ miệng đảo chánh hũu.

KIỀU PHONG

Tam thập lục kế đảo chánh

Vi Hương Châu

Truyện Tam Quốc là túi khôn của những người có tham vọng chánh trị, hiện là bộ tiểu thuyết mà Bộ Quốc Phòng đã bắt buộc các sĩ quan cao cấp theo học khóa Tham mưu Quốc phòng và các sinh viên trường Sĩ quan chiến tranh chánh trị Đà Lạt, phải đọc thuộc lòng. Thời đại Tam Quốc là một thời tranh đoạt quyền bính giữa phe phái chánh trị, Chánh đạo có, bá đạo, ma đạo, giặc cỏ cũng không thiếu gì.

Trong trường thiên tiểu thuyết giá trị lịch sử này đã diễn tả hàng trăm cuộc Đảo Chánh lớn nhỏ, trần liệt ra cũng mất hàng trăm trang. Tuy nhiên nếu phải trần thuật những kế hoạch đảo chánh trong thời đại Tam Quốc thì chúng ta có thể qui lại được 36 kế đảo chánh tức Tam thập lục kế vậy.

Sau đây xin trình bày về 36 sách lược đảo chánh trong binh pháp Trung Hoa mà ngày nay đương nhiên vẫn còn có giá trị. Thành công hay thất bại khi đem ra thi hành lẽ đương nhiên không phải kế hoạch dở mà tại người xử dụng kế hoạch lãnh đạo cuộc đảo chánh áp dụng sai, cũng như lang y bốc nhầm thuốc vậy. Chúng ta thử tiên đoán trong 36 kế hoạch đảo chánh này, kế hoạch nào sẽ được các phe phái đem ra xử dụng khắp thế giới sau này.

1) MAN THIÊN QUÁ HẢI : nghĩa đen là đợi lúc trời tối vượt qua biển. Với thời đại chúng ta, có thể tạm thích nghĩa như sau : Đợi lúc chánh quyền cực bổi rỗi do những yếu tố bên ngoài đưa lại hãy ra tay. Như vậy sự thay đổi lập trường của các nước đồng minh với chế độ đương thời.

2) VI NGUY CƯU TRIỆU : Nghĩa đen là vây nước Ngụy nhưng đánh nước Triệu.

3) MƯƠN ĐAO SẮT NHÂN : mượn tay

người giết họ kẻ thù. Như người Mỹ muốn đảo chánh Tổng thống Ngô đình Diệm bên phe tin Ngô đình Nhu đang liên kết với Bắc Việt, quá Tôn thất Đình phải ra tay giết họ Ngô đình Diệm. Ngô Đình Nhu cho Mỹ. Muốn hạ Dương và Minh, Ca bắt Lốt phao tin Dương và Minh đang mưu đồ trung lập hóa miền Nam khiến Nguyễn Khánh phải ra tay chính lý.

4) DĨ ĐẬT ĐÃI LAO : tức là lấy nhàn hạ chống mệt mỏi, lấy thông thả chống vội vàng. Như ông Trung Tướng lúc nào cũng thông thả đập cái quạt dao quanh các đường mòn trong dinh mà đầu bạc trắng để mặc cho ông Thiếu tướng tha hồ muốn hét, 24 hăng sau đành phải chấp thuận ngoan ngoãn làm phó ngồi chơi xơi nước cho ông Thiệu 48 tháng sau cho làm phó thường dân luôn.

5) SẴN HỎA ĐÀ KIẾP : tức là theo lửa cháy đánh thật mau thật mạnh. Dư luận trong giới mưu sĩ chánh trị cho rằng, nếu một Phó Tổng Thống biết áp dụng kế sấm hỏa đà kiếp này với ông Tổng thống vào chiều ngày mồng hai tết Mậu Thân thì chắc ngày hôm nay trở thành người hùng của dân tộc rồi.

6) THANH ĐỒNG KÍCH TÂY : tức là dương đông kích tây dùng kế nghi binh. Coi chừng những phe phái đổ xô vào sự công kích ông này nhưng lực lượng chủ yếu của nhóm này lại tìm cách xử ông khác.

7) CÁCH NGẠN QUAN HỎA tức là lừng lờ con cá vàng đứng bên bờ xem lửa cháy đợi lúc tàn cuộc chèo ghe sang thu dọn chiến trường bắc ghế ngồi — Đó là thái độ im tiếng có kế hoạch của Đại tướng D.V.M vậy, mặc cho ông Kỳ phao kích ông Thiệu, mặc anh em TPB đến quý gối cúi đầu mời ngài ra lãnh đạo cuộc tranh đấu.

8) TIỂU LÝ TÀNG ĐAO trong nụ cười đầu co" dao sắt, Cụ Ng. văn Huyền và ông chủ tịch Tối Cao Pháp Viện Trần Văn Linh lúc nào cũng cười, nhưt là bà Phan nguyệt Minh lúc nào cũng cười nụ khiến mà lúm đồng tiền, quả là sức mạnh ngàn cân, cuộc bầu cử biết đâu lại bị một nụ cười vô hiệu hóa.

9) LÝ ĐẠI ĐÀO CƯƠNG tạm giải thích cho dễ hiểu là mùa mận đến là cây Đào phải khô. Đó là sách lược đảo chính của chiến lược gia Thích tri Quang cần gì phải chống đối chính quyền. Thỏa hiệp giữa Mỹ và Trung Cộng đã khiến Bắc Hàn và Nam Hàn ngồi lại với nhau. Nặng cân hơn nữa là chính chủ tịch nhà nước Bắc Hàn Kim Nhật Thành đã lớn tiếng lên án đàn anh Nga Sô rằng nếu ngàn cân anh em chúng tôi ngồi lại mi nhau sau 18 năm xa cách chúng tôi sẽ đoạn giao với anh liên — Thời cuộc thay đổi, chống đối làm chi cho mệt, ngủ cho khoẻ thế nào cũng bất chiến tự nhiên thành pheu này.

10) THUẬN THỦ KHIỂN DƯƠNG : Cần gì phải đuổi dê để bắt, để chúng thắm mệt, khi chạy qua mặt thuận tay bắt một cái là xong mang về ăn thịt vừa bớt hôi. Thường thường người sành điệu muốn trang thận cường tinh phải ăn ngọc dương — muốn ăn phải có mùi hôi trước khi mỡ dê người ta bắt dê phải chạy cho toát hết mồ hôi ra để lúc ăn bớt đi không có mùi hôi — và hết chất độc không xóa ăn mới cực bổ tráng thận được, nếu không sẽ nhiễm bệnh Thiên đầu thống rất khó chữa. Có thể quan Thái Thủ sẽ dùng sách lược này để áp lực với cụ lớn ta.

11) ĐÁP HAO KINH XÃ : đập vào cổ để răn sợ phải bỏ chạy. Những cuộc xuống đường lật nhật, bỏ túi hiện nay phải đàn áp thẳng tay, để những con rắn Hồ Mang to tướng từng vang bóng 1 thời trên chính trường miền Nam phải bỏ chạy, sau đó sẽ dãi ngọc phục hồi sức khoẻ các con rắn nhỏ bị đàn áp mấy hồi.

12) TẢ THI HOÀN HỒN : tức là mượn xác cho hồn trở về, đây là kế hoạch đảo chánh của ông Võ văn Hải nguyên chánh văn phòng của TT Ngô đình Diệm đang áp dụng. Ông Hải đã thí nghiệm trong cuộc Bầu cử Dân Biểu vừa qua bằng cách ông ra tranh cử lấy danh hiệu chân dung của cố Tổng Thống với một mục tiêu duy nhất là Quốc táng Ngô đình Diệm. Ông Hải được thu được 7000 phiếu tin nhiệm.

13) ĐIỀU HỒ LY SƠN : điều hồ ly sơn, đây là kế hoạch đảo chánh của ông Phó, dụ Tổng Thống cùng từ chức rồi đầu võ chơi xem ai được.

14) DỤC CẦM CỐ TUNG : muốn bắt cho nên thả làm phúc. Biết đâu Tổng Thống Nixon chẳng dành kế Dục Cầm Cố Tung nên đã không thêm cúp viện trợ.

15) PHAO BẮC DẪN NGỌC : tức là thí con chốt bắt con xe, đúng nghĩa là ném hòn ngòi dẫn hòn ngọc về, ta cho một lãnh tụ hạng nhì bị cháy tiêu để lãnh tụ số một ăn.

16) CẦM TẮC CẦM VƯƠNG : Muốn mau kết thúc thắng trận nên chiếu tướng ngay là xong, diệt giặc tên bắt chúa. Muốn giải thoát cho gần 500 khi binh Mỹ bị cầm tù tại BV—Nixon đầu thêm nói chuyện với BV sang nhậm trả với Mao Trạch Đông là xong.

17) HỖN THỦY VÔ NGƯ : Muốn bắt cá lớn phải quây đục nước. Muốn bắt được chánh phạm đang có âm mưu làm khó để các cố vấn phải đề mặc cho tình hình xáo trộn thêm nữa, loạn sà ngẫu thêm mới bắt được cá to, bây giờ tình hình còn yên tĩnh quá làm sao bắt được cá lớn chỉ bắt được tép riu mà thôi — bắt làm gì mất công nuôi cơm.

18) QUAN MÔN TÓC TẮC : Đóng cửa lại mà bắt giặc. Năm 1962 làm sao có một Phạm phu Quốc, Nguyễn văn Cử khi hai phi trưởng Nam Vang và Vạn Tượng đầy nhọc sĩ quan phòng không của ông Diệm.

19) GIẢ SI BẮT DIỆM : Giả vờ ngu dại nhưng không điên. Kế này coi vậy nhưng rất nguy hiểm, phải bản lãnh lắm mới xử dụng được, nếu không bản lãnh sẽ bị lừa hóa nhập ma như trường hợp Tướng Dương văn Đức và Hồ hữu Tường giả vờ điên ai ngờ hóa ra điên thật. Nay ta cứ ngồi lý, nó chữi ta cũng im, làm như dại vậy.

20) THƯỢNG LÂU TRỪU THÊ : Diễm nghĩa nâng bi rồi lại bóp bi của Hoàng Đế suy tôn lãnh tụ lên lần cao vút rồi cất thang—phương gia nô và lũ nghị gặt rất sợ trường về kế hoạch này.

21) SUẤT KHÁCH VỊ CHỦ. Từ địa vị khách đổi ra địa vị chủ. Tình thế hỗn loạn người ta biết đầu Ưng Cử viên Phó Tổng Trưởng dự khuyết sẽ Suất Khách Vị Chủ.

Đó là 21 kế trong 36 kế để chiếm đoạt ngôi vua tức là đảo chánh.

Trong 36 kế thì Bộ tham mưu chống đảo chánh đã phá được 21 kế vị chi còn 15 sau đây, hai phe đang chuẩn bị tung ra là :

- Mỹ nhân kế
- Không thành kế
- Phản gián kế
- Khử nhục kế
- Liên Hoàn kế
- Vô trung sinh hữu kế
- Âm độ Trần thương kế
- Phù đề trừu tân kế
- Kim thuyền thoát xác kế
- Viễn giao lân công kế
- Giả đồ diệt Quốc kế
- Du lương hoàn trụ kế
- Chi tang mạ hộc kế
- Tàu vi thượng sách kế

Đang được các lãnh tụ chống đối điều, nghiên để đảo chánh, chờ xem những gì sẽ xảy ra !

Trang báo này sẵn sàng đăng tải biết đâu chẳng là những bước tiến củ có kết quả !

Sơ lược

Những nhân vật làm đảo chánh từ 1945 - 1971

LÃO TÔN

Cho đến ngày hôm nay ai cũng biết thực chất cuộc cách mạng mùa thu 1945 chỉ là một cuộc đảo chánh nhờ thế lực mà thành công. Hay nói đúng hơn là nhờ Mỹ mà thành. Vì nếu không có hai quả bom nguyên tử đầu tiên của Mỹ thả xuống đất Nhật. Khiến Nhật phải đầu hàng vô điều kiện thì sự mưu HCM thành công về vang trong cuộc đảo chánh Bảo Đại để rồi đưa đất nước này vào vòng chính chiến tương tàn biết bao giờ mới chấm dứt.

Hồ Chí Minh (1945)

Hồ chí Minh đảo chánh Bảo Đại biến Bảo Đại thành công dân Vĩnh Thụy và HCM trở thành Chủ tịch nước VN đầu tiên. Thành công xong HCM mở một chiến dịch quy mô sĩ nhục Bảo Đại. Bảo Đại chỉ cười và yên lặng ra đi tìm quên lãng ở xứ người. 25 năm sau Hồ C. Minh chết để lại con sông Bến Hải cùng 3 triệu bộ xương khô và 15 triệu lít máu cô đọng trên giang sơn gấm vóc này, vị chi mỗi phân vuông đất chỗ bạn đang đứng đã thấm đậm 3 lít máu đào của thân hữu bạn bè chúng ta. Đây là cuộc Đảo chánh vĩ đại và đậm máu từ ngày lập quốc đến nay.

Ngô đình Diệm (1954)

Ngô đình Diệm được Bảo Đại tin nhiệm cho làm Thủ Tướng, rồi nhờ thế Mỹ (lại cũng nhờ Mỹ) đảo chánh Bảo Đại thành công được hợp thức hóa bằng một cuộc trưng cầu dân ý

(23-10). Cuộc trưng cầu dân ý này cũng bịp nhưng khéo léo hấp dẫn hơn cuộc bầu cử. Đề bảo đảm cho sự đặc thăng của mình Ngô đình Diệm, cũng giống HCM, cho mở chiến dịch hạ nhục Bảo Đại một cách quy mô.

Bảo Đại vẫn lặng thinh không nói một câu. Chín năm sau Ngô đình Diệm chết thảm, Bảo Đại vẫn an nhàn sống trên đất Pháp.

Lê văn Viễn (1955)

Thiếu tướng Binh Xuyên, gây áp lực đảo chánh Ngô đình Diệm, thất bại, chuyển sang Pháp sống ung dung trên đồng bạc nhộp nhúa nhờ đi điếm, cờ bạc và ăn cướp. Báo hại các mưu sĩ Hồ hữu Tướng, Trần văn Ân được Ngô đình Diệm tặng bản án tử hình, nằm ở côn đồ gần 10 năm, rồi nhờ DVM đảo chánh tuàn công mới được giải thoát. Ngày nay Hồ H Tướng làm Dân Biểu (1967 - 71) còn cụ Trần văn Ân đang được TT Thiệu trọng dụng với chức vụ cố vấn chánh trị đặc biệt.

Nguyễn chánh Thi (1960)

Ngày 26-10-60. Đại tá Nguyễn chánh Thi tư lệnh lữ đoàn nhảy dù dẫn đầu trong cuộc diễn binh kỷ niệm ngày quốc khánh của nền đệ nhứt Cộng Hòa. Đây là ngày quốc khánh được tổ chức trọng thể nhất do TT Diệm ủy nghi chủ tọa. Đến ngày 11-11-60, Đại tá nổ

súng đảo chánh Ông Diệm — bị bại bất Đại Tướng Lê văn Tỵ — con tin lấy máy bay chuẩn sa. Cẩm bốt sống lưu vong mất 3 năm. Sau đây là những nhân vật nổi nã trong cuộc đảo chánh này.

Hoàng cơ Thụy

Là Luật sư, ông là người nhiều tham vọng chính trị, cuộc đảo chánh này thành công chắc chắn ông sẽ là Thủ Tướng, tiếc là bị thất bại.

Giới thượng lưu trí thức ngày nay người ta chỉ còn nhớ nhiều về Ông qua vụ Ông Tòa bị bắn chết lúc đang nói chuyện ở phòng khách, dư luận có nhiều điều ngoại mục về vụ án này, có lẽ đây là một, có người bảo ông Trác phải chết để bảo đảm bí mật chánh trị...

Sau 3 năm lưu vong, ông Thiệu hiện nay làm Đại Sứ VNCH tại Vạn Tượng.

Vương văn Đông

Trung tá, tham mưu trưởng của ĐT Thiệu đương như lúc đó Đông là vị sĩ quan trẻ duy nhất có bằng cử nhân, hiện vẫn còn lưu vong trên đất Pháp, thỉnh thoảng cũng thấy báo chí nhắc đến trong các tổ chức chánh trị lưu vong.

Phan lạc Tuyên

Lưu vong cùng ông Thiệu sau Cẩm bốt. Chẳng hiểu ma đưa quỷ dẫn đường ra sao Đại úy Tuyên

lại theo Cộng sản. Hiện nay là Đại tá cố vấn quân sự phái đoàn của Bắc Việt tại Hội Đàm Balé,

Tuyên có bài thơ được nhạc sĩ Đan Thọ phổ nhạc rất ăn khách, trong đó có câu «...Bên trắng ướt là đũa bên nồi khoai mới luộc...»

Vị sĩ quan cao cấp nhất bị chết trong cuộc đảo chánh này là Trung Tá Nguyễn Triệu Hồng. Dường như Trung Tá Hồng bị chết vì một viên đạn Carbin khi chỉ huy chiếm Tổng nha CSQG lúc đó. Do Thiếu Tướng Lê làm Tổng Giám Đốc.

Năm 1963, ông Thiệu được hồi hương, chỉ trong 2 năm (1964-1965) ông được vinh thăng Chuẩn tướng, Thiếu Tướng, Trung Tướng rồi lại lưu vong. Có dư luận cho rằng sở dĩ ông Thiệu phải lưu vong vì lật ông Kỳ thất bại và bảo ông Kỳ là «Mây cầm C... cho ông nó đào» — Đùng! ông Thiệu nói thế mà thiêng vì vậy mà ông Kỳ tức quá cho ông Thiệu lưu vong.

Cố tin ông được TT mời về trao chức vụ quan trọng.

Phạm văn Liễu

Thành phần xông xáo nhất trong cuộc đảo chánh 1960. Khi lưu vong trở về được làm Tổng Giám CSQG Ông khá thanh liêm nên khi bị ông Kỳ cách chức để ông Tướng Sáu Lèo thay, ông Kỳ tặng cho 5 triệu. Số tiền này hồi năm 1965 kể cũng to.

Trong cuộc bầu 1967 ông Liễu cực lực chống ông Thiệu ông Kỳ, ủng hộ cụ Phan Khắc Sửu.

Nาน ngoài, có dư luận cho rằng ông Liễu bị đầu độc phải đưa vào Long Bình cứu chữa với lý do không chịu đồng lõa với nhóm sĩ quan thường đồ Mỹ khi tiếp nhận căn cứ Hải quân Đồng Tâm của Hoa Kỳ.

Hiện nay ung dung ngồi ở nhà uống trà soi nước với lương Đại tá và khoảng vài trăm ngàn lợi tức 1 tháng.

Phan quang Đán

BS Đán cũng tham gia cuộc đảo chính 1960, bị cầm tù, mật vụ đánh gậy hết cả răng phải dùng đến khổ nhục kế như viết thơ nài nỉ Ngô đình Nhu và khóc trước tòa để được sống mà mưu đại sự. Hiện nay là quốc Vụ khanh đặc trách vào để lập ấp của TT Thiệu

Phạm phú Quốc và Nguyễn văn Cừ (1962)

Trung và Thiếu úy không quân thả bom Dinh Độc lập, khiến Bà Nhu phải đi Nhật sửa lại sắc đẹp. Thất bại phi cơ Quốc bị bắn rơi trên sông nhà Bè rồi bị cầm tù, riêng Cừ chạy thoát sang ty nạn Cẩm bốt.

1963 Quốc được giải thoát khỏi khám Chí Hòa tiếp tục oanh kích Bắc Việt ngay — 1964 Quốc gây cánh chim bằng trên vùng trời Bắc Việt được vinh thăng Đại tá để lại một con thơ vợ đại, Nhạc sĩ Phạm Duy có sáng tác bài Huyền Sử Ca Một Người Mang Tên Quốc để tưởng nhớ người hùng. Còn Nguyễn văn Cừ trở thành Thiếu tá «b» bình» may mắn vừa trúng cử Dân Biểu tại Nha Trang trong cuộc bầu cử vừa qua.

Dương văn Minh (1963)

Là Trung Tướng cố vấn quân sự cho T.T Diệm được các tướng lãnh suy tôn làm chủ tịch HQVN CM để đảo chánh T.T Diệm.

Hai sĩ quan cao cấp nhất bị chết trong cuộc đảo chánh này là 2 Đại tá Hồ tấn Quyền và Lê quang Tung.

Sĩ quan sáng chói nhất trong cuộc đảo chánh này lại là Đại tá Nguyễn văn Thiệu tiến chiếm Dinh Độc Lập, nay là T.T Thiệu còn đa số đều đã về vườn, riêng Tướng Kỳ thì còn độ 30 ngày nữa và ông Đôn hiện công du ở Mỹ sắp được làm Chủ tịch Hạ Nghị Viện (?) thay cụ Lương.

Nguyễn Khánh (1964)

Năm 1964 Tướng Nguyễn Khánh đảo chánh Tướng Minh nhưng gọi là chỉnh lý vì không hạ bệ hẳn Tướng Minh chỉ giam lỏng các tướng Kim, Đôn, Xuân, Đình tại Đalat.

Tướng Khánh phong cho Tướng Minh làm Quốc trưởng lâm thời. Con mịch làm Thủ Tướng. Sau đó Thủ Tướng Khánh lại tự đảo chính mình bằng cách mời các Tướng lãnh ra Bạch Dinh ở Vũng Tàu để bầu mình lên làm Chủ tịch nước Việt nam Cộng Hòa nghe oai hơn rồi bắt các Tướng lãnh quý gói tuyên thệ trung thành với mình

Tức quá, SVHS dưới sự lãnh đạo của các lãnh tụ Lê Hữu Bôi, Nguyễn Hữu Doãn... biểu tình đá đảo Nguyễn Khánh và đã thành công về vang.

Dương văn Đức

Nguyên là Thiếu Tướng được TT Diệm cho đi làm đại sự Đại Hàn rồi kết hôn với một thiếu nữ người Đức con một viên chức ngoại giao.

Vì chống TT Diệm bị đưa đi làm Đại Sứ cho khuất mắt nên làm Đại sứ được ít lâu bị cách chức (?) sống lưu vong, mãi đến 1963 trở về, trong khoảng thời cuộc rối ren 1964-65 cũng làm một cú đảo chánh khi là Trung Tướng tư lệnh vùng bốn. Thất bại ra tòa được cải là Tội Biểu Dương Lực Lượng, khỏi tù. Sau phần chi cử uống rượu là chửi lung tung beng bắt chấp tất cả.

Nghe ông chửi thật sướng cái tai. Bao nhiêu tai mắt lớn, tướng á ông gọi đích danh ra chửi tuốt.

Muốn nghe mời bạn ra uống nước ở các nhà hàng lớn đường Tự Do vài lần là gặp ông chửi cho mà nghe.

Lâm văn Phát

Thiếu tướng nay là chủ bao Tự Cường vì làm đảo chánh thất bại phải cải trang làm anh tài do để trốn tránh qua cơn sóng gió nếu không cũng theo Đại Tá Thảo ngọc Thảo chết thảm. Đại Tá Thảo là người làm đảo chánh bị chết thảm nhất.

Nguyễn bảo Kiếm

Người duy nhất làm đảo chánh bị an tử hình nay vẫn sống phây phây đi dạo phố.

xxz

Dường như có một định kỳ cứ chín năm lại có một đảo chánh thành công để thay bậc đổi ngôi 1945 Hồ chí Minh đảo chánh Bảo Đại, chín năm sau — 1954 — Ngô đình Diệm đảo chánh Bảo Đại, 1963 Dương văn Minh đảo chánh Ngô đình Diệm; Bây giờ đã là 10-71 chỉ còn 60 ngày nữa là đủ 9 năm.

T.L

CON RÙA CỦA NÀNG

TÊ ĐỀ

Chuyện bắt đầu từ cái nhìn của nàng một buổi sáng...

Tôi uống cà phê và thảo luận về khóa học trực thăng với một sĩ quan Không Quân Mỹ.

Tôi mặc đồ bay màu cam và đeo râu quai nón phớt xanh. Tôi lầm lì tôi không « style » vì thực ra chương trình do người Mỹ soạn thảo thường rất kỹ lưỡng, hợp lý (chẳng có gì để mình phải nói nhiều)

Có thể những điểm này ở tôi làm nàng chú ý khi...

Tiếng đánh máy ngừng và qua lớp cửa kính tôi thấy nàng ngược mắt nhìn tôi. Bị tôi bắt gặp, nàng chớp chớp mí và hơi lúng túng rút một chiếc thuốc ra châm lửa, mỉm cười với tôi rồi sau đó lại tiếp tục đánh máy.

Tôi chỉ kịp ghi nhận nàng mặc một chiếc pull đen, môi nàng đánh son hồng bạc.

Sau cuộc thảo luận, tôi trở về phòng làm việc. Tôi lại bắt gặp nàng nhìn tôi, tôi mỉm cười với nàng.

Sáng hôm sau, tôi gặp nàng ở câu lạc bộ. Nàng đang ăn điểm tâm. Tôi nhận ngay ra nàng vì nàng vẫn mặc chiếc pull đen, vẫn màu son hồng bạc tô theo cung môi cong đầy đặn.

Tôi đến quầy gọi đồ ăn và cà phê. Nàng hơi nghiêng đầu chào tôi. Tôi chào lại nàng và kéo ghế ngồi cùng bàn với nàng. Trong căn cứ này, ít ai để ý đến ai. Tôi có thể ngồi với nàng một cách tự nhiên. Nàng tự giới thiệu tên nàng Helen. Nàng có thể gọi tên tôi một cách dễ dàng trên bảng tên.

— Anh mạnh khỏe chứ ?

Nàng nói với tôi câu đầu tiên. Tôi nhấp cà phê mỉm cười với nàng và nói đùa :

— Tôi «bắt buộc» phải khỏe.

— Tại sao lại bắt buộc ?

— Vì tôi phải chỉ huy một đám trẻ rất phá phách sắp từ Việt Nam qua, tôi muốn nói là những kẻ sinh phi công học về trực thăng !

— À tôi hiểu ! Công việc của anh thích thú nhỉ.

Nàng không nói nhiều chỉ nhìn tôi bằng đôi mắt xanh xám, đôi mắt của một con mèo xiêm. Tôi nghĩ đến một con mèo đen.

Tôi bảo Helen :

— Xin lỗi Helen tôi hơi tò mò một chút, hình như Helen thích mặc áo màu đen phải không ?

Nàng hơi lưỡng lự, mỉm cười rồi trả lời :

— Anh nhận xét đúng lắm. Đạo này, tự nhiên tôi thích màu buồn. Nhưng tôi tin tôi sẽ mặc màu khác nếu... cuộc sống của tôi có một sự gì đổi thay thoát ra khỏi cái đều đặn nhàm chán.

● Tôi có cảm tình ngay với Helen vì đáng đáp, vì những ý tưởng rất Á Đông của nàng.

Cuối cùng, tôi trả tiền và chia tay nàng. Nàng cảm ơn tôi và nói mong gặp lại tôi...

Trước ngày nghỉ cuối tuần tôi thấy có một sự đổi thay ở Helen. Nàng mặc một chiếc áo màu cam. Nét mặt Helen lộ vui khi nàng gặp tôi ở cửa. Nàng hỏi :

— Cuối tuần anh có đi chơi đâu không ?

Tôi biết nàng hỏi tôi chỉ để tôi đề nghị một cuộc đi chơi chung với nàng. Nhưng vì còn quá nhiều công việc, hơn nữa tôi không muốn những người bạn Hoa kỳ trong căn cứ thấy tôi là một người dễ bay bướm nên tôi đã bảo nàng :

— Tôi phải ở nhà làm việc. Tuần này tôi bận lắm, Còn Helen có đi đâu không ?

Helen mặt thoáng buồn cố phác một nụ cười rồi lắc đầu.

Tôi an ủi nàng :

— Tôi hy vọng sẽ được mời Helen đi chơi cuối tuần với tôi... À... mà chắc Helen đang vui phải không ? Tôi thấy cô đã đổi màu áo rồi !

— Cảm ơn anh tôi cũng mong thế.

Rồi chúng tôi chia tay nhau. Tôi chúc nàng hưởng những ngày nghỉ cuối tuần thật vui.

Chiều thứ bảy và ngày chủ nhật tôi cảm thấy nhớ Helen, Tôi hút khá nhiều thuốc: Tôi đã yêu Helen ? Còn sớm quá để nói điều đó, nhưng tôi biết không có sự hiện diện của nàng tôi thấy trống rỗng.

Đáng đáp của nàng, giọng nói của nàng ám ảnh tôi trong đêm.

Sáng thứ hai tôi gặp lại Helen trong câu lạc bộ. Vẫn chỗ ngồi đó, vẫn màu môi đó, vẫn màu áo đó. Tôi vẫy tay chào nàng từ cửa. Nàng dơ tay vẫy nhẹ tôi.

Tôi đến ngồi cùng bàn nàng. Tôi hỏi ngay :

— Helen lại mặc áo đen sao ?

Nàng khẽ gật đầu. Helen trầm lặng hẳn. Tôi khơi chuyện :

— Helen học hết Trung học rồi chứ ?

— Vâng.

— Helen có tính học gì không ?

— Tôi cũng chưa biết nữa.

Bây giờ nét mặt của Helen vui trở lại. Tôi hỏi nàng :

— Helen có thích học về báo chí không ?

Nàng nhu mày suy nghĩ rồi nói :

— Cũng hay đấy...thế mà tôi không nghĩ ra.

Tôi bảo nàng :

— Học về môn này Helen để có dịp đi du lịch... biết đâu chẳng có ngày Helen sẽ sang Việt Nam !

Tôi nhìn thấy những tia tin tưởng trong mắt Helen. Nàng hơi ngửa mặt, bàn tay áp tựa vào má.

—Ồ ! Thật tuyệt. Nếu tôi được sang nước anh. Phải ! Thế mà tôi không nghĩ ra ! Tôi sẽ ghi tên học về báo chí.

Tôi hỏi đùa Helen :

— Sự thay đổi này có làm Helen sẽ mặc áo màu khác không ?

Helen mỉm cười hóm hỉnh :

— Có thể lắm chứ !

Ăn xong bữa điểm tâm nàng bảo tôi :

— Hôm nay tôi vui, anh cho phép tôi được trả tiền nhé.

Tôi gật đầu và mỉm cười. Ra khỏi câu lạc bộ tôi và nàng chia tay để trở về phòng làm việc.

Rồi từ đó nàng chỉ đi làm buổi sáng. Buổi chiều Helen dùng thì giờ để theo học lớp Báo chí và tham khảo tài liệu tại thư viện.

Tôi muốn gặp Helen một cách kín đáo hơn nên tôi đã đề nghị với Helen là nàng sẽ là giáo sư Anh Văn của tôi và tôi sẽ học với nàng ở Thư Viện.

Nàng bắt đầu đọc sách về Việt Nam. Tôi gửi mua cho nàng một vài tờ báo hàng ngày và tạp chí từ Saigon. Helen cũng theo dõi tình hình Việt Nam trên tivi và radio. Nhiều khi nàng am hiểu tình hình hơn là tôi !

Chúng tôi cảm thấy mến nhau một cách đặc biệt. Tôi nghĩ nếu Helen có đôi mắt màu đen và nàng nhuộm tóc màu đen thì Helen chính là một thiếu nữ Việt Nam. Helen bảo chừng nào nàng sang VN nàng sẽ nhuộm tóc, đeo kính đen và mặc áo dài.

Helen và tôi thường đi chơi với nhau những ngày nghỉ cuối tuần. Nàng cũng đưa tôi đến gia đình nàng để giới thiệu với cha mẹ nàng.

Có một điều chắc Helen rất ngạc nhiên là từ ngày quen nàng tôi chưa hôn môi nàng. Tôi biết nàng chờ đợi điều này đã lâu. Tôi chỉ cần nhìn ánh mắt cuồng dại của nàng những lần nàng đi chơi biển một mình với tôi. Tôi mới chỉ hôn từ biệt nàng trong đêm trên trán, trên đầu mũi, trên tóc, trên má.

Một ngày chủ nhật, Helen rủ tôi xuống New Orleans chơi nhân tiện nàng sẽ dạy tôi một số từ ngữ về thành phố ngay tại chỗ.

Chúng tôi đi xe bus để có thể ôm nhau xem cảnh dọc đường. Chúng tôi đi vòng theo bãi biển xuống New Orleans.

Tôi New Orleans nàng và tôi đi thơ thẩn ở đường Bourbon, một đường phố hẹp hơn đường Tự Do nhưng dài hơn và bay bướm, vui nhộn hơn nhiều.

Tôi khoác vai Helen và nàng vừa đi vừa dạy tôi Anh văn. Trông Helen rực rỡ như một cây Noel. Nàng mặc robe trắng

khóa một chiếc áo choàng màu cam. Helen đi giày cao gót trắng và đeo đồng hồ quai lớn màu lá cây. Mặt Helen tình nghi h với chiếc kính op màu tím nhạt.

Chúng tôi đi qua những hộp đêm trình diễn Strip-Tease giữa những lời liên miên hấp dẫn của những quảng cáo viên da đen và da trắng. Thỉnh thoảng một cô vũ nữ ngồi trên đu ăn mặc hở hang phóng từ phòng ra hè phố. Helen và tôi né tránh với những nụ cười dễ dãi. Tất cả mọi thứ ở đây đều vui nhộn, dễ dãi! Những nhạc sĩ da đen mặc quần áo xộc màu sắc sở chơi nhạc Dixie như điên, những người ăn máy bình thân xin tiền, những cô bán hàng luôn luôn cười.

Ngay cả nhà cửa ở đây cũng vui, phần lớn được sơn màu hồng.

Tôi và Helen cũng chìm vào trong nguồn vui đang chảy ào ạt trong Bourbon.

Cuối cùng Helen đề nghị với tôi là chúng tôi thuê xe ngựa để đi chơi trong thành phố. Ở Bourbon có hai chiếc xe ngựa cho thuê. Chúng tôi chọn chiếc xe có con ngựa trắng và ông xà ích già.

Ngồi trên xe ngựa tôi hỏi Helen :

— Nghe nhạc ngựa vui như bản Jingle Bells.

— Thật tuyệt ! Em hy vọng sẽ được hưởng một Noel thật đẹp với anh :

Tôi đưa tay ôm tròn vai nàng. Helen ngược nhìn tôi rồi ngả đầu vào ngực tôi âu yếm. Thỉnh thoảng nàng lấy tay chỉ những điểm đặc biệt của thành phố và nói kèm theo những từ ngữ mà nàng nghĩ tôi không biết.

Thỉnh thoảng tôi hôn vào tai và tóc Helen.

— Anh có một cô giáo thật dễ thương !

Helen nói với ân ý :

— Ở một phương diện khác, tôi mong tôi sẽ là cô học trò bé bỏng của anh.

Tôi mỉm cười thầm nghĩ 1 ngày đẹp trời Helen sẽ là cô học trò bé bỏng đó...

Ngày đẹp trời đó là ngày lễ Valentine, lễ dành cho những kẻ yêu nhau.

Tôi dành cả buổi sáng để sửa soạn và trang hoàng phòng cho hợp với không khí Valentine.

Tôi bồn chồn chờ Helen đến vào buổi chiều. Helen luôn luôn đúng hẹn thế mà đến giờ hẹn tôi vẫn hồi hộp vì hôm nay tôi có một quyết định lớn.

Có tiếng gõ cửa thật nhẹ. Tôi biết là Helen. Nàng vẫn gõ cửa theo nhịp luân vũ.

Tôi mở cửa, đóng nhanh và ôm ghi lấy Helen hôn môi nàng. Nàng tè đại trong tay tôi không kịp phản ứng. Cuộc hôn môi đầu tiên thật dài đến nghẹt thở.

Khi tôi rời vòng ôm, Helen xúc động đến ứa nước mắt trên vai nàng. Helen nói thật nhỏ :

— Em chờ phút này từ lâu rồi.

Tôi hôn nhẹ lên trán nàng và nói :

— Anh cũng thế !

Bây giờ tôi mới ngắm nàng. Helen đến với tôi huy hoàng. Nàng mặc một chiếc robe màu rượu chát, Giầy cũng cùng màu. Tóc nàng kéo cao ở phía sau.

— Hôm nay trông em thật tuyệt...mà lúc nào thì em đối với anh cũng tuyệt rồi.

Helen nhìn quanh phòng rồi mỉm cười nói :

— Anh có óc thẩm mỹ lắm ! Em không ngờ đấy.

Tôi bảo nàng :

— Còn nhiều điều bất ngờ anh dành cho em. Anh trang hoàng cho em...em có gì thưởng anh không ?

Helen nháy mắt với tôi thật tình quái :

— Rồi anh cũng sẽ ngạc nhiên...Em sẽ cho anh một món quà mà em không cần theo.

Helen tự động cởi áo chàng, và tụt giầy ra đi chân trần.

— Em uống chút rượu với anh nhé !

— Để chút nữa đã anh. Em mệt và hơi lạnh.

— Thế thì để anh sưởi cho em.

Tôi và Helen lên giường. Chúng tôi chui vào chiếc chăn len có in những chiếc lá thu màu nâu đỏ. Tôi ôm chặt Helen.

— Tụi mình đang nằm dưới lớp lá úa những không lạnh vì tụi mình có hơi ấm của nhau và... tình yêu.

Helen đặt bàn tay thon dài của nàng trên ngực tôi.

— Tay em lạnh quá !

Tôi lấy bàn tay úp lên tay nàng. Cả buổi chiều chúng tôi uống rượu, nhảy với nhau trong phòng. Helen cũng nấu cho tôi và nàng một món «tủ» của nàng.

Đêm đó, như đã hứa, nàng đã cho tôi một cái quà tặng say đắm nhất của nàng. Một quà tặng cả một đời không quên...

Tôi ghi chằng chặt dấu bút đỏ trên cuốn lịch những ngày Helen đến phòng tôi, những ngày yêu nhau miệt mài.

Nhưng đến gần tháng cuối trên tờ lịch tôi phải trở lại Việt Nam và tiếp tục làm phi công chiến đấu.

Ngày đó Helen biết và nàng đã can đảm đối diện. Đêm cuối cùng tôi rời đất Mỹ, tôi rời Helen, nàng đã khóc và yêu tôi rất nhiều.

Những giọt nước mắt của Helen nhỏ cho tôi đến tận phi trường với cái vẫy tay từ biệt cuối cùng. Những giọt nước mắt đã rơi xuống chiếc pull màu đen buổi tôi mới gặp nàng.

Hai tuần sau tôi nhận được thư của Helen.

Anh.

Em thật khổ sở khi trở lại phòng anh không có anh. Bây giờ thì một sĩ quan VN khác đã ở phòng anh rồi.

Em rời căn phòng với một cảm giác mất mát, đau buồn, tuyệt vọng. Em có cảm tưởng như em

vừa đánh mất một vật gì thật quý trên đời. Anh có bao giờ có cảm tưởng đó không ? Cái cảm tưởng mất mát một cái gì rất thân với em là cái cảm tưởng thường đến với em ! Em sẽ kể cho anh nghe những ý nghĩ đến với em khi em viết thư này cho anh — Một câu chuyện thật của em.

Hồ đó em khoảng 9 hay 10 tuổi gì đó. Em được nghỉ hè và thương «sì sọ» làm vườn giúp bố em. Một hôm chợt bố em gọi em : «Helen đến đây mà xem» Em chạy ngay lại và thấy từ khóm hồng bố em cầm ra 1 con rùa đất khá lớn. Em đón nhận nó niềm vui lớn. Em đặt tên cho nó là Mike và em sơn tên nó bằng sơn đỏ trên chiếc mai của nó. Hè đó Mike là người bạn vui nhộn nhất của em. Mike chạy nhanh hơn cả chiếc xe vận tải lên giầy cốt của em. Em thường đem Mike đi bơi với em ở hồ. Đôi khi em cho Mike chơi chung với những con rùa khác. Nhưng nó ở ra không khoái lắm mà chỉ muốn chơi với em thôi. Em cắt nhỏ đồ ăn cho nó hàng ngày và làm một cái hộp cho nó ngủ cạnh giường em.

Đi đâu em cũng cho Mike đi theo. Tụi bạn của em ghen lắm. Mike không phải là một con rùa mà thông. Nó chính là người bạn duy nhất của em.

Thật là những ngày hè tuyệt diệu. Nhưng ngày vui không kéo dài mãi được. Cuối cùng em cũng phải trở lại trường. Em phải đi học và để Mike ở nhà lui thủi một mình.

Một hôm bố em đưa em đến thư viện và mượn cho em một cuốn sách viết về loài rùa đất. Bố em đọc cho em nghe với nét mặt buồn... Rùa đất chỉ sống được 2 năm. Những con rùa nhỏ tuổi hơn thì ngủ suốt mùa đông, còn những con rùa lớn hơn thì sẽ ăn mình rồi chết.

Và Mike thì đã lớn rồi. Em khổ vì điều này và can đảm mà em phải canh chừng con rùa cho em.

Em thấy buồn khổ, tuyệt vọng. Làm sao em có thể chống lại định mệnh. Một ngày kia Mike sẽ phải bỏ em mà chết.

Em và tụi bạn trở lại trường dù muốn hay không. Bố em luôn luôn an ủi em và bảo em phải can đảm mà đương đầu với sự thực.

Rồi, ngày đó đã đến. Một hôm em trở về nhà thì thấy cái hộp trống rỗng. Em hỏi má em, má em không biết. Đó là lần đầu trong đời em có vấn đề phải đối phó.

Em chỉ biết khóc và khóc. Bố mẹ em chẳng giúp em được cái gì ! Không ai có thể an ủi được em.

Em tuyệt vọng. Thế là em đã mất Mike và em hoàn toàn cô đơn. Em không thiết ăn uống hay vui chơi cùng tụi bạn.

Sáng nào em cũng chạy ra khóm hồng để xem có Mike không, khóm hồng mà lần đầu em thấy Mike ở đó.

Thứ Bảy nào em cũng ra hồ nơi mà em và Mike cùng hưởng những ngày hè tuyệt vời.

Sau một vài tuần lễ em hiểu rằng thế là em mất Mike thực sự nhưng em vẫn ra hồ và ngồi buồn một mình xem những con rùa khác bò qua.

Đó là một mùa Đông dài là thế nhưng vì bài vở ở trường bẽ bực nên em cũng đỡ khổ. En. Basir và Dorothy với đã có xe đạp để đồng chơi cùng nhau sau buổi học. Nhưng mỗi lần ra vườn hoặc tới hồ em không thể quên được Mike.

Em vẫn đề thức ăn và nước trong hộp cạnh giường em. Em vẫn tin rằng em chưa mất Mike.

Rồi hè lại tới, em đã lớn hơn một tí, khôn hơn một tẹo. Bố em đã cho em một góc vườn, và các dụng cụ làm vườn. Em trồng mấy khóm hồng mới.

Một hôm bố em bảo : «Này Helen, con biết cái gì không ! » En nhìn theo ngón tay của bố em và em thấy chú Mike lò ra khỏi bụi cỏ. En mừng quá. Thế là Mike đã trở lại với em. En chẳng hiểu tại sao Mike sống với em suốt mùa hè, rồi bỏ đi vào mùa đông, và lại trở về với em mùa hè sau.

Em chỉ tin rằng chính Chúa đã để cho Mike sống lâu hơn và mang lại cho em. Chúa hiểu em yêu nó.

Sự chia ly thật dài và khổ nhưng cuối cùng Mike đã trở lại.

Bây giờ em khổ sở vô cùng về anh, nhưng em tin rằng rồi anh cũng sẽ trở lại với em như Mike.

Chúa sẽ giúp chúng mình gặp lại nhau dù em thấy điều đó thật khó khăn.

Em sẽ yêu anh và chờ anh cho đến khi điều đó trở thành sự thật.

Em yêu anh nhiều

Helen.

Tôi nghĩ rằng tôi không thể là con rùa Mike để trở lại với Helen.

Tôi là một phi công chiến đấu.

Tôi thương Helen vô cùng.

Nhắn tin

TRẦN ĐÌNH CHÍNH ở đâu gửi thư về 191/3c Nguyễn Huệ Gia Định. PHẠM TRỌNG HÙNG.

Cuốn trong Sóng Thần

Tuần lễ trước là một tuần lễ «rùng rợn» đối với anh em báo Đồi vì cùng một lúc vẫn phải tiếp tục thực hiện tờ báo có chủ đề ghê gớm là Đảo Chánh, Chống Đảo Chánh, lại còn phải vật lộn để thực hiện một tờ báo mới, hoàn toàn mới.

Ông Đạo Cấy dù chỉ đóng góp mỗi ngày một đoạn ngắn riều cọt, nhưng cũng mệt nhọc người.

Xin kể hầu quý vị những cái mệt của việc làm tờ báo Sóng Thần mới để quý vị chia sẻ với anh em những vất vả, cực nhọc và tha thứ cho những sơ sót, lúc đầu không sao tránh khỏi. Vì Đồi là ta báo mẹ đỡ đầu Sóng Thần, bao nhiêu độc giả của Đồi đã tin nhiệm Đồi mà tìm đọc Sóng Thần, thì Đồi phải chịu trách nhiệm. Xin quý vị tha thứ cho những sơ sót đó.

Trước hết, báo mới ra trong vài tháng vừa qua đếm được đến mười tờ, có lẽ nhiều tờ mà quý vị có nghe tên rồi quên. Ra một tờ báo mới, chen chân vào thị trường báo chí là một chuyện khó.

Vậy mà Sóng Thần mới ra đã được tiếp nhận dồn dập, chứng tỏ một là cái tên của người chủ trương nhóm Hà Thúc Nhơn và anh Chu Tử còn thu hút mạnh mẽ.

Làm một tờ báo mới thì lại phải qui tụ một ban tòa soạn mới. Tòa soạn nhật báo đông gấp 10 lần tòa soạn Tuần báo. Mà một tòa soạn mới, trong những ngày đầu, giống như một đôi ban chưa tập rượt, chung nhiều, lần chưa có lối chơi đồng đội, nên rất dễ trục trặc. Mỗi câu thủ một khả năng. Mỗi câu thủ một cá tánh, ai nên đi tiền đạo, ai nên đi hậu vệ, ai làm thủ môn. Nếu không có thủ quân giỏi, nhà đấu đất tài tình thì, xin lỗi Bạch Tuyết, dù có Tam Lang góp chân đội bạch cũng dễ thua trận đấu. Mà trường hợp tòa soạn Sóng Thần thì cả thủ quân Uyên Thao lẫn nhà đấu đất Chu Tử đều còn lo... chạy tiền. lo các phương tiện, lo bảo vệ cơ sở chung v.v. tránh sao cho khỏi những sơ xuất làm bạn đọc bức mình.

Không những tòa soạn mới mà cả ê kíp thợ chữ cũng mới từ tuần báo chuyển sang nhật báo. Đang

ÔNG ĐẠO CẤY

lai rai một tuần xếp một tờ báo Đồi lai rai, bây giờ được tăng cường để xếp 7 tờ Sóng Thần, nghĩa là gần bằng 9 tờ báo Đồi. Nếu quý vị có khen ngợi Sóng Thần thì xin khen ngợi các em ấn công sắp chữ trước.

Một thứ mới nữa là in bằng máy mới, chưa từng ai xử dụng ở Việt Nam. Máy offset, mà lại Webb Rose, chạy luôn một lúc ra tám trang báo đầy hình ảnh. Người tài tình nhất đã phối hợp được cả công việc tòa soạn với ấn công và máy móc kỹ thuật có công đầu đem tờ báo Sóng Thần in đẹp dễ, sáng sủa tới tay quý vị đúng ngày giờ phải kể là Đăng Giao.

Nếu quý vị biết sơ sơ mấy nỗi khó khăn trên thì dù mấy số báo đầu có vài sơ thất chặc quý vị cũng sẽ tha thứ hết! Và đối với anh em, bà con đã góp từng chút một, để tờ báo khởi từ số không đến thành một tờ báo lớn quý vị cũng có thể hãnh diện vì tờ báo của mình.

Còn những nỗi khó khăn khác nữa kể ra không hết.

Sóng gào

Một buổi chiều, tờ Sóng Thần số 5 ra đời, vừa ra tới cửa nhà in bản đạo thấy một bác đạp xích lô ghé lại, bỏ tiền mua ngay một số báo rồi lên xe ngồi đỡ trang nhứt đọc chăm chú liên tục tại chỗ.

Thử nghĩ một độc giả như vậy trông chờ chi ở tờ báo? Tại sao, bác nóng nảy tới mua ngay một số báo, và đọc ngay những tin tức,

binh luận, bài Ao thả vịt. coi hình ảnh thời sự...? Bác đang trông chờ gì ở trang nhứt đó?

Đạo Cấy đã trông thấy lối độc báo của nhiều anh em đạp xích lô, là mua một tờ báo «binh dân» phần lớn là tiểu thuyết tầm thường chuyện ma quỷ... rồi nhét vô cạnh xe, buổi trưa nghỉ lấy ra lai rai đọc tiểu thuyết.

Vậy vị độc giả vô danh của Sóng Thần đó đã mong đợi gì ở trang nhứt của tờ nhật báo «không giải trí và ru ngủ» mà là tờ báo đấu tranh?

Phải chăng họ mong mỗi nghe thấy tiếng nói của Cách Mạng? Nếu Cách Mạng nghĩa là sự đổi thay số mạng của hàng triệu hàng triệu người trên đất nước thân yêu này, làm cho kẻ nô lệ được tự do, làm cho kẻ nhục nhằn được mở mặt hãnh diện, làm cho dân tộc ta điều linh bị dày dọ, bị sỉ nhục, được đứng lên trong vinh quang, tự chủ và tự cường trong hòa bình và dân chủ, nếu cách mạng có ý nghĩa như vậy thì Sóng Thần đã cất lên được tiếng nói của những nguyện vọng thiết tha của cách mạng hay chưa? Sóng Thần có gào lên được tiếng sóng của ngàn, triệu nhân dân đang muốn gào thét bốc lửa hay chưa?

Nhà Phật đã vì tiếng nói của chánh pháp như Hải triều Âm. Còn tiếng nói của Cách Mạng thì sao?

Vị độc giả đạp xích lô vô danh kia khi cầm tờ báo Sóng Thần trong tay, có thấy vang dội trong lòng

tiếng gào của sóng, tiếng phẫn uất của người bị dọ dầy, tiếng hào khí của người bất khuất, có hoa anh được trong tiếng vọng của muôn ngàn lớp sóng khác chăng? Vị độc giả vô danh đó, khi nhìn trang nhứt của tờ báo, có thấy những dấu hiệu tiên tri của một sự thay đổi, làm chuyển dịch vận mệnh của dân tộc hay chăng?

Đứng nhìn một độc giả như vậy, người làm báo nào mà không thấy bồi hồi, nôn nao, nghe tiếng sóng không thiết về sự mạng của mình, một người cầm bút. Thông tin, lúc đó không phải chỉ còn nhiệm vụ loan báo những tin tức, mà còn là truyền cảm một thông điệp. Bình luận không còn là lời phân tích của lý trí mà còn là tiếng thông thiết của cõi lòng.

Khen chê!

Một trong những độc giả sớm nhất của Sóng Thần là nhà văn Nguyễn Đức Quỳnh. Chiều 25-9 cụ Quỳnh thân hành tới tòa báo. từ lúc 2 giờ để chờ đợi, trong bộ bà ba nâu từ thời và đôi guốc mộc. Đi qua một lần, thấy báo chưa ra, cụ đi rồi lát sau trở lại. Cụ nhìn cái máy Webb nó chạy soành soạch, từ một cuộn giấy trắng cuộn đi mấy vòng như chúng sinh đầu thai mấy kiếp, cuối cùng tuôn ra, cắt ngang, gấp ngay, thành một tờ báo.

Cụ Nguyễn Đức Quỳnh là một người đã làm báo từ những năm 1930, 40, đã làm báo giấy bản ở chiến khu thời chống Pháp, bây giờ đứng trước một cái máy tân tiến cụ tuyên bố: «Tôi cảm ơn ông bác sĩ Trần Ngọc Ninh đã cứu sống tôi, để tôi còn được nhìn thấy anh em làm một tờ báo như thế này» Xong, cụ cầm ba tờ báo in ra, bị lem luốc đọc không được vì mực chưa đều, và ra về.

Một nhận xét của cụ Nguyễn Đức Quỳnh là nói với Đạo Cấy là: «Đọc tờ báo này thấy đủ các môn phái từ khi Tống đến Kiêm Tông, từ Võ Đang tới Không Động, Thiếu Lâm và Cái Bang...»

Bố cũng là nhận xét của rất nhiều độc giả và đồng nghiệp.

Có bạn đồng nghiệp chê rằng cầm tờ nhật báo Sóng Thần tưởng là một tờ tuần báo ra... hàng ngày. Nhật báo chỉ mà lại làm chủ đề nào ông Bảo Đại, tôi ông Thiệu rồi

KHINH DÂN !

Nhân Dân Tự Vệ
Nay rất oai hùng
Xét người xét xé
Xét hời lung tung!

— Đưa coi căn cước
— Dạ bẩm ông đây!
— Đưa giấy hoãn dịch!
— Dạ bẩm có ngay!

ông Minh, Nhật báo chỉ mà trang trong đáng tin, còn trang ngoài thì đăng bài binh luận!

Khi tờ Sóng Thần xong 3 ngày chủ đề bắt đầu đăng tin trang nhứt thì có bạn đồng nghiệp lại chê: «trong lúc đầu sôi lửa bỏng này, báo nào cũng chạy tit tám cọt, chữ cây lớn bằng bàn tay, mà sao Sóng Thần chỉ làm tit bốn năm cọt, nét chữ mảnh và trang trọng dù rằng gân guốc?»

«Về vấn đề trình bày, thì Sóng Thần quả đã... đi sớm mấy chục năm!» Đó là nhận xét của một nhà báo lão thành khác. Ông nói: «sẽ tới lúc độc giả chịu được, quen với lối trình bày đó, nó đẹp, trang trọng và nhất là tit dễ mỏng thì nhiều chỗ đáng tin tức. Bây giờ có nhiều báo biến thành tờ truyền đơn chánh trị, chuyện hô khẩu hiệu, Báo Sóng Thần vẫn tranh đấu mà vẫn có tư cách của một tờ báo đúng nghĩa danh từ đó độc giả của Sóng Thần phải tiến bộ hạng nhất!»

Trung thực

Một đồng nghiệp không biết vì bất đồng ý kiến hay vì cạnh tranh thương mại, đã tìm cách chụp mũ cho Sóng Thần là tờ báo của chính quyền, báo gia nô, làm báo để vận động bầu cử cho ông Thiệu.

Nhân dân tự vệ
Giữ xóm giữ làng
Giữ phường giữ khóm
Sao ra đứng đàng??

— Cô này đứng xuống
— Dạ bẩm thưa ông!
— Ai dèo cô vậy
— Dạ thưa,, là chồng!

Ồi ông cảnh sát
Ông ở đâu rồi
Đề mấy tên nhóc
Hành hạ chúng tôi!

Cảnh Sát không rảnh:
Mắc đẹp biểu tình!
Thương cho bá tánh
Cuộc sống điều linh

Ồi ông Chính Phủ
Khinh dân nhường này
Ở hơ Dân Chủ
Nghĩ mà đặng cay

TÚ KẾU

Như bạn đọc thấy Sóng Thần không trả lời trước các lời lẽ thiếu lễ độ đó.

Nói chuyện Sóng Thần gồm tay sai, dù là gia nô của chính quyền hay tay chân của đối lập, thì cũng đều là 1 lối nhục mạ «ngậm máu phun người, miệng mình dơ trước tiên».

Trước hết Sóng Thần gồm vốn của những người thập phương từ xứ góp lại, những cái mặt như Chu Tử, Uyên Thao, Ông Đạo Cấy, Lý Đại Nguyên v.v., có thể lường bịp mấy ngàn độc giả góp vốn để đi làm tay sai cho ai không? Là số tử vì nó cũng nói là không. Nếu một người nào trong đám người trên mà bị «Tàu hỏa nhập ma», đi tôn thờ một lãnh tụ phe phái nào, thì kẻ đó đáng bị chèn ép ngay, đoạn đầu chỉ tội, chữ của nhà chủad nói đến những sự hồ mang phản lại đạo. Nhưng Ông Đạo chắc chắn trong đám mấy người này hiện chưa có ai bị... tàu hỏa nhập ma cả! Nếu có thì chắc ông Đạo đã phạm giới sát sanh rồi!

Về chuyện vu cáo của phe này, nhóm nọ, hoặc vì ghen tức, hoặc vì hiểu lầm, mùa và tội vâng nhân qua rồi nhưng bản đạo cũng xin... xá tội cho họ!

Thế giới đang chuyển mình

LÝ ĐẠI NGUYÊN

Cuộc độc diễn 3-10 của hiền danh Thiệu Hương đã thu hút tất cả sự chống đối và sự chú mục của toàn dân Việt Nam, thế nên dư luận Việt Nam hầu như quên đi những biến chuyển quan trọng trên thế giới. Thực ra đối với dư luận thế giới thì tuy có đề ý tới cuộc bầu cử thăm thương tại Việt Nam, nhưng hình như vấn đề VN bị chìm đi không còn nổi bật như trước nữa.

Vấn đề nổi bật của thế giới hiện nay là việc Trung Cộng đang có những cuộc thay đổi quan trọng để chuẩn bị bước vào Liên hiệp Quốc, đồng thời đón Tổng Thống Mỹ Nixon. Song song với biến cố trong lục địa Trung Hoa, các lãnh tụ Nga đang ráo riết đi khắp nơi để vận động thế liên kết và giao hảo mới. Chót hết là Nhật Hoàng đến Alaska để gặp TT Mỹ Nixon trên đường qua Âu Châu, đây là lần đầu tiên vị Hoàng đế của Nhật xuất ngoại.

Biến cố tại Trung Cộng

Trong khi Mỹ, một nước cựu thù địch với Trung Cộng chính thức đưa đề nghị trước đại hội đồng LHQ để thu nhận Trung Cộng vào Tổ chức Quốc tế này, thì cùng lúc đó tại Trung Cộng các phi trường trên khắp Hoa Lục bị đóng cửa. Lệnh cấm binh được loan báo.

Có tin cho rằng chủ tịch Cộng đảng Trung Quốc Mao Trạch Đông đã chết hay bị bệnh nặng. Nhưng ngay sau đó tin này bị cải chính, rồi tin khác xuất hiện. Tướng Tổng tham mưu Quân lực Trung Quốc đã đưa Lưu Thiếu Kỳ chủ tịch nhà nước đi tròn. Và đại hội tối cao Trung quốc triệu tập.

Lưu Thiếu Kỳ được xem là một lãnh tụ thân Nga của Tàu, đã bị tước hết quyền binh và giam tại một nơi bí mật tại Lục Địa, sau cuộc cách mạng văn hóa. Từ đó tới nay Trung Cộng không có chức vị chủ tịch nhà nước, tất cả quyền hành tại Trung Cộng tập trung trong tay Mao Trạch Đông, Lâm Bưu và Chu Ân Lai.

Nhưng trên danh nghĩa thì Mao chỉ là chủ tịch đảng, không đại diện cho nước Trung Cộng, thế nên mỗi lần tiếp các quốc khách Chu Ân Lai đều phải đại diện. Nhưng dù sao chức vụ của Chu cũng chỉ là thủ tướng, rất kẹt về nghi lễ nếu phải tiếp đón 1 vị Quốc trưởng khác.

Để chuẩn bị đón tiếp Tổng Thống Nixon vào năm tới, một cuộc đón tiếp lịch sử, đánh dấu một

giai đoạn mới của Trung Cộng, có nghĩa là Trung Cộng bỏ chính sách cô lập để gia nhập cộng đồng thế giới. Với chức vụ thủ tướng, Chu Ân Lai phải làm cho một vị Quốc trưởng siêu cường hài lòng.

Trong khi đó thì Mao tuy là chủ tịch đảng, cái đích mà Nixon muốn gặp, nhưng Mao cũng không phải là Quốc Trưởng, hơn nữa Mao cũng không muốn đích thân ra tận phi trường để đón tiếp Nixon, muốn để Nixon phải vào tận tư dinh của ông ta kiến. Người Đông phương thâm là thế. Thua thua vẫn phải giữ tư thế.

Nixon đại diện cho một nước siêu cường, thực tế thì TC không địch nổi nên phải bắt tay với Mỹ, nhưng chính Nixon chứ không phải Mao phải xuống nước. Không những phải tới nước Tàu mà còn phải tới tận nhà của Mao để cho Mao đi dinh.

Chính vì thế cho cuộc đón tiếp Nixon được hân hoan. Trung Cộng đã chính thức loan báo Lưu Thiếu Kỳ trốn đi, có lẽ trốn luôn sang bên kia thế giới làm như vậy là chức chủ tịch nhà nước Trung Cộng chính thức bị khuyết, và Quốc hội Trung Quốc phải bầu lại chức vụ này.

Theo tình thế hiện nay, và sau những vụ thủ lợi về ngoại giao Trung Cộng đạt được với Mỹ và công của Chu Ân Lai, họ Chu là người có nhiều triển vọng nhất để đoạt chức chủ tịch nhà nước. Nhưng trong khi đó thì Lâm Bưu và Giang Thanh vợ của Mao không muốn, chính vì thế mà tình hình Trung Cộng bị xáo trộn. Nhưng với uy tín của Mao và với tài ngoại giao của Chu. Chắc chắn Chu sẽ ngồi được vào ghế Quốc Trưởng Trung Cộng.

Với diễn biến trên, chúng ta thấy Trung Cộng nhất định thực hiện cuộc sống chung với Mỹ. Trung Cộng tạm thời phải chấp nhận hai nước Trung Hoa và phải giúp Mỹ mau giải kết chiến tranh Việt Nam. Vì rằng vào tháng 4 năm 72 Chu, Mao sẽ gặp Nixon tại Hoa Lục, và giới thẩm quyền Mỹ cũng như Quốc hội Mỹ đã lên tiếng dự liệu rằng trong vòng 6 tháng nữa kể từ tháng 10-71 binh sĩ chiến đấu của Mỹ sẽ rút hết khỏi Việt Nam và họ chỉ để lại 10.000 quân bảo vệ cơ sở mà thôi.

Mỹ cũng chuẩn bị ráo riết.

Để yên tâm đi với Trung Cộng mà mặt A Châu

vẫn có lực lượng cầm chân nổi Trung Cộng, Mỹ đã vừa vận động vừa thúc đẩy Nhật vào thế phải phục hồi thế lực Quân Phiệt để tái vũ trang, để tự phòng vệ lấy Á Châu.

Nhật Hoàng trong trận đệ nhị thế chiến là một người tượng trưng tối cao cho sức mạnh của Quân Phiệt Nhật, từ khi thất trận bị đầu hàng Mỹ, Nhật Hoàng hoàn toàn im lặng, sống tiêu giao với đời của một vị vua làm vì và với còn trùng, vì ông là nhà văn vật học.

Đến nay thì ông lại nổi bật trở lại, ông bắt đầu tiếp xúc với thế giới bên ngoài, người mà ông tiếp xúc đầu tiên là Nixon Tổng thống Mỹ, rồi tiếp đến là các quốc trưởng Âu Châu. Phải chăng vai trò lãnh đạo chính trị của Thiên Hoàng đã được người Mỹ trả lại. Sự phục hồi tư thế của Thiên Hoàng cho thấy nước Nhật phải tái vũ trang để cầm chân Trung Cộng tại Á Châu.

Nhật sẽ liên kết với Nga để phong tỏa Trung Cộng để cho Mỹ đi với Trung Cộng.

Và mặt Nga, trước khi Nixon gặp Thiên Hoàng Nhật, cố vấn Kissinger của Tổng Mỹ đã gặp ngoại trưởng Nga Gromyko để vận động cho một cuộc phân chia ảnh hưởng thế giới giữa Nga và Mỹ. Tổng bí thư đảng Cộng sản Liên Xô Brejnev viếng Nam Tư, một quốc gia Cộng sản Trung Lập, rồi tiếp tục đi Hung. Lẽ để giải thích lý do tại sao phải để Nam Tư độc lập. Tức là Mỹ để cho Nga bắt liên lạc lại với Nam Tư sau nhiều năm hai nước Cộng sản này tách rời nhau.

Thủ tướng Ấn Độ bà Indira Gandhi, đến Mạc tư Khoa để gặp Kosygin thủ tướng Liên Xô, và Chủ tịch nhà nước Liên Xô Podgorny 1-10 đến Bắc Việt. Tất cả những cuộc viếng thăm chính thức của các lãnh tụ chính trị Quốc tế nêu trên, cho thấy, tình thế quốc tế đang biến chuyển rầm rập. Đương nhiên vấn đề VN vẫn là trọng điểm của những biến chuyển đó. Vì vấn đề Việt Nam đối với Mỹ và Trung Cộng cũng như Liên Xô, được coi như là một yếu tố chính trong vấn đề tranh chấp cũng như điều đình.

Vấn đề Việt Nam đối với các cường quốc

Do cuộc xung hỏa mù của Mỹ ra bằng vụ bầu cử bí mật tại Nam Việt, đã làm cho dư luận Mỹ lẫn dư luận thế giới cũng như Việt Nam quên biến đi rằng: vấn đề Việt Nam vẫn là vấn đề chính trong mọi cuộc thương thuyết giữa các lãnh tụ Quốc Tế vấn đề Việt Nam vẫn là vấn đề trọng yếu, vì có giải quyết xong vấn đề Việt Nam, quân lực Mỹ có rút hết khỏi Việt Nam thì Trung Cộng mới yên tâm chơi trò Hòa bình với Mỹ. Vấn đề quan trọng của Trung Cộng tuy là chiếm sao cho được chiếc ghế hội đồng bảo an trong Liên Hiệp Quốc để tạo tư thế đuổi Trung Hoa quốc gia ra khỏi tổ chức này, sau khi được nhận vào LHQ. Nhưng vấn đề nguy hiểm đối với Trung Cộng là Mỹ vẫn còn một số quân khổng lồ tại Nam Việt, bởi vậy để cho Trung Cộng yên tâm để cho Mỹ đưa quân ra khỏi Việt Nam. Vấn đề VN phải được giải quyết trước đã.

Như vậy là Trung Cộng và Mỹ đều hiểu ngầm với nhau rằng họ sẽ phải kết thúc cuộc chiến này

trước ngày T.T Mỹ chính thức viếng thăm Trung Cộng. Nhưng Nga nào có để yên. Nga vẫn thúc BV gồng mình lên để chiến đấu. Đối với BV ngưng chiến bất cứ kiểu nào trong điều kiện hiện nay họ đều bị thiệt hết. Chính vì thế mà họ cố chạy theo Nga để tiếp tục chiến đấu. Nhưng rồi nạn lụt tràn tới là kiệt quệ tài sản còn lại sau những đợt bị oanh kích và tiếp tế cho CS miền Nam.

Nay thì Mỹ Nga lại đã đạt được một thỏa hiệp mới tại V.N. Gromyko ngoại trưởng Nga vừa chính thức lên tiếng tại LHQ, là: Mặc dầu hoàn toàn ủng hộ lập trường của Cộng sản VN đòi Mỹ rút hết quân khỏi Đông Dương, nhưng chính phủ Nga không quan tâm đến số lượng quân sĩ Mỹ có mặt tại Đông Dương, hay số lượng quân đội địa phương được Mỹ huấn luyện, vũ trang và tung vào chiến địa theo lệnh của Hoa Thịnh Hốn, mà chỉ đòi Hoa Kỳ phải ngưng can thiệp về cả chính trị lẫn quân sự vào nội bộ các xứ Đông Dương, và phải từ bỏ mọi mưu toan dùng vũ lực áp đặt tại Đông Dương, những chế độ phù hợp với sở thích của Mỹ.

Qua lời tuyên bố trước Đại hội đồng LHQ trên đây của Ngoại trưởng Nga, cho thấy Nga đã không còn coi sự hiện diện của quân đội Mỹ tại VN là điều quan trọng nữa. Mỹ muốn đến bao giờ rút quân cũng được. Hoàn toàn trái với lập trường Hòa bình của Cộng sản Việt Nam.

Sự kiện đó biểu lộ rằng Mỹ Nga đã thỏa thuận với nhau về thời khóa biểu lui quân rồi, vấn đề không còn phải đặt ra nữa. Nếu Mỹ có để quân ở lại VN nhằm đối phó với Trung Cộng càng hay. Nga không còn ủng hộ việc Bắc Việt đòi phải rút hết binh đội Mỹ khỏi Việt Nam thì mới có hòa bình. Nga hoàn toàn không coi vấn đề Việt Nam là chính của họ. Mỹ cứ trực tiếp nói chuyện với Bắc Việt.

Tuy nhiên mặc khác vẫn thấy thâm ý của Nga là muốn cuộc chiến tranh ở đây kéo dài thêm nữa. Nhưng việc kéo dài được hay không là ở Bắc Việt.

Trước khi Podgorny sang Bắc Việt thì Lý Tiên Niệm phó thủ tướng Trung Cộng đã sang chận đầu đề ký hiệp ước thương mại với Bắc Việt trước. Nhưng thế có nghĩa là Trung Cộng đã tranh cướp thời cơ nắm Bắc Việt với Nga rồi.

Nga thỏa thuận với Mỹ, nhưng Nga lại muốn Bắc Việt tiếp tục chiến đấu một mình. Tàu thỏa hiệp với Mỹ thì Tàu muốn chấm dứt chiến tranh tức khắc. Nga Tàu đều đi với Mỹ. Thế nên khi hai bên Mỹ Tàu đồng ý chấm dứt chiến tranh Việt Nam thì Bắc Việt khó có cơ cường lại được nữa. Vì Nga không thể chống lại được cả 2 kẻ thù Mỹ Tàu. Nga chỉ muốn có một phần ảnh hưởng tại Bắc Việt thôi, nếu Mỹ đòi được ở Tàu chấp nhận điều kiện đó của Nga, thì Nga cũng không muốn gì hơn. Về phía Tàu thì trong nhất thời họ có thể chấp nhận được đề rồi sau đó sẽ dùng ảnh hưởng của mình để gạt Nga ra, khi hòa bình trở lại, vì Tàu ở gần Bắc Việt hơn Nga, có nhiều cán bộ hạ tầng hơn Nga. Chính vì thế mà cuộc chiến tranh Đông Dương sắp bước vào giai đoạn chót, với rất nhiều biến cố và nhiều tang thương cho đất nước chúng ta

BÀI HÁT RU

CÁC S

Các tôi có nhiều bạn từng hoạt động cách mạng bên Tàu thời khá g Pháp, có kể nhiều chuyện tức cười. Chẳng hạn một người Tàu bên đó bỗng vỗ lấy người mình mừng rỡ : «A, tiên sinh họ Trần hả, tôi cũng họ Trần đây, chúng ta anhem trong nhà cả mà.» Và thường thường người Tàu địa phương họ Trần đó tự ý thức ngay là mình ở địa vị chủ, làm một bữa tiệc thịnh soạn để mời vị «tiên sinh họ Trần» Việt Nam tới cùng ăn mừng nhận họ. Các anh em Việt hoạt động cách mạng bên nước người thường từng đối lăm, nhiều khi ăn lạc rang trứ bữa. Bởi vậy mỗi lần xảy ra vụ ông Tàu họ Trần (hay họ Lý, hay họ Quân v.v.) nhận họ, thì ông họ Trần (hay họ Lý hay họ Quân v.v.) Việt Nam bên kéo luôn cả đám anh em đồng chí của mình tới dự tiệc đoàn viên nhận họ cho thêm...long trọng. Nguyên do sự nhận họ hồn nhiên đó: người Tàu nào thuở còn cắp sách đi học cũng được thầy dạy là tốt tuốt dãi đất miền cực Nam nước Tàu đều thuộc vào địa giới Tàu hết ráo trọi. Vậy ông Trần Việt Nam với ông Trần Tàu thì cũng là đồng bào cả.

Các tôi có một lần ngao du qua Mã lai Á, trên chuyến xe hỏa đi Kuala Lumpur nói chuyện với một người Mã Lai. Các tôi phát biểu ý kiến : «Nep sống của chúng

ta ở miền Đông Nam Á này hao hao giống nhau cả.» Ông bạn người Mã Lai bèn trả lời tức khấc : «Thì chúng ta cũng là người Trung Hoa cả mà».

Các tôi thoát trọn tròn mắt ngạc nhiên (Chắc hẳn người VN nào nghe nói vậy cũng ngạc nhiên và méch lòng). Nhưng trong câu chuyện tiếp nối, Các tôi khám phá ra rằng ông bạn người Mã Lai đó gốc Tàu. Thế thì việc ông vợ vào như vậy nào có khác gì ông Trần Tàu hỉ hả làm tiệc chào mừng nhận họ Trần Việt Nam.

Đến như Krushchev mà cũng viết «nhân dân VN gồm một thành phần lớn là người Trung Hoa», thì đúng là anh gà mờ bổ lão.

Cương quyết phân biệt mình với Tàu chỉ còn nhân dân VN ta thôi. Ra ngoại quốc (nhất là Tây phương bị ai nhận nhầm là Tàu thì bao giờ mình cũng cải chính bằng được.

Hy sinh cả dân tộc để làm lợi cho cộng sản là ông Hồ, vậy mà khi chủ tịch Hồ chết, chủ tịch Mao chỉ cử Chu Ân Lai sang phúng điếu qua loa rồi ra về ngay. Chủ tịch Nga cũng đâu có đích thân sang phúng điếu nghĩa tử là nghĩa thân với chủ tịch Hồ.

Chắc Mao nghĩ (theo truyền thống Trung Hoa) :

«Mảnh đất miền cực Nam một quận huyện của Trung Ai đời chủ tịch nước Trung lại hạ mình đi phúng điếu huyện ủy của mình bao giờ»

Chủ tịch Nga sô cũng vậy, còn gà mờ hơn Kút Xép, ng

« Nhân dân Việt Nam những thành phần lớn là Trung Hoa, thì lúc nào chủ Mao chết hăng hay.»

Lẽ ra những người lãnh cộng sản miền Bắc hẳn tiền kiến cảnh «chủ tịch đàn anh khinh «chủ tịch cha già» của như vậy thì phải tỉnh mộng hữu nghị «Việt Trung Sô» phải chứ.

Các tôi nhân có bài hát ru cất tiếng ru tặng các đảng đạo của cả 2 miền :

A ơi... A ơi...

Lột lòng ngày một lớn khôn. Có bầu sữa mẹ (ơ) chăm cho mình

Hỡi ôi, bắt bóng bỏ hình. Hỡi ai khôn lớn (ơ) ngoại nước non.

A à ơi... A à ơi.

xXx

Già Hồ yêu nước cùng yêu nhân dân cùng mình. Nhất định của già Hồ đều là lòng yêu nước và yêu nhân cùng mình của ông.

Vậy sao mà ngày ký hiệp định Genève xong dân chúng lại ùn ùn về Nam ? Đám 80 vạn người cố tình chạy thoát đó không phải là nhân dân sao ? Phải, nhưng là đám nhân dân Việt gian phản động !

(Một nước mà có tới 800 ngàn người công khai phản động, làm Việt gian thì không hiểu sao nước đó chống Tàu được mấy ngàn năm theo dòng lịch sử ?!)

Già Hồ bèn unction ! Trước unction ngầm, sau unction công khai để chiếm nốt miền Nam mà thanh toán lũ Việt gian chó. Ấy là cuộc nội chiến trong tàn bắt đầu.

Trong Nam tất nhiên người quốc gia chống lại già Hồ dưới quyền lãnh đạo anh minh của Ngô tổng thống. Và những người đó tức chúng ta, cho đến nay vẫn được gọi là những người quốc gia yêu nước chống cộng.

Vậy đổi sao đời, miền Nam kinh qua bao nhiêu vụ đảo chính thực, (đảo chính thôi, chẳng nên dùng chữ cách mạng làm gì) và bao nhiêu vụ đảo chính hư.

Big Minh lên thay Ngô lãnh tụ anh minh. Nhưng Big Minh cũng chẳng anh minh gì hơn (hay không được quyền anh minh) nên vẫn phải dùng một khuôn mặt cũ làm lòng dân người đánh rập : khuôn mặt Nguyễn Ngọc Thơ.

Rồi Nguyễn Khánh thay Big Minh với khuy nh hướng độc tài vớ vẩn. Bèn bị chống đối. Tướng mà nắm quyền thì dễ bề quân phiệt, ta đổi sang chính quyền dân sự. Thế là các vị Phan Khắc Sửu Phan Huy Quát, Trần Văn Hương thay phiên nhau lên lều lải thử. Có thể là các vị có lòng đầy, nhưng tài bất cập chí nên cũng đánh nổi đuôi nhau đến rồi nổi đuôi nhau đi. Lại trở về với giới quân sự vậy. Vòng luẩn quẩn mãi Nhưng cũng nên có cái gì đổi mới một chút chứ. Không còn cá nhân quân sự lãnh đạo nữa mà là cả Hội đồng Tướng lãnh xúm vào, để anh họ kiểm soát anh kia, tránh độc tài quân phiệt. Tương Thiệu giữ chức vụ chủ tịch ủy ban lãnh đạo quốc gia ; Tướng Kỳ lãnh vai trò Chủ tịch Hành Pháp Trung Ương.

Rồi bầu cử đệ nhị cộng hòa. Ông Thiệu thành Tổng Thống, ông

Kỳ thành phó Tổng Thống. Nhiệm kỳ bốn năm hai ông chánh phó com chẳng lành canh chẳng ngon.

Rồi sửa soạn bầu cử Tổng Thống nhiệm kỳ hai với ba liên danh Thiệu, Kỳ, Minh. Toàn những khuôn mặt cũ rích. Cũ rích mà cũng không xong, đánh bùng một cái hai liên danh Kỳ và Minh rút lui, còn lại một liên danh ông Thiệu... độc diễn. Bầu cử dân chủ mà lại chỉ có một liên danh thì bầu cử cái con mẹ gì. Mà không đi bầu thì ông Thiệu chề là không chống cộng, làm lợi cho cộng sản. Trong khi đó chiến tranh chấm dứt đến đít rồi. Thành thử ra khi chiến tranh lẽ ra đã thật sự chấm dứt rồi, ông Hồ CS hơn Mạc Lê nhất định chắm ngòi nội chiến, Ô. Hồ của «nhân dân» gọi đám người chống cộng miền Nam là lũ Việt gian, đến khi chiến tranh sắp chấm dứt thì ông Thiệu gọi đám người không đi bầu (cuộc bầu cử độc diễn) là làm lợi cho cộng sản, là tay sai cho cộng sản. Như vậy nào có khác gì trước đây bị Hồ chí Minh kết tội là Việt gian ?

Lại như nếu kỹ thuật Mỹ tiến tới chỗ phát minh ra được một thứ thần nhãn kiểm soát được cả những linh hồn chưa đầu thai bên kia thế giới, thần nhãn đó được viện trợ cho Việt Nam vào dịp vận động bầu cử vừa qua thì chắc hẳn những linh hồn người Việt chưa đầu thai cũng sẽ như những đồng bào còn sống mà được nghe những làn sóng phát thanh siêu tần số nhả nhủ là dưới đó (dưới đường âm) các linh hồn cũng nên gửi kiến nghị về ủng hộ cuộc bầu cử mừng 3 tháng 10. Và tất nhiên ngày bầu cử mừng 3 tháng 10 vừa qua nếu đã được tổ chức êm thấm trên dương gian thì các linh hồn dưới âm phủ cũng phải tích cực đi bầu cho đồng chí không thể nằm khoèo ở phần mộ mà tây chạy cho được. Vì như vậy là khuy nh cộng, là làm lợi cho Cộng Sản, là làm mất nước vào tay Cộng Sản, (đến vụ tổng phản bội Mậu Thân mà Cộng Sản cũng không cướp nổi nước này nữa là bây giờ) là không tích cực ủng hộ lập trường bốn không của ông Thiệu (tất cả 17 triệu dân miền Nam chỉ có một mình ông có lập trường bốn không)

Tội nghiệp cho anh chiến sĩ trong bài ca u sầu bất hủ làm rung mình làm chảy nước mắt người nghe bài «Người Tinh Không Chân Dung» của Hoàng Trọng và Dạ Chung : «Hỡi người chiến sĩ đã để lại chiếc nón sắt bên bờ lau sậy này... Nhưng anh, bây giờ anh ở đâu ? Con ếch ương vẫn gọi tên anh... Tên anh lẫn với tiếng sấm mùa mưa. Hỡi người chiến sĩ đã để lại chiếc nón sắt trên bờ lau sậy này, anh là ai ? Anh là ai ?

Tội nghiệp cho anh, vì tôi biết, hơn ai hết, chính anh cùng anh hồn anh Trần Viết Nghĩa hẳn đã cùng thích gặp nhau vào ngày đó nằm khoèo bên bờ lau sậy để nghe tiếng con ếch ương ca khúc ai hoài trong vũng nước nhỏ đọng trong chiếc nón sắt (tất ngữ) của anh hoặc nghe tiếng sấm âm i của mùa mưa chụp lấy cả một vùng rừng núi rất bít quạnh vào lúc không có hành quân.

Tội nghiệp cho anh vì anh chắc hẳn không được nghe tiếng ếch ương và tiếng sấm ước nguyện. Trái lại nếu kỹ thuật Mỹ đã tạo được ra thần nhãn để tìm biết những linh hồn chưa đầu thai thì kỹ thuật đó khi viện trợ cho VN chắc hẳn dư sức biến tiếng con ếch ương và tiếng sấm âm i kia thành điệp khúc tuyên truyền cho bầu cử, quảng cáo cho bầu cử. Và anh hồn anh, và anh hồn Trần Viết Nghĩa cùng vạn ức những anh hồn tương tự sẽ là «lũ khuy nh cộng làm lợi cho Cộng Sản, vô trách nhiệm, không biết ủng hộ lập trường bốn không, chỉ riêng đương kim tổng thống có v.v... và v.v...»

Ngôn từ thể nhân vào dịp vận động bầu cử độc tấu, độc diễn đơn ca vừa qua là vậy đó ! Ôi, ngôn từ khi mất đức thành thật đi rồi thì chỉ còn là một khối phản bội như sóng biển luôn luôn muốn lật úp con thuyền. Chỉ bằng trở về với lời hát ru thuở sống ngu ngơ bên bầu sữa mẹ hiền :

A ơi... A ơi...

Lột lòng ngày một lớn khôn. Có bầu sữa mẹ (ơ) chăm nom cho mình. Hỡi ôi, bắt bóng bỏ hình. Hỡi ai khôn lớn (ơ) ngoại nước non.

A à ơi... a à ơi...

CÁC SĨ.

Bối cảnh của vấn đề chiến tranh và hòa bình Việt Nam

Nhân một vụ Ellsberg

Ưu thế của Mỹ trước Nga và Tàu

HOÀNG VĂN ĐỨC
(Phong trào Đông Nam Á)

Lực lượng của hai đế quốc cộng sản Nga Hoa phân tán, chống đối lẫn nhau đang đem lại thế đến cho chính trị của Mỹ (Nixon) hiện giờ. Do đó, cũng đã đẩy lui về ảo tưởng cái tham vọng chiến thắng mơ hồ của Cộng sản Bắc Việt tại Việt Nam. Thất thế về mặt quân sự và chính trị đối nội, Cộng sản Bắc Việt và Cộng sản Nga xô liên lạc với phe chủ hòa của Mỹ để dồn tất cả sinh lực của chúng vào trận tuyến chính trị quốc tế, mong giúp cho Cộng sản Bắc Việt thắng ở Việt Nam sau khi phe chủ hòa đã thắng thế ở Hoa kỳ. Cho nên, nhất diện, tại Mỹ, Nga xô đã ngầm vận động cho bùng nổ vụ tài liệu mật của cựu Bộ trưởng quốc phòng Mỹ Mac Namara do các báo Washington Post, New-York Times tiết lộ, khơi mào cho nhóm Mansfield đòi hỏi được Thượng viện Mỹ phải chấp thuận một tu chính án buộc chính phủ Mỹ phải rút quân ra khỏi Việt Nam cuối năm 1971 này. (tu chính án này đã bị Hạ viện Mỹ bác bỏ). Nhất diện tại Việt Nam, Cộng sản Bắc Việt tung ra những vụ tấn công gần Saigon và gần khu phi quân sự trong cùng thời gian đó, và tại Hà Nội Phạm văn Đồng tuyên bố rằng «những cái gì đã tiết lộ trong báo Mỹ về chương trình Mac Namara chẳng có gì mới lạ mà chính-phủ Bắc Việt không biết đến, tất cả những điều ấy chính phủ Bắc Việt đã được thông báo ngay từ 1963-64 rồi».

Cái công việc phù hợp ăn khớp nhịp nhàng với nhau này có một tính cách rất khác thường, bởi lẽ đem tiết-lộ những lỗi-lầm của Kennedy và Johnson trong lúc đảng Cộng-hòa của Nixon đương nắm chính quyền tại Mỹ, có thể làm lợi cho Nixon vào cuộc tuyển-cử sắp tới năm 1972 này chẳng?

ELLSBERG ĐÓNG VAI TRÒ CHI ?

Người đã tiết lộ tài liệu mật này, Daniel Ellsberg hiện làm việc tại Trung-tâm Nghiên-cứ Quốc-tế thuộc viện Kỹ thuật Massachusetts, Ellsberg đã làm việc với hãng Rand Corporation, cái vừa chứa các ý-tưởng tân-kỹ đã làm cổ vũ cho các chính-phủ Kennedy và Johnson và đã dự phần vào công-việc hoạch-định chương-trình Mac Namara, mà hãng

Rand, với tư-cách là cố-vấn của chính-phủ, có quyền giữ lại hai bản. Ellsberg năm 1964, đã làm việc ở Ngũ-giác-Đài và là công-sự-viên trực-tiếp của Mc Naughton, phụ tá bộ trưởng quốc phòng Mỹ.

Người ta còn nhớ năm 1965, Hà nội có cho xuất bản một cuốn Bạch Thư nói về sự nhập cuộc của Mỹ tại Việt Nam, ngày nay bản «phức tri» Mac Namara đã xác nhận nhiều điểm đã đăng trong cuốn Bạch Thư đó của Bắc Việt, đặc biệt là cái chương trình tiên liệu sự oanh tạc Bắc Việt, được bắt đầu dưới thời Kennedy tu chính lại năm 1964, lại mang đúng tên là chương trình Mc Naughton. Ellsberg lại còn trong một thời gian công tác tại Saigon với tư cách là phụ tá đặc biệt của Phó Đại sứ Mỹ. Từ đó mà nói rằng Ellsberg là người đã biết nhiều sự bí mật Mỹ và là người đã tiết lộ các bí mật ấy ra cho báo chí và cho Nga cũng là một việc dễ hiểu.

Song dù Ellsberg có tiết lộ hay không tiết lộ và có thông báo những bí mật ấy cho Cộng sản Nga để cộng sản Nga thông báo lại cho Bắc Việt hay không, điều đó không quan hệ. Quan hệ là chỗ Nga xô (cộng sản quốc tế) đã hưởng được những bí mật đó và đã khai thác được đến ngày hôm nay.

Cái điểm bất thường của vấn đề là tại sao Nga đã thừa hưởng được những bí mật đó mà không dấu kín để tiếp tục khai thác hy vọng được thông báo thêm nhiều bí mật khác, mà lại đem công bố ra làm gì để tuyệt đường giao dịch với những «giao dịch viên» của họ? Và những báo chí của Mỹ và phe dân chủ Mỹ làm rùm beng về vụ này có ẩn ý gì trong lúc biết chắc rằng vấn đề không một mảy may làm khó dễ cho Nixon vì là chuyện của Kennedy và Johnson?

Theo thiên ý chúng tôi thì Nga xô và Cộng sản Bắc Việt đã tung ra và dựng đứng lên vụ đồng lõa đó, chứ sự thật, lúc bắt đầu thì không có ý định đồng lõa. Cái ý định đồng lõa đó, theo thiên ý chúng tôi, thì:

a) Trong quan điểm của phe Cộng sản Nga và Bắc Việt:

Cơ đã đến lúc bí, phải triệt để khai thác tất cả

những a tu (atouts). Nhất là từ ngày Nixon lên nắm chính quyền cái ề kíp của Rand Corporation như Ellsberg, Naughton từng hợp tác với Mac Namara đã bị loại ra khỏi những guồng máy trọng trách chính trị của chính quyền, không còn ích lợi gì, thì có đem thiêu họ đi cũng được không sao vì đó luôn luôn là chủ trương chính trị của Nga xô: vắt chanh bỏ vỏ. Đem thiêu những tên do thám hết hữu ích bằng cách tiết lộ những bí mật do chúng cung cấp, trong bối cảnh chính trị hiện tại lại còn có lợi ở chỗ có thể nói với dư luận Mỹ, dư luận Nam Việt nam và dư luận quốc tế rằng chương trình của Mỹ chung hồ như thế mà không thắng được Bắc Việt thì Mỹ sẽ không bao giờ thắng được Bắc Việt, và nếu Mỹ không thắng được, thì Bắc Việt sẽ thắng Nam Việt nam, chỉ bằng phải liên hiệp với Bắc Việt hoặc đầu hàng Bắc Việt và Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam!..

b) Trong quan điểm của phe Dân chủ Mansfield, Fulbright v.v...

Các nhà lãnh đạo Dân chủ Mỹ, nếu họ biết rằng khai thác vụ này không đụng chạm đến tư thế chính trị riêng của Nixon và của đảng Cộng hòa thì họ khai thác làm gì, để hóa ra làm lợi cho cộng sản và giúp cho Bắc Việt thắng Nam Việt Nam? (Tưởng nên nhớ rằng nếu Bắc Việt thắng thế ở Việt Nam thì tư bản Mỹ cũng sẽ có lợi khá nhiều). Khai thác vụ này, các nhà lãnh đạo Dân chủ Mỹ hiện tại, tức là nhóm chủ hòa Mansfield v.v..., không sợ tổn thương đến thanh danh của đảng. Họ cho rằng những chuyện đã xảy ra chỉ tổn thương đến thanh danh riêng của Kennedy và Johnson, mà Kennedy thì đã chết, còn Johnson tuy còn sống nhưng cũng đã thuộc hẳn vào quá khứ. Hiện tại chỉ còn có họ và chỉ có họ mới là đáng kể.

Nếu phá hoại được thanh danh của đồng đảng Kennedy, Johnson, những người thuộc quá khứ, mà đạt được mục đích của họ thì tại sao họ lại không làm?

Bây giờ, xin thử hỏi họ có lợi ở chỗ nào?

Phe chủ hòa hy vọng rằng dân chúng Mỹ sẽ chán nản. Không phải chán nản đối với Nixon nhưng vì nghĩ rằng: kế hoạch đã như thế mà còn không thắng được chỉ bằng chấm dứt ngay chiến tranh, mà nếu phải chấm dứt ngay chiến tranh bằng một thua trận của Hoa kỳ thì không phải là trong ý định của Nixon, như thế tất nhiên Nixon sẽ phải bại và kỳ tuyển và tổng thống Hoa kỳ vào năm 1972 sắp tới sẽ có lợi cho đảng Dân chủ Mỹ. Mặt khác họ còn hy vọng thúc đẩy sự thất bại của Nixon để thừa hưởng hoàn cảnh bằng cách gây mâu thuẫn giữa báo chí và Nixon.

CÁCH ĐỐI PHÓ CỦA NIXON

Cộng sản Nga và Cộng sản Bắc Việt là những kẻ đang điều khiển nhịp nhàng những trận tấn công vào các căn cứ Mỹ tại vùng phi quân sự với cuộc vận động chính trị đương diễn ra tại Mỹ, cũng đương chờ đợi sự thất bại của Nixon. Song, 1 cách thật bất ngờ đối với họ, Nixon đã hành động khéo léo hơn,

Trước hết. Nixon bắt đầu bằng cách đình chỉ các báo loan tin. Không biết ông ta có được sự đồng tình của tư pháp Mỹ hay không (điều này người ta hiện chưa thể biết rõ được, phải đợi), về bề mặt Nixon đã tỏ ra bất lực không ngăn cản nổi báo chí, vì tòa án Mỹ đã cho phép các báo Mỹ tiếp tục loan tin. Nhưng người đã vội cho rằng Nixon đã thua keo đầu. Nixon lập tức đưa hồ sơ tài liệu bí mật ấy sang Thượng Viện Hoa Kỳ để Thượng Viện Hoa kỳ tùy nghi thẩm định, trong khi báo chí tiếp tục đăng tải các tin mật trong hồ sơ.

Nixon đã không bị vấp bấn và 1 lần nữa lại đã thắng cuộc. Và đã thắng cuộc thêm một lần, chắc chắn Nixon sẽ được tái cử tổng thống vào năm 1972 và chắc chắn là Nam V.N (với Nixon) sẽ không rơi vào tay Cộng sản B.V và cũng không mất vào tay Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam. Mong sao là Nam VN sẽ có một vị nguyên thủ có đủ khả năng để hỗ trợ Nixon giúp cho Nam VN «toàn thắng» Cộng sản tại VN, chứ không phải một vị nguyên thủ tầm thường chỉ biết tồn tại, làm gì cũng làm nửa vời.

ĐỂ KẾT LUẬN

Cái việc hồ sơ mật Mac Namara như thế là đã kết thúc hay coi như là kết thúc. Báo chí Việt Nam đăng tải là «cú mông tèo» (coup monté) bởi Nixon đề đốc cử năm 1972 là cú mông tèo bởi Robert Kennedy đề tranh dành với Johnson đến nay mới bùng nổ ra, là cú mông tèo bởi nhóm người này, nhóm người khác v.v., thật là nhiều người nhiều ý kiến.

Riêng chúng tôi, chúng tôi chỉ có một sự kết luận như thế này: thì hóa ra, với «cái van minh vật chất tây phương này», con người tôi bại quá. Cái gì cũng mua bằng tiền được cả. Ngay cả những cái gì tối hậu liên hệ đến thể thống quốc gia và tiền đồ của tổ quốc của họ như cái chương trình mật nói trên mà họ cũng có thể tâng tọng lương tâm muối mật đem bán cho Nga. Không 1 chút liêm sỉ, không một chút lễ nghĩa trí tín. Van minh vật chất đã tạo dựng nên 1 hàng trí thức máy móc cái gì cũng làm, bất chấp, căn cứ hoàn toàn vào những dữ kiện toán vật hoàn toàn trơn tru và không một mảy may thắc mắc nghĩ ngợi. Thật là chán ngán hết sức!..

Về vụ hồ sơ mật này, đương sơ chúng tôi thật tưởng là một tài liệu do chính phủ Kennedy và Johnson đã giả tạo làm ra đưa cho mấy tay gián điệp bán cho Nga và cho Cộng sản Bắc Việt để đánh lừa họ về chính trị toàn diện của chính bọn họ. Song xét lại, có nhiều điều, nếu không phải là tất cả mọi «điều» đều phù hợp với sự thực hết, cho nên cảm thấy thật là buồn; buồn hết sức: cái gì bên phía tự do dân chủ làm, bọn phản quốc đều mánh trước cho cộng sản cả. Người ngợm như thế cách mạng, cách mạng cái gì? Chỉ có một cuộc cách mạng thực là cần thiết, đó là cuộc cách mạng nội tâm, đem ánh lửa Phương Đông soi sáng cho loài người trong giai đoạn hiện tại và sắp tới này. Xin tất cả hãy bắt đầu bằng cuộc cách mạng ấy...!

HOÀNG VĂN ĐỨC.
(tiểu đề của tòa soạn)

Hướng đạo Việt Nam 40 năm về trước (3)

Họp Bạn Hướng Đạo Việt Nam 1935

(TIẾP THEO VÀ HẾT)

● Hồi ký của TRẦN VĂN KHẮC

Cờ HD phát phối trên xứ Chùa Tháp.

Xứ Cao Mên—xin lỗi anh Coln—hồi đó người Pháp kêu quốc gia Cam bu Chia là xứ Cao Mên (Cambodge) cũng như họ kêu VNCH là Nam kỳ quốc (Cochinchine)—thấy xứ Nam kỳ có phong trào HD, cũng muốn gây dựng một phong trào tương tự cho thanh niên Chùa Tháp. Chúng tôi nhận lời mời của ban tổ chức, lên camp trại ở Nam Vang dự lễ tuyên thệ của Hoàng tử Monireth vào gia đình HD (1) Được tin chúng tôi tới dự lễ tuyên thệ cử hành vào ngày lễ Tăng Tốc (ngày Tết của quốc gia Cam Bu Chia) Hoàng tử Monireth và ban tổ chức dành cho chúng tôi một cuộc đón tiếp nồng hậu đến mức cảm động. Hoàng tử báo tin cho chúng tôi biết Quốc vương Mên sẽ tặng ông Hội Trưởng Trần văn Khả và tôi mỗi người 1 tấm Danh Dự Bội Tinh xứ Chùa Tháp. Tôi yêu cầu ông Trần v Khả từ chối dùm tôi tấm huy chương đó và mong Hoàng tử sẽ can thiệp để 2 người huynh trưởng HD cùng đi với tôi được hưởng ân huệ này. Hoàng tử Monireth rất thông cảm, chấp thuận lời đề nghị của ông Khả và của tôi.

Lễ tuyên hứa gia nhập HD của Hoàng tử Monireth được cử hành

một cách rất trọng thể, trước mặt Quốc Vương, ông Khâm sứ người Pháp đại diện chính quyền nước Pháp, văn võ bá quan trong triều đình Cao Mên. Dân chúng, thanh niên SVHS đến dự rất đông. Quốc Vương gien huy chương cho ông Trần văn Khả, hai anh Coln và Chấn. Sau cùng Quốc vương xuống sân, đến gần tôi, giơ tay bắt tay tôi và nói bằng tiếng Pháp: « Nous vous félicitons pour votre esprit scout » — (Tạm dịch ra tiếng Việt: «Tôi khen ông vì tinh thần HD của ông»)

Tôi có cảm tưởng Quốc vương được Hoàng tử Monireth báo cáo cho biết tôi đã nhường tấm huy chương của nhà vua cho hai người bạn của tôi. Lời khen tặng của nhà vua làm tôi rất cảm động. Tôi thấy trong lòng sung sướng, thư thái; sung sướng, thư thái hơn là tôi nhận cho chính tôi tấm huy chương cao quý kia.

Cờ HD bay trên cờ đỏ Huế

Sau khi cơ sở HD miền Nam được vững chãi, cờ HD bắt đầu tung bay phát phối lại xứ Chùa Tháp, chúng tôi nghĩ rằng không có lý do gì miền Trung lại không có bóng người HD, chúng tôi liền lạc với ông Trần bá Vy, một vị quan của triều đình Huế rất tận tâm

nhật thành với phong trào HD. Ông Trần bá Vy là một công chức tuổi đã khá cao nhưng tâm hồn rất trẻ, được lòng các bạn thanh niên ở cổ đô Huế. Khi ông là đoàn HD đầu tiên ở Thừa Thiên được các bậc thư giả giúp đỡ nhiều, trong số đó anh Trần Diễm cổ nghị sĩ tại Thượng viện, tuấn nạc trong hải quân cổ Mậu Thân Theo lời Trưởng Phạm văn Bình thuật lại, Cụ Hoàng Bảo Đại khi ông còn là sinh viên ở Pháp đã từng khảo động phục HD Pháp (Eclairneur de France). Bởi vậy phong trào HD này nổ ở cổ đô được nhà vua lưu ý và nâng đỡ bằng tinh thần. Không bao lâu dưới sự cố gắng của ông Trần bá Vy và các anh em đồng chí, là HD đã tung bay khắp các tỉnh miền Trung.

1935, Cuộc Họp Bạn Toàn Quốc đầu tiên của H.Đ.V.N

Đọc sách báo H.Đ ngoại quốc tôi thấy những bài vở, hình ảnh nói về các cuộc họp bạn Toàn Quốc vô cùng hào hứng mục đích để thắt chặt tình huynh đệ anh chị em HD cùng 1 nước. Trong những cuộc họp bạn đó, Tổng Cục Hướng Đạo có thể mời thêm một vài đoàn từ H.Đ. ngoại quốc cho có tính cách quốc tế. Bàn về sự tổ chức 1 cuộc

họp bạn H.Đ toàn quốc ở Saigon các huynh trưởng H.Đ miền Nam đều tảo thành nhiệt liệt. Ông Trần văn Khả, hội trưởng Tổng Cục H.Đ. Nam kỳ là người hưởng ứng sôi sảng nhất. Ông vận động chính quyền cho phép Tổng cục H.Đ. tổ chức 1 cuộc xổ số Tombola để lấy tiền chi phí về cuộc họp bạn. Ông Trương văn Bền, giám đốc hãng Sà hồng Việt Nam ở Chợ Lớn, bạn thân của ông Trần văn Khả, giúp chúng tôi số tiền ăn lót vé số. Tôi không nhớ rõ trong cuộc xổ số Tombola này, chúng tôi in hết hầy bao nhiêu vé số. Tôi chỉ nhớ mỗi tấm vé số bán có hai cái (0\$20) và số độc đắc là cái xe hơi mới toanh của hãng Citroen. Ban tổ chức bán vé xổ số gồm có các trưởng gạo cội, nòng cốt như các anh Huỳnh văn Diệp tên rừng là Thiên Nga, Huỳnh văn Thành, Lương Thái, tên rừng Hùng Kê, Trần Coln, Nguyễn văn Hay, Lê văn Xuân, Lương trọng Tồn họp nhau hàng ngày ở trụ sở đường Mayer (trước là sân vận động, nay là bộ XDNT đường Hiền Vương) để tiến hành công việc bán và phân phát vé số ở Saigon và Lục tỉnh. Chúng tôi định dành 30% lợi nhuận hoa hồng bán vé số cho các đoàn H.Đ Saigon và Lục tỉnh để trợ giúp quỹ Họp Bạn toàn quốc ấn định vào kỷ lễ Giáng sinh 1935. Các đoàn HD ở Thủ đô Saigon và các tỉnh miền Nam đua nhau hoạt động hăng hái, mạnh mẽ. Mãi cuối tháng 9-1935, bao nhiêu vé số đều bán hết sạch. Kết quả về tinh thần cũng như về tài chánh vượt quá cả hy vọng và tưởng tượng của chúng tôi.

Có đầy đủ phương tiện về tiền nong, được đồng bào khuyến khích thúc đẩy. Tổng cục H.Đ Nam Kỳ viết thư chính thức ra Bắc, ra Trung, lên Cao Mên mời anh chị em các nơi về dự Trại Họp bạn toàn quốc HD VN, tổ chức trên sân vận động Mayer, vào dịp lễ Noel 1935. Trại họp bạn này được dựng trên một sân cỏ lớn, rộng chừng 50.000 thước vuông, trong một khung cảnh xanh tươi tráng lệ giữa trung tâm thủ đô Saigon. Trại lấy tên là Trại HUYNH ĐỆ (Camp de Fraternité). Một tháng sau, ban tổ chức nhận được thư trả lời, các nơi đều hưởng ứng, nhận lời đến

dự Trại họp bạn toàn quốc. Ngoài HD Bắc, Trung, Mên, còn một phái đoàn HD Trung hoa ở Choison và một phái đoàn HD Pháp ở Saigon (Scout de Frane) cũng đến dự Trại họp bạn. Về Tổng cục H.Đ Nam Kỳ, toàn thể các đoàn HD đều tham dự HD TQ, cử đại biểu về thủ đô rất đông. Một đoàn từ đảo Phú quốc cũng về, đem theo những đồ thủ công do anh em đoàn sinh chế tạo như ghe chài, lưới đánh cá, công trình mỹ thuật rất khéo. Đặc biệt của Trại họp bạn này là ban tổ chức đài thọ lương thực tất cả các trại viên trong những ngày họp bạn. Anh Lương Thái, trưởng ban tiếp tế có nhiệm vụ lo cho anh chị em trại viên đồ ăn thức uống, gạo nước, bánh mì, thị cá, rau cỏ mỗi ngày. Một cựu HD người Pháp, giám đốc hãng sữa Nestlé, tặng Trại mấy trăm hộp sữa và phoscao. Mỗi buổi sáng anh chị em trại viên ăn lót lòng bằng sữa Nestlé, bột phoscao và bánh mì. Anh Yến Lém (đại diện đoàn Trần Lãm tỉnh Thái bình Bắc Hà) đã thốt ra một câu khá lý thú: «Trại Huỳnh đệ do Tổng cục HD Nam kỳ tổ chức là một trại Huỳnh đệ để vương. Nếu anh Lương Thái bảo đảm tiếp tế đều đều cho anh em chị em những thức ăn ngon và bổ béo, tôi tình nguyện ở lại Saigon họp bạn tới năm 1936!».

Tuy hồi đó chưa có siêu thị tổ chức ngay trong Trại, như trong cuộc họp bạn toàn quốc 1970 vừa qua nhưng cũng đủ các thứ tiện nghi mua bán. Tại hàng bán trái cây tươi, anh chị em trại viên đến mua hoa quả tới tấp. Tôi còn nhớ táo Nhật, đào, ngọt thơm, giá bán có ba xu (0d03) một trái. Dừa Xiêm — không biết có phải của Ông Đạo Dừa, ứng cử viên Tổng thống gửi đến bán rẻ cho anh em HD không — lúc đó giá có một xu một trái. Anh chị em tha hồ uống nước dừa, ăn cùi dừa bằng thích, chỉ phải trả có một phần trăm đồng bạc. Thực là thời kỳ vàng son của tiền tệ!

Cuộc tiếp rước phái đoàn Trung, Bắc của anh em H.Đ. Biên Hòa

Phái đoàn Bắc Hà gồm các anh Trần duy Hưng, Phạm văn Bình

và một số đồng anh em đại diện thủ đô Hà Nội và các tỉnh miền Bắc, vào Nam dự cuộc họp bạn toàn quốc bằng đường xe lửa xuyên Đông dương (Transindochinois). Mỗi xuất tàu khứ hồi Hà Nội — Saigon giá 12 đồng. Nhà nước trừ cho anh em HD 50 phần trăm, vị chi anh em còn phải trả có 6 đồng một người. Bằng rường vượt núi ngót 1 ngàn cây số, trả hết 6 đồng bạc Đông dương cả đi lẫn về. Đó là chuyện lên cung trăng bằng Apollo thời tiền chiến. Một giấc mơ. Chả bù với thời đại kiếm ước song hành giá tằm vé máy bay Saigon — Đà Lạt phải tới 1.500, ấy là chưa dám nói chuyện chợ đen chợ đỏ nếu có.

Cùng đi một chuyến với anh em HD Bắc Hà có anh em HD miền Trung từ Huế đến Saigon, anh em Trung, Bắc có dịp làm quen nhau tình huynh đệ HD càng thêm khắng khít.

Khi xe lửa tới Biên Hòa — lúc đó mới 6 giờ sáng — một phái đoàn anh em HD Biên Hòa ra ga xe lửa đón tiếp anh em Trung, Bắc hết sức niềm nở, nồng hậu. Anh em HD Biên Hòa không quên tặng anh em HD Trung, Bắc một bữa điểm tâm nóng sốt do anh em sửa soạn từ lúc tỉnh sương Cà phê sữa ngọt ngào thơm tho, bánh mì ba tẻ, dăm bông, xúc xích đủ thứ kèm theo mấy trái bưởi là thứ trái cây làm choc Biên Hòa nổi tiếng là xứ Bưởi miền Nam. Một cử chỉ vừa cảm động vừa tế nhị, khiến anh em HD, Trung Bắc có một cảm giác êm dịu khi mới bước chân đến «xứ Nam Kỳ». (4)

Hai mẫu chuyện ngoài lề của Trại Huỳnh đệ 1935

Trong những ngày họp bạn ở trại huynh đệ đường Mayer Saigon quan khách Việt, Pháp, Mên đến thăm trại rất đông, dân chúng đua nhau tới coi lửa trại và cách sanh hoạt của anh chị em HD tập nập không ngớt. Anh chị em Cựu HD hiện có mặt tại Nam phần VN tất nhiên còn nhớ rõ những hình ảnh sâu đậm vui tươi của cuộc họp bạn toàn quốc đầu tiên này, một cuộc họp bạn mở đầu kỷ nguyên mới cho phong trào HD

VN, tượng trưng ý chỉ thống nhất tâm hồn và tư tưởng của toàn HĐ Trung Nam Bắc, từ ải Nam quan đến mũi Cà Mau.

Trong những kỷ niệm đáng ghi nhớ của Trại Huynh đệ 1935 tại sân vận động Mayer, có hai câu chuyện ngoài lề khá ngộ nghĩnh. Tôi nhớ lại nơi đây, để chúng ta cùng suy ngẫm.

Hồi đó anh Phạm văn Bình được các huynh trưởng chỉ định cầm quốc kỳ trong buổi diễn hành các phái đoàn HĐ qua khán đài. Ban tổ chức họp cùng các trại trưởng các phái đoàn đồng ý để lá cờ HĐ thế giới đứng trên nhất. Sau có HĐ ba thước là bốn lá quốc kỳ Pháp, Việt, Mên và Trung Hoa, sắp vào một hàng, ngang nhau. Lúc

giờ diễn hành sắp tới, anh HĐ đại diện phái đoàn Pháp đòi đứng trên ba quốc gia Việt, Mên, T. Hoa Yến Lém (tên rưng HĐ của anh Phạm văn Bình) đầu có chịu thua một cách dễ dàng. Anh thôi thúc hai anh HĐ Miên và Trung Hoa theo anh bám sát anh HĐ Pháp. Không rời nửa bước. Rốt cuộc, Trưởng phái đoàn HĐ Pháp phải đến tận nơi dàn xếp, hạ lệnh cho anh đại biểu cầm quốc kỳ Pháp phải xếp hàng cùng một chỗ với đại biểu Việt, Mên và Trung Hoa. Buổi tối gặp tôi ở lửa trại, Yến Lém nói có vẻ oai hùng: «Không phải tôi muốn tranh hơi với thằng cha HĐ «bang lạng» ấy đâu, nhưng tôi muốn anh em Việt, Mên, Trung Hoa đứng cạnh hẳn để tỏ tình huynh đệ của trại Hợp Bạn đó thôi!»

Câu chuyện thứ hai có tính cách bằng hữu, ngoại giao hơn. Buổi chiều hôm khai mạc Trại Huynh Đệ, Hoàng tử Monireth mặc thường phục vi hành đến thăm anh em HĐ Khờ me, Lúc đó đã gần tối. Tôi ra cửa trại đón Hoàng tử. Hoàng tử Monireth sau khi bắt tay trái anh em HĐ, nhả nhận lịch sự xin phép tôi đi thăm trại người đồng hương. Sau một giờ đàm đạo dặn dò anh em HĐ Chùa Tháp. Hoàng tử Monireth từ biệt chúng tôi ra về. Lúc bước lên xe Hoàng tử không quên nói với tôi bằng một giọng cảm động:

«Đại gia đình HĐ chúng ta vừa làm một việc mà chánh trị và ngoại giao không làm nổi. Từ ngàn xưa, người Việt và người Mên dường như thiếu thiện cảm đối với nhau. Trại họp bạn khai mạc hôm nay chứng tỏ qua phương pháp HĐ, hai dân tộc Việt Mên trở nên những người Huynh Đệ thực sự. Đó là điều đáng mừng cho cả hai dân tộc chúng ta».

Cao quý và chân thành thay cảm tưởng của Hoàng tử Monireth đối với trại họp bạn toàn quốc đầu tiên của HĐ VN!

Tôi lấy làm vinh hạnh dùng lời nói của vị Hoàng tử xứ Chùa Tháp để kết luận mấy trang hồi ký về phong trào HĐ VN trong thời kỳ phôi thai.

HƯỚNG ĐẠO là gì? nếu không phải là «sợi giây thần» thật chặt

mấy chục triệu anh chị em HĐ thế giới trong tinh HUYNH ĐỆ BẮT DIỆT, theo ý chỉ của BÍ PI, Ông Tổ HĐ.

Những chính trị gia đại tài, những nhà hiền triết hằng lo cho tương lai của nhân loại, còn phải tìm tận nơi đâu 1 mảnh đất ngon lành cho HÓA BÌNH vĩnh cửu.

Hãy coi HƯỚNG ĐẠO như một cứu cánh, 1 phương châm, làm cho tâm hồn người ta lắng dịu trong thương yêu, trong đạo đức liêm sỉ, quên hết hận thù, xây dựng một xã hội công bằng và trong sạch.

TRẦN VĂN KHẮC.

Viết xong tại Dalat ngày 9 tháng 9 năm 1971.

CHÚ THÍCH:

(1) Khi gia nhập phong trào Hướng Đạo, một thiếu niên sẽ qua một giai đoạn thử thách trung bình 2 tháng, rồi được dự lễ tỉnh tâm và tuyên hứa. Lời tuyên hứa của H.Đ.S thế giới có ba điểm, như sau:

— Tôi xin lấy danh dự tôi hứa cố gắng hết sức làm bổn phận đối với tin ngưỡng tâm linh và quốc gia tôi; giúp ích mọi người bất cứ lúc nào và tuân theo luật Hướng Đạo.

Sau khi tuyên lời hứa, Hướng Đạo Sinh chính thức đeo huy hiệu hoa bích hợp và trở thành một Hướng Đạo Sinh.

(2) Tác giả T.V. Khắc cho biết trong chuyến từ Bắc vô Nam, có ghé Huế và yết kiến cụ Huỳnh Thúc Kháng, một nhà cách mạng lão thành, chủ nhiệm báo Tiếng Dân. Nghe trình bày chủ trương và hoạt động của phong trào Hướng Đạo, cụ Huỳnh rất khen ngợi, nhưng cụ nói: «Mục đích Hướng Đạo rất hay nhưng bây giờ chưa thể mang thực hành được».

(3) Về việc phát động phong trào HĐ tại miền Trung với sự giúp đỡ của vua Bảo Đại người ta nhận thấy sự đóng góp lớn lao của một số huynh trưởng HĐ kể cả người Pháp. Chúng tôi hy vọng sẽ cống hiến quý vị độc giả nhất là các Hướng Đạo Sinh Việt Nam một thiên hồi ký về giai đoạn này của các huynh trưởng HĐ kỳ cựu khác.

(4) Theo ông Huỳnh văn Diệp, đương kim chủ tịch HHĐVN cho biết cuộc họp bạn 1935 qui tụ khoảng gần 2000 HĐS, trong số đó có khoảng 1000 HĐS Nam kỳ từ khắp các tỉnh. HĐ Miên Lào có vài chục người. Đặc biệt trong trại này, ngoài các HĐS khác mặc áo KaKi vàng, các HĐS Bắc Kỳ vào dự mặc áo KaKi nâu rất nổi. Sinh hoạt vui nhộn nhất của trại họp bạn 1935 là đá anh và thi hóa trang giữa các HĐS.

DƯỚI CHÂN RÉGINA PACIS

xin Chúa soi tới lời ước ao của anh dưới
nguyện đường này
thấp ngọn nến hồng trên tay em một mùa
giáng sinh
ban trong em những nụ hạnh phúc mừng đưa
nở
mang về bên em lời bằng an một đời con gái
ru ngủ em bằng bài thánh ca đêm này trước
khí khai lễ
phủ thân em với những hồi chuông làm hơi
ấm nồng nàn
bóng thiên thần bu quanh em bằng cuộc vui
tuyệt diệu
xin Chúa soi tới lời ước ao của anh dưới nguyện
đường này
em sẽ làm loài chim một đời ngoan đạo
em sẽ làm loài cây trường sinh như phúc âm
em sẽ làm loài hoa nở trên từng nhánh nhân từ
ôi những loài hoa nở trong thái bình tuyệt đích
ôi những loài chim dạy mọi người thương yêu
ôi những loài cây không thề làm quan tài để
đưa người chết
xin Chúa soi tới lời ước ao của anh dưới nguyện
đường này
trong đêm nay hay những ban mai sắp dậy
trong đêm nay hay những buổi chiều sắp qua
trong đêm nay hay những mùa xuân sắp lại
dừng ban cấm thù cho anh
dừng ban lửa hờn cho bạn hữu
dừng ban cho em những ngày nước mắt
hãy mang hòa bình trong mọi người chúng ta
lời Marguerite
anh chỉ có bấy nhiêu lời nguyện
gửi cho người tình một mùa giáng sinh
khi trở về dưới chân Régina Pacis,

● LÊ THỤY NGUYỄN

DÙ SAO ĐÊM KHÔNG CÒN XA LẠ

từ lâu đêm không còn xa lạ
dù bóng tối cũng che mặt từng giờ từng phút
cũng âm siết sự sống
cũng những tiếng gào thét kinh hồn
cũng đại bác bay về thành phố
cũng từng hồi báo động dài
cũng cặp mắt lơ lảo nhìn nhau hăm trú ẩn
từng hồi thống thiết
từng xót xa rõ hoai xuống đất
(rồi mặt trời sẽ mọc nhẹ nhàng
những xác chết nằm bừa bãi
nằm thản nhiên như đêm

dù sao đêm cũng không còn xa lạ
của đạn của bom
của những vết tích VIỆT NAM buồn
của nhốn nháo
của lo sợ
của chết chóc thật thảm thương
triền miên năm tháng

NGUYỄN NGUYỄN NHƯ

VIẾT TỪ TRÊN CAO

Chưa ba mươi mà rất nhiều mỗi một
ngày tháng mở ra trước mặt những trống không
thứ trống không có đầy vuốt sắc.
Cuộc chiến dần dà đẩy anh vào rừng
ở đây người sống cùng cỏ cây đất đá
vị trí tốt nhất cho em và đỉnh đầu ruồi
tình yêu đôi khi cũng mặc áo giáp.
Hình ảnh những con sóng loay hoay
dẫn đến hình ảnh một đời người luôn luôn
bị xô dạt và vấp hăm bời trầm thứ
mỗi bước nhỏ chim đi
chút buồn nào sót lại
nỗi nhớ ruộng trong cơ thể như những mạch
nước ngầm.

Sống hoài ở trạng thái lơ lửng
đầu óc biến thành kẻ đi đày
anh buông anh tự do thả cửa
anh nhốt anh như nhốt tù đầy...

HOÀNG HÀ
(KBC. 4262—10169)

CÁNH HOA CHÙM GỎI

Nguyên tác
« THỔ TY HOA »
của QUỲNH DAO

bản Việt văn
LIÊU QUỐC NHỊ

(TIẾP THEO)

— Anh thật giống như bà vợ đa nghi, em chẳng bao giờ bội tình cả !

— Đúng anh là người đa nghi vì anh muốn em hoàn toàn thuộc về anh, từ nụ cười, từ ngọn chân, lòng, từ một tư tưởng, tất cả đều là của anh tất cả.

Trung Đan bỗng ôm lấy tôi hôn vội — Ưc My, anh không còn giận em nữa. Giọng chàng thật nhỏ nhẹ — Nếu anh chưa chiếm được quả tim em, có lẽ là tại anh chưa đủ khả năng chinh phục, anh sẽ cố gắng. Rồi chàng lại cười — Sống trên đời, anh không bao giờ chấp nhận thất bại, trên trận chiến ái tình cũng thế, anh sẽ dùng hết tất cả nghị lực và bạo lực để chiếm được em, rồi em sẽ thấy.

Thái độ nghiêng rằng, bặm môi của chàng khiến tôi phì cười, tôi cười ra nước mắt, bản tính cứng rắn và kiên nghị của chàng cùng sự nồng nhiệt kia đã làm tôi mềm lòng, đưa tay vuốt lấy lưng bàn tay của chàng, tôi nói :

— Anh đã có những điều anh muốn, thế còn chưa đủ sao ?

Trung Đan nhìn tôi dò xét :

— Có thật như thế chẳng ?

Tôi gạt đầu, chàng vội ôm lấy tôi, đôi môi nóng bỏng ghì chặt, chúng tôi ngã lăn trên giường khiến cho chiếc chăn tôi đau nhói, tôi khẽ kêu, chàng vội đặt lại chiếc chăn ngay ngắn và đứng dậy uể uải

tôi say đắm, một lúc lâu Trung Đan bỗng mỉm cười, tôi cũng cười theo. Trông đôi mắt chàng hình như có nước mắt, mắt tôi cũng thế, chàng ngồi ngay lại, ôm ấp nắm lấy tay tôi nói :

— Đây là tình yêu, phải không Ưc My ? Sống đi hai mươi lăm năm, bây giờ tôi mới biết thế nào là ái tình, có nụ cười, có nước mắt, có ngọt mật lẫn chua xót, có đau khổ lẫn vui tươi.

Trận gió đầu thu lướt qua bên song cửa, chiếc lá vàng đầu tiên lợt qua song, rơi ngay trên bàn học của tôi.

Buổi sáng, Gia Gia tung tăng bước vào phòng, thay đi những cánh hoa úa tàn bằng những hoa cúc đẹp. Chân tôi chưa lạnh hẳn, nằm trên giường tôi giả vờ say ngủ để nhìn xem Gia Gia làm gì trong phòng, á luẩn quẩn một lúc, rồi sung sướng như trẻ thơ khi phát giác ra chú mèo Tiểu Ba đang cuộn tròn trên ghế. Á ngồi xuống tựa cằm vào cạnh ghế và lăm lăm những gì không rõ với Tiểu Ba. Chú mèo bỗng đứng dậy, hơi ếch cao lưng : — « Mèo ! » như chào mừng Gia Gia. Gia Gia như vui sướng lắm cũng nhún đôi vai lên và giả lại tiếng kêu : « Mèo ! » khiến tôi không nhịn cười được.

Gia Gia đứng dậy, bước đến cạnh giường cúi xuống nhìn, tôi giả vờ nhắm mắt lại nhưng vẫn không quên theo dõi á qua khe mắt. Những vết nhăn trên mặt á vẫn còn mang nụ cười khờ khạo. Á gạt lấy một đóa cúc vàng cài lên gối, rồi lại nh

nhẹ kéo mền đắp cho tôi như mẹ hiền chăm sóc con gái, như một đầy tờ trung thành chăm sóc chủ. Sau đó á cười mãn nguyện rồi lại tung tăng bước ra khỏi phòng khép chặt cửa lại. Tôi mở choàng mắt ra, tai vẫn còn nghe tiếng chân á nện ngoài hành lang và tiếng ca vọng lại khi á xuống lầu.

Tôi lán người qua, nhìn cánh cúc vàng trên gối, trên cánh hoa còn điểm nhẹ những giọt sương đêm, một mùi hương thoảng nhẹ qua mũi, vẻ tươi mát mới hái xuống của hoa khiến tôi ngây ngất.

Bỗng nhiên, cánh cửa lại lay động, có người bước vào, ai vậy ? Phải Trung Đan chăng ? tôi sửa người uể uải rồi giả vờ nhắm mắt như say ngủ, để xem họ sẽ làm gì ? Cửa mở, rồi lại đóng, có tiếng người bước về phía tôi một cách nhẹ nhàng, như chủ mèo, tôi mở hí mắt nhìn. Một chiếc bóng trắng với áo dài phớt phơ tiến về phía tôi như một màn sương khói. Lại bà Nghị ! Bà ta muốn gì nữa đây ? Đứng trước giường, bà cúi xuống nhìn tôi, đôi mắt to đen như hai cánh sao lấp lánh qua màn khói. Tia nhìn từ khuôn mặt dờn sang gối, rồi đôi mày bà khẽ chau lại, gương mặt như trắng bệch ra. Chậm rãi, bà nâng cánh hoa lên, bước về phía cửa sổ. Tôi không còn nhìn được nét biểu lộ trên mặt bà nữa, cũng không còn nhìn thấy cánh hoa, chỉ biết một lúc sau tôi thấy những cánh hoa vàng nhẹ rơi từng cánh trên nền gạch và sau cùng là cánh đế hoa rơi xuống tả tôi.

Bà Nghị đứng trước cửa sổ khoảng năm phút, chủ mèo Tiểu Ba bỗng nhảy vọt lên thành cửa khiến bà giật mình, chăm chú nhìn Tiểu Ba, về mặt bà có vẻ không vui lắm. Bà lại quay sang nhìn tôi, khiến tôi không kịp giả vờ nhắm mắt nữa. Chúng tôi cứ thế nhìn nhau, trong một lúc, cả hai như cùng kinh ngạc. Tôi thì bất mãn cho kiếp hoa còn bà Nghị có lẽ vì giật mình trước sự thức giấc của tôi. Một lúc sau, tôi nói :

— Bà Nghị khỏe ạ.

Bà Nghị vẫn nhìn tôi không đáp. Tôi lại tiếp :

— Bà không thích loài hoa màu vàng sao ?

— Ái ngại cho cô đấy ?

— Dạ, Gia Gia ạ.

— Gia Gia ? Bà trầm ngâm một lúc rồi lẩm nhẩm — Gia Gia đã biết những gì ? Còn em có biết điều gì không ? Bà Nghị nhìn tôi — Ưc My, sao em lại đến đây ? Ở đây có ai quen đâu mà em dám xách vali đến xin tá túc ? Làm sao em biết được mọi người sẽ thích em mà em dám bước vào một hoàn cảnh xa lạ như hiện tại, em... Bà Nghị ngưng lại nhìn tôi với đôi mắt hực lửa, thái độ thật lạ lùng : — Ưc My, em đến đây để làm gì ? Nói cho tôi nghe đi ! Em đến đây để làm chi ?

Tôi ngạc nhiên ngồi dậy nhìn bà ta, bà Nghị muốn gì đây ? Không lẽ tôi đến đây cư ngụ ngoài lý do, không nhà không cửa còn lý do nào khác nữa sao ? Hay là bà không ưa tôi ? Nhìn thẳng bà Nghị tôi đáp :

— Tôi không còn cha không có mẹ, nên đến tá túc nhà bác chứ không có mục đích gì khác nữa. Bà Nghị, thế theo bác tôi đến đây để làm gì ?

— Em... Bà Nghị hạ thấp giọng — Có phải ông ấy cho em đến ở không ? Ngày đầu tiên em đến tôi

đã biết. Em đến đây, tất cả đều thay đổi, điều này tôi biết, Gia Gia cũng biết. Thế em muốn làm gì ? Em dự định sẽ làm gì ? Nhưng mà, tôi van em ! Em hãy tha thứ cho nó ! Em hãy tha cho nó !

Tôi nhẹ nhàng đáp :

— Bà Nghị, tôi không biết bác muốn nói gì ? Bác nói nó, mà nó là ai ? Đàn ông hay đàn bà ?

— Tôi biết em biết, phải không ? Em thấu hiểu tất cả !

— Tôi cái gì cũng không biết cả !

Bà Nghị nhìn tôi trân trối, một lúc bà gần từng tiếng nuốt :

— Thế em có biết mẹ em là ai chẳng ?

— Mẹ tôi ? — Tôi kêu lên — Tôi phải biết chứ !

Người là Giang Tú Lâm đã qua đời rồi ! Bà Nghị, bộ bác muốn thêm dặt thêm huyền thoại hay sao ? Không lẽ mẹ tôi lại là một người khác ?

— Mẹ của em là... Bà Nghị nói chưa dứt câu thì giáo sư La Nghị đã xô cửa bước vào, thân hình to lớn của ông đứng cạnh giường tôi, đôi mắt sáng từ khuôn mặt đầy râu tóc rồi nhìn thẳng vào bà Nghị. Ông dùng lời nói nhẹ nhàng đẩy về cảnh giác :

— Tôi đứng bên ngoài cửa, nghe hai người nói chuyện. Nhã Trúc, em định nói gì thế ?

Tôi vội cướp lời, nghi ngờ nhìn ông bà Nghị :

— Bà gái đang nói về mẹ cháu. Hai bác trước kia chơi rất thân với người, vậy thưa giáo sư, mẹ cháu là ai vậy ?

Giáo sư La Nghị trợn mắt nhìn tôi giọng gay gắt :

— Mẹ em là ai à ? Thế em có sáng không. Mà mẹ em là ai em cũng không biết còn hỏi tôi nữa ? Đầu óc em đâu ? Em có mê không ?

Chỉ có trời mới hiểu được ! Những câu hỏi của bà Nghị đưa ra thế mà tôi lại lãnh đủ tiếng chửi rủa. Tôi trề môi ra nói :

— Tôi không biết ai mới chính là người không có đầu óc, ai là người mê sảng, vì những điều tôi vừa nói chẳng qua chỉ là sự lặp lại câu hỏi của một người !

Giáo sư La Nghị liếc nhìn vợ, nói :

— Nhã Trúc, em hãy về phòng trước đi, anh có chuyện riêng muốn nói với Ưc My một chút !

Bà Nghị quay lưng bước đi, đến cửa phòng bà quay lại nhìn tôi với đôi mắt đầy bí mật, tôi càng không hiểu. Giáo sư Nghị khép cửa lại, xong ngồi xuống chiếc ghế dựa ở cạnh giường. Nhìn tôi, ông hỏi :

— Ưc My, bây giờ em có chuyện gì muốn nói thì nói đi !

Tôi ngần người một lúc. Chuyện gì đâu ? Rõ ràng là lúc này ông nói là có việc muốn nói với tôi, thế mà bây giờ lại đảo ngược lại. Không chịu được tôi nhăn mặt nói :

— Tôi không có chuyện gì nói cả, chẳng qua mọi người đã làm tôi rối rắm, ai cũng muốn làm ra vẻ bí mật trước mặt tôi !

— Làm ra vẻ bí mật ? Giáo sư La Nghị tròn xoe mắt — Ưc My, em đừng nghe Nhã Trúc nói, em không biết là ba ấy có bệnh thần kinh hay sao ?

Nói chuyện không đầu không đuôi tin làm gì. Tất cả em lúc nào cũng muốn nhảy chồm vào việc khác, ưa hỏi vặn vẹo thôi!

Tôi mở to mắt: Tôi à? chỉ có trời biết!

— Hừ! Ông ta gần một tiếng, rồi đưa tay xoa lấy mũi, chăm chú nhìn tôi rồi bất chợt nói:

— Lúc này em có vẻ ốm đấy?

— Thì cũng tại chiếc chân này! Nếu phải ngồi trên giường thêm một tháng nữa có lẽ tôi sẽ điên mất.

Giáo sư Nghị lại nhìn tôi, lưỡng lự một lúc ông nói:

— Em cần phải ăn thêm nhiều chất bổ dưỡng, thế em thích ăn gì nè?

Tôi nói:

— Với em, ăn như vậy là ngon lắm rồi, sống ở đây so với cuộc sống lúc trước đã là Thiên đàng.

— Vậy lúc trước em khổ lắm sao?

— Vâng, nhất là thời kỳ mẹ bị bệnh.

Đôi môi mím chặt, giáo sư La Nghị nhìn tôi dò xét một lúc, bàn tay to lớn của ông đặt lên tay tôi, sự ấm áp tràn vào tim, cái nhìn của ông cũng bắt đầu biến đổi, những tia mắt hiền hòa, lo lắng như lúc bà Nghị trở bệnh lại xuất hiện, khiến cho lòng tôi dịu hẳn, ngoài vẻ hiền hòa, một chút chua xót thương hại pha lẫn trong ấy làm tôi xúc động, chiếc đầu to lớn của ông lúc lắc một lúc. Giáo sư La Nghị nhỏ nhẹ nói với tôi:

— Ước My, từ đây về sau em sẽ không còn nghèo khổ cô độc nữa, em sẽ xa rời tất cả những khổ đau đó.

Nói xong, ông nhấn mạnh bàn tay trên tay tôi, trong một khoảnh khắc, tôi thấy mình nằm gọn trong lòng ông, đầu tôi tựa vào ngực, nơi đó nhất định phải chứa đựng một trái tim vĩ đại mà tôi có thể nghe được tiếng đập của nó. Chiếc cằm đầy râu của ông cạ vào tóc tôi như chiếc bàn chải với những sợi lông cũng làm tôi đau nhức, nhưng đổi lại tôi cảm thấy dễ chịu và ấm áp. Bàn tay của giáo sư vuốt nhẹ lên lưng tôi, miệng ông lầm bầm:

— Thật tội nghiệp cho Ước My! thật tội nghiệp.

Tiếng lầm bầm của ông khiến cho tôi cảm thấy lòng mình thật trống trải, một nhọc muốn ngủ, một thứ tình cảm lạ lùng xâm chiếm, tôi có cảm giác của một kẻ lữ hành lạc trong rừng sâu hẻo lánh tìm ra được nhà cửa, như một kẻ rét mướt tìm ra được đống lửa to. Từ chi buông thả, tôi thấy thật ấm áp dễ chịu như nằm trong cơn sóng bình yên.

Nhắm mắt lại bản năng như cột chặt tôi vào người giáo sư La Nghị, tôi không muốn rời xa ông, vì ông đã mang đến cho tôi một cảm giác được bảo vệ như điều ông vừa nói:

— Từ rày về sau em sẽ không còn nghèo khổ cô độc nữa, em sẽ lánh xa nó!

Tôi biết rằng đó không là lời nói suông, mà đó là một sự chấp thuận, tôi sẽ được bảo vệ, được thương yêu. Thế gian này có còn ai sung sướng hơn, hạnh phúc hơn tôi nữa không?

Cánh cửa bỗng bị xô ra, tôi hoảng hốt mở mắt ra. Từ Trung Đan tay bưng chiếc mâm đựng

thức ăn điếm tâm của tôi bước vào. Lúc gần đây chàng thích giành lấy công việc của Mạc Bình là chàng giúp tôi mang thức ăn, và làm những công việc vặt.

Trung Đan vừa bước vào vừa vui vẻ gọi tôi: — Này cô bé lười biếng, dậy đi chớ, mặt sắp rọi đến gối của cô rồi còn gì...

Tôi nhìn thấy nụ cười trên môi chàng chợt tôi cũng nhìn thấy những thớ thịt trên mặt chàng nhàn lại ra sao? Máu trên mặt chàng như biển đỏ và chiếc mâm trên tay rơi xuống với những tiếng ròn rảng. Nhưng tôi vẫn nằm yên trong lòng chàng, không muốn bước ra khỏi nơi ấm áp này, tiếng lười gọi:

— Anh Trung Đan!

Chiếc mâm rơi trên tủ kê đầu giường, ve sà bỏ lòn tròn vàng xuống đất vỡ tan, những giọt sữa rơi tung toé nhưng vẫn không trắng như gợn mặt của chàng. Bỗng chợt tỉnh, hoảng hốt rời khỏi lòng giáo sư ngồi ngay ngắn, tôi gọi to:

— Trung Đan!

Chàng vẫn đứng đó, giận dữ nhìn tôi như có thể sẽ nuốt sống tôi vào bụng. Hồi nào tôi chưa hề thấy mặt đôi mắt giận dữ như thế.

Trung Đan đã làm cho tôi hoảng hốt, mở miệng nhưng tôi không biết phải nói gì, phải làm sao giải thích cho chàng biết những cảm giác của giáo sư La Nghị đã mang đến cho tôi, đó không phải tình? Không là tình cảm của trai gái? mà vì lên trên, trên hết như tình tôi đối với chú Tiểu Ba, hay tình của Gia Gia đối với hoa cỏ?

Giáo sư La Nghị thương tôi, tình thương tự nhiên, tình khiêu... tôi biết thế vì tôi đã cảm giác được, thu nhận được, nhưng không thể thích được.

— Ước My! Trung Đan bỗng mở miệng, tiếng nói của chàng như tiếng rít của thép, vừa cứng vừa xa lạ: — Em là giống người thay lòng đổi dạ vô tình vô nghĩa!

Tôi nghe cả tiếng răng cọ sát, thấy cả những thớ thịt trên miệng chàng rung động nhưng tôi vẫn không thốt được nên lời.

Chàng bước đến gần, đè mạnh cánh tay trên vai tôi, trong lúc chưa kịp phản ứng thì chàng kéo mạnh, bả xương vai tôi như muốn vỡ cả ra, chàng lắc mạnh người khiến tôi choáng váng, miệng thì không ngớt thốt ra:

— Nếu tôi giết được em, tôi sẽ băm nát em rồi đốt em cháy thành than, xay em thành bột, em còn ngạo ỉm để đời tánh, vô tình và độc ác.

Giáo sư La Nghị la lớn:

— Thôi im ngay, Trung Đan!

Trung Đan im lặng, tôi thở dài hất mái tóc ra sau, nhìn rõ giáo sư La Nghị đang nắm lấy tay Trung Đan, tia mắt nhìn thẳng vào chàng, trong lúc Trung Đan tay nắm chặt lại giận dữ nhìn giáo sư một khoảnh khắc, tôi bỗng lo ngại chàng sẽ vung tay đánh thẳng giáo sư La Nghị, nhưng có lẽ chàng đang cố gắng dẫn bờ cơn giận, một lúc lâu, chàng nói:

— Giáo sư, tôi hồi nào tới giờ vẫn tưởng ông là

người có nhân tánh, bây giờ mới biết sự thật ông chỉ là lão già chẳng nên nét.

Nói xong, chàng giật mạnh tay ra khỏi bàn tay của giáo sư La Nghị, quay sang tôi chàng lưỡng lự:

— Ước My, bây giờ tôi mới hiểu rõ được cô.

Quay đầu lại, chàng bước ra ngoài cửa, nhìn theo chiếc bóng vừa khuất, lòng tôi đau nhói, quên cả đau, tôi nhào người tới trước, muốn rượt theo chàng, tôi la to:

— Đừng làm thế, anh Trung Đan!

Chân tôi vì chưa lành hẳn, nên khi vừa chạm đất, thì cơn đau kéo đến, làm tôi ngã xoài trên gạch, mồm tôi vẫn gọi to:

— Anh Trung Đan! Anh Trung Đan!

Cửa bên ngoài vang lại tiếng đóng sầm, chàng bước đi thẳng không quay đầu trở lại, tôi ngã lên giường khóc ngất, không biết giáo sư La Nghị đã bước ra lúc nào. Mãi đến khi ngừng khóc ngất dần lên, thì trong phòng chỉ còn lại một mình tôi. Trên nền gạch, những cánh hoa cúc vàng bị gió thổi thổi bạt đi. Chiếc mền một phần bị rơi xuống đất thấm ướt cả sữa. Ngẩng đầu lên nhìn bức hình chụp chung cả gia đình, đôi mắt mẹ như đang nhìn lấy tôi, tôi lầm bầm:

— Mẹ ơi! Mẹ đã sắp đặt cho con một đời sống lạ lùng như vậy sao mẹ?

11

Đã 3 ngày qua Trung Đan không bước vào phòng tôi. Trong suốt 3 ngày đó tôi không biết phải sống ra sao. Buổi sáng, mở to mắt mong chờ cánh cửa lay động, khi cánh cửa xịch mở, tim tôi đập nhanh mắt trừng lớn chờ đợi, nhưng lúc nào cũng như lúc nào, chỉ thấy Gia Gia ôm những nhánh cúc bước vào! Không biết từ bao giờ, Gia Gia đã phụ giúp tôi thay hoa và nuôi chú mèo Tiểu Ba, đã đành lấy công tác này và nhất định không để cho Mạc Bình chạm đến. Khi Gia Gia bước ra xong là lại đến Mạc Bình mang thức ăn điếm tâm vào, nhìn thấy ve sữa, tôi lại xúc động không thể uống được, những giọt nước mắt rơi xuống ly hòa tan vào sữa. Mỗi lần Hạo Hạo đẩy cửa bước vào, là tôi lại tưởng Trung Đan, đến khi nhìn rõ ra, lòng tôi lại đau thối, nước mắt lại lưng tròng. Cho đến bây giờ, tôi mới hiểu rõ chính mình, hiểu một cách chính xác là giữa 2 người con trai bên cạnh, tình tôi đối với Trung Đan nặng hơn Hạo Hạo nhiều! Nhưng tại sao chàng không bước vào phòng tôi, tại sao không để tôi giải thích ràng rẽ? sao không chịu hiểu tình tôi đối với chàng nặng ra sao? Điều ấy làm tôi thất vọng, sự giận dữ và đau khổ càng lúc càng gia tăng, giận là giận chàng quá cố chấp, chủ quan, giận cả sự xem thường tình tôi như thế.

Buổi chiều hôm thứ ba, Hạo Hạo bước vào phòng, hân đến ngồi cạnh giường nhìn tôi dò xét, rồi lại nhìn tôi cười, lúc nào cũng vậy, trông hân vẫn ung dung và bình thản.

— Này Ước My, suốt 3 ngày qua cô đã phí bao nhiêu nước mắt, bây giờ cô định đổ thêm bao nhiêu tình cảm cho khúc gỗ vô tri ấy nữa sao?

— Khúc gỗ? Tôi không hiểu bản muốn nói cái gì

— Là Từ Trung Đan đó. Ước My, cô hãy cho tôi biết, hân có chỗ nào đáng để cô mềm lòng như vậy? Hân chỉ biết lý thuyết đạo đức suông, chỉ là con một sách vở đầu trong võ, đâu có chỗ nào hơn người đàn? Nói thật hân không bằng một phần mười tôi, vì vậy Ước My, nếu em yêu hân, chỉ bằng hãy yêu một phần mười của tôi càng hay hơn.

Tôi trề môi không đáp.

— Ước My, để tôi tính cho cô thấy nhé, nếu yêu Từ Trung Đan nghĩa là yêu một phần mười của La Hạo Hạo, thì nếu La Hạo Hạo yêu cô có phải là cô đã được mười phần mười Từ Trung Đan yêu cô hay không?

Tôi phì cười trước lý luận gân gờ của hân, chưa bao giờ có một ai lý luận gân gờ như vậy. Hân có vẻ thích chí, nhìn vào mắt tôi, thao thao:

— Bây giờ mới thấy cô cười, Ước My, cô ngu thật, cô thử nghĩ xem giữa tôi với Từ Trung Đan, sống với ai vui hơn? Hân chỉ biết lăn quần trong ba mớ lý luận chớ không biết cách làm thế nào cho cô vui vẻ. Tại sao cô không lựa chọn? Nhiều lúc tôi thấy cô là đứa con gái thông minh nhất, nhưng trên phương diện ái tình tôi lại thấy cô là kẻ ngu đần nhất.

Tôi vẫn giữ vẻ yên lặng.

— Thôi được—Hạo Hạo nắm lấy tay tôi, lấy vẻ thân nhiên nói: — Tôi đã nghĩ kỹ rồi, việc thi vào Đại học của em không còn cần thiết nữa, vì tôi sẽ không để em làm bất cứ một việc gì, làm vợ không cần phải làm thêm nghề khác không tốt. Anh sẽ để em ở nhà, yêu em, cung phụng em, em không cần làm gì cả ngoài sự vui vẻ tự nhiên và hưởng thụ, đó là những việc mà không một trường đại học nào dạy được em cả.

Tôi chau mày — Cái gì? Anh nói cái gì mà tôi không hiểu gì cả?

Hạo Hạo thở dài — Ở thế linh tính em chạy đâu cả rồi? Ý tôi muốn nói là sang năm mùa hè tôi sẽ ra trường, đến mùa thu chúng ta sẽ kết hôn, kết hôn vào mùa thu được chứ? Trời không nóng cũng không lạnh...

Tôi ngất ngàng — Hạo Hạo! Tôi sẽ không bao giờ làm vợ ông!

Hân nhìn tôi dò xét một lúc, đoạn khoanh tay trước ngực, chậm rãi nói:

— Thế này nhé, chúng ta hãy bàn tính cho kỹ, tôi biết em phản đối tôi, không phải là vì em yêu Từ trung Đan, em không hề yêu nó mà là yêu tôi! Đừng vội định chánh, hãy nghe tôi nói, ngay từ đầu em đã yêu tôi, nhưng trong quá trình em đã có vết thương, đó là những áp lực mà cha tôi đã gây cho em, ông ta không muốn tôi và em gần nhau, vì cho rằng tôi hư hỏng. Hơn nữa em là người có tự ái cao. Cha tôi thu nhận cho em nương tựa, khiến bên trong tâm lý em nảy sinh ra một sức đối kháng với nhà họ La. Còn Từ trung Đan nhờ có hoàn cảnh tương tự em, nên không tránh được sự thông cảm đồng tình, em đã lầm lẫn thứ tình cảm đó với ái tình. Sự thật ra hoàn toàn không phải như vậy. Em biết không? Người em yêu là tôi chứ không ai khác.

(CÒN NỮA)

Một câu truyện hài hước đen của Slawomir Mrozek, được thi sĩ Diễm Châu giới thiệu với văn chương Việt Nam qua bản dịch Con Voi (1) Đây là một tập đoàn văn mang nhiều ý nghĩa tượng trưng, thực ra đối với nền văn chương của chúng ta hôm nay, chưa thích hợp. Hơn một lần, bạn sẽ ngạc nhiên với những phê bình gia nổi tiếng của Ba Lan, như, Jan Kott. nếu bạn chưa đọc Les Temps Modernes của Jean Paul Sartre, để biết bản dịch của Kott qua «Trong mười năm tôi vừa sống trải» (2) Hướng hồ chỉ bạn còn có thể nhớ đến Mrozek, hay Rudnicki, đến Gombrowicz làm chi cho mệt. Văn chương của chúng ta hôm nay, nó đang thích hợp với văn chương lãng mạn cách mạng, đôi chút hiện thực mới, chứ chưa đến mức độ văn chương tượng trưng nhuốm hài hước chua cay như của Mrozek. Chỉ có nền văn chương này, khi nước nào đang bị cùm kẹp tự do cao độ, như Ba Lan tuy mang danh một nước nhân dân nhưng tự do văn nghệ lại càng bị nó lệ hơn bất cứ một thứ nô lệ tư tưởng nào khác, trong các xứ công sản chũu hầu. Ngày xưa, bên Tàu có truyện Liêu Trai Bồ Tùng Linh, đó cũng là một thứ tượng trưng hài hước giả tưởng nhưng lại thực hơn sự thực. Gọi là surréalisme, chưa đúng hẳn, đúng ra phải là surnéoréalisme mới đúng với đoàn văn chũu biếm sâu cay của «Con Voi Ba Lan». Nền chẳng lạ gì nếu Con Voi của Mrozek không bán chạy ở nước chúng ta, chẳng nên ngạc nhiên. Dân chủ tự do của chúng ta chưa thể dân chủ như Xô kỷ, cũng chưa bị cùm kẹp tự do như Ba Lan, nó nửa tự do nửa cùm kẹp, nửa dân chủ, nửa quân chủ cải lương, nửa tự do cầm chừng, nửa thả buông quá lỗ. Nói gì cho xa hơn, báo chí tự do, nhưng sách thì bị kiểm duyệt. Sách thì bị coi như là giấy lộn gói trà, báo thì được bông giấy trợ cấp. Hai thứ cùng là chữ nghĩa nhưng được coi khác nhau xa, như đường miềng và mật. Tuy nhiên vẫn được cổ ca khích lệ bằng cách đặt giải thưởng văn chương nhưng vẫn nó làm giám khảo, chấm giải cho nhà văn thơ ở nước tự do dân chủ, nhưng lại không có hội đồng nhà

Nhà văn Thống chế và Nhà văn Bình nhì

● THẾ PHONG

văn tuyển chọn, chỉ mong rằng được bầu bán dân cử như một phần trăm của hội đồng xã ấp cũng chưa xong.

Nếu Con Voi hãy còn mới quá. Những đoàn văn thật tế nhị như Sinh Nhật chẳng hạn, nó làm cho người đọc nhận thấy cảnh chơi chim của những bậc tri thức quý phái thượng thừa đã quá cũ, thay vào đó, nuôi con chim người, nhốt trong cũi, một thứ thú vật người đã thuần được nuôi trong lồng cấp tiến.

Rồi tới chuyện «Vụ án» nôm na hơn là chuyện nhà văn thống chế và nhà văn bình nhì, được tôi giải nghĩa trong lá thư này hầu các bạn.

Trước hết, phải nhắc tới hiện tình của văn nghệ công sản. Các chũu hầu cũng như Nga Xô hay Trung Hoa Cộng sản, những nước công sản đàn anh thì nước nào cũng có những cặp—rằng văn nghệ thượng thừa, ở Nga cổ Jdanov; ở ngoài Hà nội cổ Tố Hữu, Nguyễn Đình Thi (chết) chẳng hạn. Họ tập trung các nhà văn nhà báo lại, cũng cho mặc bình phục, cũng cấp bậc, cũng chia ra các ngành, bộ môn. Rồi tờ hồng chế độ qua các tác phẩm, truyện dài, ngắn, bút ký, đặc ký, thi ca.

Tờ đen chế độ, là nói lên sự thực, kiểu như Trăm Hoa, Dạ Đài, Xét Lại Trossky, thì bị chính quyền công sản cho đi tù, đi dân công, đi lấy nãi.

Vậy trong câu truyện Vụ Án này, Mrozek đã sắp xếp hết các nhà văn vào 1 bình đội, phân chia các khu

vực, thành phần đội ngũ, hệ cấp bậc. Đồng phục gồm quần màu hoa có nẹp một màu khác, khoác màu lá cây và mũ có chũu Nhân viên tối cao mũ hai chũm có viền vàng, viên các hội đồng ở vùng được mang viền bạc. Chủ tịch kiêm đại, phó chủ tịch mang ngắn. Văn nhân thì sĩ được vào đội ngũ tùy theo loại văn họ. Hai trung đoàn thì sĩ thành lập, ba sư đoàn nhà văn dụng văn xuôi. Nhưng các nhà bình thì được làm hiến binh bị lưu đây tới các mỏ.

Sau khi tác giả đã phân xong, tất nhiên nhà văn cấp tiến là nhà văn phải có nhiều tác phẩm và viết hay. Tác giả còn cho nhà văn thống chế là nhà văn viết tác phẩm lớn và hay

Hoặc nhà văn đại tá tuy có nhiều sơ hở nhưng phải ít hơn nhà văn trung tá và thiếu tá. Như vậy tới nhà xuất bản cũng theo một hệ thống của cấp bậc, nhà văn tướng xuất bản sách dễ hơn nhà văn tá, nhà văn tá dễ được xuất bản hơn nhà văn úy và nhà văn úy dễ hơn nhà văn hạ úy và nhà văn hạ úy dễ hơn là nhà văn binh nhì.

Rồi nói tới phê bình. Một phê bình gia đại úy không thể phê bình tác phẩm của nhà văn cấp tá, nên một nhà văn phê bình cấp tướng mới đủ tư cách phê bình nhà văn đại tá mà thôi.

Nhưng lại có một sự khó khăn nữa là việc phân loại loại nhà văn thật kỳ cục. Một nhà văn viết văn xuôi, nhưng tác phẩm lại quá ngắn không thể mô tả như tiểu thuyết mà so sánh với truyện ngắn thì tác phẩm kia lại quá dài. Thêm nữa có dư luận cho rằng văn xuôi của anh ta thơ mộng ngả về trào phúng, lại nữa, bài báo của anh viết lại không thể liệt vào truyện hoặc bài phê bình. Cho anh ta vào đội văn xuôi hay văn vần cũng không thích hợp. Có hội viên bằng lòng cho anh ta là nhà văn, có anh cho là không được, cần phải trực xuất loại khỏi hội. Nền cuối cùng, tất cả thỏa hiệp cho anh ta mặc quần da cam, cấp bậc binh nhì, để cho anh ta theo một cách viết lách riêng. Như vậy cả nước sẽ thấy anh quả là vết nhơ cho chính bản thân của anh trong làng văn chương nghĩa lý. Sau này anh chàng nhà văn bình nhì này đã phạm một lỗi lầm nghiêm trọng, một buổi nhà văn đại tướng nổi tiếng được kính nể đi dạo mát theo dọc một đại lộ thủ đô. Trước mặt ông, đi lại một nhà văn bình nhì mặc quần da cam kỳ quặc. Nhà văn đại tướng khinh khỉnh ngó anh ta và đội được chào. Đột nhiên ông nhìn thấy trên chiếc mũ của anh bình nhì có con bọ rùa nhỏ màu đỏ tức là huy hiệu cao nhất mà chỉ nhà văn thống chế mới được mang. Tôn trọng quyền uy đã mọc sẵn trong đầu, đại tướng nhà văn cung kính gơ tay chào trước. Nhà văn bình nhì ngạc nhiên chào lại, trong khi đưa tay lên mũ thì con bọ rùa xóc cánh bay đi. Rồi một nhà văn phê bình được triệu tới tịch thu cây bút của anh bình nhì và đưa

anh ta đến giam ở Nhà Tù Văn Chương. Rồi tới vụ án được đưa ra xử. Nhà văn bình nhì bị khởi tố là lạm dụng quyền uy. Một nhà phê bình cấp thống chế được đưa ra làm chánh án trong phiên tòa. Có những câu trong phiên xử được nhà văn phê bình thống chế tuyên án: «Chúng ta cần phải đặt ra như thế này: Bị cáo phải chăng là một tội nhân ý thức và tích cực?» hoặc «Bị cáo đây không phải là kẻ chịu trách nhiệm chính yếu. Bị cáo chỉ là một dụng cụ trong tay con bọ rùa kia. Không còn hoài nghi gì nữa, chính con bọ rùa ấy, bị thúc đẩy bởi lòng thù ghét hệ cấp mới của chúng ta, bị uất hận bởi những thành quả của hệ thống các tiêu chuẩn hoàn toàn chính xác của ta. Vì công việc tổ chức hoàn hảo của Hiệp hội ta, phải, chính con bọ rùa ấy với dự mưu phản trắc, đã đẩy lên mũ của bị cáo và giả mạo huy hiệu của một thống chế. Chúng ta hãy trừng trị cái ban tay đó chứ không phải cái dụng cụ mù quang kia». Kết cuộc, con bọ rùa bị xử tử bằng cách dùng bốn pho sách dày cộm đóng bìa da cần thận, của bộ tiểu thuyết mới nhất của nhà văn thống chế văn chương sáng tác là khi cụ được lựa chọn sẽ lần lượt bỏ xuống đầu con bọ rùa, từ một chiều cao hơn 1 thước tây. Nhưng nhà văn bình nhì nghe tin này phản đối, yêu cầu được xin trả tự do cho con bọ rùa. Như vậy anh ta bị tình nghi tòng phạm vì sự thân thiết của anh đối với con bọ rùa coi như biểu thị sự biểu đồng tình rõ rệt.

Tác giả đã lên án 1 cách thật sâu sắc cái tính cách được gọi là khoa học của chủ nghĩa CS máy móc áp dụng cho văn chương là một thứ khoa học không thể áp dụng máy móc như bất cứ một khoa học nào khác. Benjamin Goriéy, một chuyên viên văn hóa người Pháp, khi khảo sát về nền văn chương Xô Viết trong 1 cuốn sách nhan đề Science des lettres soviétiques đã mai mỉa một cách đau đớn rằng, nền văn chương Xô Viết thật lù lỉ vì tính chất máy móc của khoa học áp dụng cho văn chương.

Còn gì mai mỉa sâu sắc hơn là câu truyện Vụ Án, nói lên cái tính chất khôi hài của một vụ án thật quan trọng và vụ án thật quan

trọng thật sự là đáng khôi hài. Bề sâu của nhân bản được tác giả lồng trong câu kết, nhà văn bình nhì đã không khiếp nhược đã bênh con bọ rùa kia bị xử tử, mà chính anh đã bằng lòng biểu đồng tình bằng cách phản đối tử hình con bọ rùa. Hơn một lần, nhà thơ Boris Pasternak đã đoạt giải văn chương Nobel năm nào đã có lần nhắc trong một tác phẩm qua một nhân vật phê phán về cái tính chất được gọi là khoa học văn chương Cộng sản, như thế này: «Khi nào anh muốn đứng với lập trường, anh sẽ nói những gì ngược với ý thích của anh, khi anh nói ngược ý thích của anh là anh nói đúng lập trường rồi đó».

Không bao giờ tôi quên được hình ảnh một ông già đội mũ beret ngồi trong vườn nhà hiu quạnh, trên cái băng dài đơn độc, phía trước là rừng, là ngôi biệt thự, Pasternak nhìn sâu vào phía đó, như để độc thoại với sự đơn côi tột đỉnh của ông vào những ngày cuối trong đời. Ông đã già từ một món tiền rất lớn ở ngoại quốc, như ở Ý, ở Luân đôn, về tiền tác quyền những sách của ông, vì ông không muốn xa quê hương xứ sở, ông đành chết trong niềm hiu quạnh để giữ tròn tình quê hương xứ sở. Ông đã chết trong sự cô đơn vào những ngày cuối trong đời, vì ông không dám bắn súng vào đầu tự tử như Maiakovski, hay là Essénine. Nhưng ông biết rằng tự do tuyệt đối cho nghệ sĩ đòi hỏi, phải như là những bạn của ông là Maiakovski, Essénine. Ông đành chết trong những ngày già hiu hắt.

Còn châm biếm cay độc như Slawomir Mrozek là còn sống, nhưng đến khi nào sự phi lý của cuộc đời quá quắt hơn nữa, mà sự châm biếm tàn phá dữ dội kia vô nghĩa với chính tác giả thì bạn sẽ thấy hình ảnh của một Maiakovski hay Essénine hay Pasternak, sẽ là bạn trung thành với tác giả là Con Voi Ba Lan vậy.

THẾ PHONG.

(1) Con Voi, Nhà xuất bản Trình Bầy, Saigon 1969

(2) Thứ giấc trong văn chương hiện đại Ba Lan của TP, Đại Nam Văn Hiến, Saigon 1962.

Tản truyện NGUYỄN THỊ HAI AU

Cơn sốt mùa đông

Sương mù trời lạnh làm tôi nghĩ đến Lưu và thành phố kỷ niệm mù sương của anh. Những bước chân vang nhẹ trong buổi sáng sớm sương chưa tan hết làm tôi buồn. Hôm nay là ngày lễ, đáng lẽ nghỉ ở nhà, nhưng tôi không muốn giam mình trong không khí quá quen thuộc (đáng ghét) đến nhàm chán, muốn đến chạy trốn. Phải lên một cái dốc mới đến nơi tôi làm việc. Những dãy nhà trắng xa trông như những cái hộp hình chữ nhật với rất nhiều sân cỏ và chim én bay liệng hăng trăm con đẹp vô cùng. Cỏ hình như không hợp nơi này, lúc thì quá nóng, lúc lại quá lạnh (như lúc này) nên không xanh đều. Những con đường nhựa sạch bóng và những chiếc xe du lịch sang trọng của các trường lãnh càng làm tôi cảm thấy mình trở trội. Tôi hát một câu nhạc quen thuộc Lưu thích « Stop in the name of love before you break my heart ». Tôi yêu giọng ca của Diana Ross, người nữ ca sĩ da đen có giọng hát độc như vó nhế, giọng kim phóng khoáng dào dạt không khi; xoay vở tâm hồn, giọng hát reo vui mới gọi lúc bốn hồ khi thiết tha chữ không buồn như Mahalia

Jackson, tiếng hát của thánh ca làm người nghe phát khóc trong Mirage de la Vie.

Người đàn bà Mỹ xin đẹp vẫn ngồi ở chỗ thường lệ của bà cất tiếng chào tôi. Và những câu thăm hỏi thường lệ hâm nóng được chút nào tâm hồn lạnh lẽo u tối của tôi. Ngày hôm qua tôi gặp Lưu và chúng tôi ngủ vui trong nhau đam mê tột độ. Anh nói anh không muốn điều này (Điều gì?) trở thành tập quán. Anh nói « thói quen tốt nhất là không có thói quen nào cả » (không khác cái ông giáo sư triết đáng ghét tí nào cả!). Anh không muốn hôn tôi hoài, không muốn gặp tôi hoài. Anh nói như vậy xa anh em sẽ không thấy nhớ anh. Nhớ anh em sẽ buồn, anh không thích em buồn. Tôi đã mỉm cười không có ý kiến khi anh phát biểu những điều đó. Nhưng Lưu đã lầm, vì đã nhiều lần tôi buồn (trước khi yêu anh em đã buồn vì nhớ anh rồi!) vì nhớ chàng, cũng như sang nay, nhớ nhợt giữa những dãy nhà trắng cao vừng trong bầu trời sương mù (làm tôi tưởng chúng không có mái) tôi đang nghĩ đến chàng

Tôi có thể chịu đựng được hết thấy mọi thứ trừ sự tù túng vật chất lẫn tình thần. Tôi thích được bay nhảy giữa Sài Gòn ban đêm vắng người và xe cộ. Thành phố lúc đó đẹp hơn và không khí sạch hơn, tôi nghĩ vậy. Đêm lạnh nhưng đêm không cho ta thấy cái ta không muốn thấy, dù rằng cũng có những cái ta chỉ nhìn thấy được, tìm thấy được vào ban đêm.

Tối hôm qua tôi đã chui vào một quán nhạc ở bờ sông Saigon với ban nhạc được (ai?) coi như là ban nhạc chơi psychedelic cỡ như nước. Ở đó người Mỹ nhiều hơn người Việt, đàn ông nhiều hơn đàn bà và tôi là nữ thỉnh thoảng duy nhất. Ngọn blacklight không dài lắm nhưng cũng làm tôi khó chịu. Và những bích chương kêu gọi tình yêu hòa bình thì thật đẹp và bắt mắt. Ngồi ở đây không khác gì ngồi ở nhà chỉ trừ người và âm thanh thì khác thật xa. Sau những phút giây quan sát nơi mới đến lần đầu, chúng tôi tìm một chỗ khuất sau gốc cột và tôi nhắm mắt lại một giây để tránh ánh sáng strobe light là người ca sĩ trước mắt tôi giống như một cục bột được ném lên nhào xuống không ngừng. Thật tình tôi không biết nàng (hay chàng) đang hò hét những gì. Lưu không ưa không khí này. Anh không ưa loại nhạc này. Tôi cũng vậy. Nhưng ở đây âm thanh và màu sắc cuốn hút tôi vào tận cùng chiều sâu của chúng để tôi có thể quên được hiện tại tôi không muốn hiện diện. Tôi muốn được khai sinh một lần nữa, bằng tên họ mới, bằng đời sống mới và những dự định mới.

Gian phòng quá nhỏ để nhớ những âm thanh quá lớn. Tôi bỏ ra về dù chưa hết giờ trình diễn (và tiền nước cũng chẳng thua gì Queen Bee!). Và trên chiếc xe gắn máy chạy hết tốc lực có thể của nó, tôi thả hồ hít thở không khí Saigon ban đêm, không khí tôi mơ ước khao khát được ôm chầm lấy Lưu vậy.

Tôi gọi đây nói cho Lưu và yêu cầu anh đưa tôi đi xem Les Jeunes Loups. Tôi nói chúng mình là những con sói nhỏ phải không anh. Anh không bằng lòng. Anh tự nhận mình là loup, chỉ mình anh thôi. Anh nói anh hư hỏng từ hồi còn nhỏ (ai mà không biết, còn phải bảo!). Dù sao, đã hòa hợp với anh, em cũng trở thành một thứ louve rồi! Tên hippy trong phim Chris thật dễ thương đã hát một bản nhạc thật dễ thương, dù không buồn và hay bằng bản nhạc đêm của phim, Tôi yêu những người trẻ phóng khoáng đó, ý thức được tự do và hành động theo lý trí. Tôi lần bầm hát theo Chris « J'ai perdu tous les choses quand tu es partis ». Thường chúng tôi dùng những câu hát trong những bài hát để nói với nhau những điều chúng tôi không dám nói! Tôi chấp nhận Chris và nói điều này cho Lưu nghe. Anh không bằng lòng và phản ứng mạnh nữa là khác. Anh nói Chris chỉ là 1 nhân vật trong phim ảnh. Ngoài đời làm gì có kẻ chịu từ bỏ một gia đình sang trọng quý phái tiện nghi ấm cúng để « bụi đời ». Anh tưởng em sống trong gia đình như vậy sao Lưu? Tiện nghi thì có, nhưng ấm cúng quý phái thì không. Anh tưởng em thờ được hoài không khí lạnh lẽo ghét bỏ đó sao Lưu?

May mà anh không nói đến chuyện chưa chấp em, mượn cho em một căn nhà! Lưu biết không, Lưu đã làm một việc không ai có thể làm được: đấm đuổi ngũ vùi trong em mà không thêm nói yêu em. Anh không muốn nói nhưng mắt anh nhìn, những sân sóc, đàn chó knuyen bảo an ủi khuyến khích đã nói hết. Anh tóm lại muốn em ở lại nhà và cố gắng làm tròn bổn phận trong vị trí hiện tại. Lưu tưởng tôi không cố gắng sao? Lưu tưởng tôi quên những điều chàng cần dặn chắc? Tôi đã cố gắng đến mức kiệt sức rồi, nhưng trước khi đến quyết định sau cùng tôi muốn có sự đồng ý của chàng. Tôi tự bảo mình vậy. Lưu là một người đàn ông bạn rợn như tôi vậy. Mấy hôm nay nghỉ học, tôi chưa có dịp nhìn lại bài vở và đi chơi cine nghe nhạc hơi nhiều. Lưu sẽ giận lắm nếu biết vậy. Anh tôi với tôi lần nào cũng bảo tôi phải đồ nốt phần hai bằng mọi giá, ừ thì tôi sẽ cố, nhưng những ưu tư dẫn vật tôi liệu có thể cho phép đủ sáng suốt thấu hiểu bài vở, lâu thông được các công thức kỳ quái không? Sau một ngày làm việc mệt nhọc, những giờ học dài với những người bạn đáng yêu không phải là một cực hình. Ở đó tôi tìm thấy một phần tuổi thơ đã mất, may mắn bị cướp đi và tình thương bị tước đoạt. Tôi chọn Triết làm môn chính dù tôi không có ý muốn trở thành giáo sư triết hay một triết gia, dù tôi có nghĩ rằng làm giáo sư triết thì phát biểu điều gì nghe cũng « ghê » lắm. Chẳng qua không có thì giờ học Vạn Vật (tôi sợ

ĐẦU THÁNG 10-1971

nhà xuất bản SAN HỒ với

10.000 bích chương, 10.000 truyền đơn, 4 tác giả, 4 tác phẩm:

- NGUYỄN TIÊU TỬ, tình chết
- CAO ĐẮC BỬU, ngọn đời tuyệt vọng
- PHẠM HỒ, trên đỉnh tuyết tình
- HỒ PHONG LUÂN THỦY, mái tóc một đời

20.000 cuốn SÁCH TÌNH YÊU
LOẠI BỎ TÚI không mưu đồ chính trị, không đòi hỏi cơm áo.

XUỐNG ĐƯỜNG

- XÁCH ĐỘNG, KÊU GAO
NGƯỜI HÃY TRỞ VỀ VỚI TÌNH YÊU NGUYỄN THỦY

XUỐNG ĐƯỜNG

DANG TÌNH YÊU CHO ĐỜI

màu và ghét bác sĩ (lắm) và lại chẳng thích (chẳng khá) toán đó thôi. Ông giáo sư phụ trách môn triết lớp chúng tôi quá trẻ so với số tuổi của ông ta. Trẻ đến nỗi ngày khai giảng thấy ông ta vào lớp chẳng đưa nào buồn đứng dậy chào, cho đến khi ông ta leo lên bục thì cả lớp như bị điện giật. Nhút là tôi, ngượng không tả được. Một lần tôi nói Lưu nghe chuyện này anh mỉm cười và có vẻ ngạo khi tôi bảo anh biết không chỉ có mỗi một điều em không nghĩ lúc đó là bộ quần áo bà ba trắng thôi. Mà không phải một mình tôi đâu, cả lớp cùng mang một ý nghĩ mới bật cười (chắc bọn này tưởng rằng ai dạy triết thì cũng phải đạo mạo như LM T.L. chắc?).

Từ bên trong phòng làm việc, tôi có thể nhìn thấy ngoài kia bầu trời xanh ngắt không một gợn mây. Điều này làm tôi liên tưởng đến Lưu — một Lưu nằm dài trên bãi cát trắng ngược mặt nhìn lên chín (?) tầng cao của què mẹ — một nơi mà đã có lần anh muốn bom đạn hủy diệt bằng một tình cờ để vùi chôn hết những kỷ niệm không mấy đẹp của tuổi thơ. Em có khác gì anh đâu Lưu, chúng ta bất hạnh như nhau, nhưng hiện anh còn mẹ để mà lo và nhớ. Còn em, còn tôi chỉ có một mình! Tâm hồn tôi như một bãi cỏ xanh, ưu tư hằn lên như một lối tắt do một tình cờ, rồi ngày lại ngày qua trở thành một con đường mòn cỏ không thể nào mọc lên được nữa. Bãi cỏ xanh đã có một lối mòn. Liệu anh có phải là người ngăn chặn những lưu thông tái diễn để bãi cỏ kia trở lại xanh đều? Anh có thể làm được điều đó nếu anh muốn Lưu à. Em biết vậy. Nhưng một buổi tối nào đó, một buổi trưa buổi sáng buổi chiều nào đó, một cuộc hẹn hò ngắn ngủi, những e dè tránh những người quen xa, quen gần sẽ phá hủy công trình do chính anh gây dựng! Anh có muốn làm người làm vườn phí công như thế đâu phải không Lưu?

Em nghĩ mình em muốn mình như Sylvie trong Jeunes Loups mà anh không thể là Alain — một Alain sống bằng nghệ thuật tán tỉnh đàn bà — mọi loại đàn bà. Anh đã chẳng từng nói với em rằng anh có tiền nhờ biết cười (cười cầu tài?) với mấy ông chủ (anh có mấy ông chủ?) đó sao? Anh đã chẳng từng kể cho em nghe về những Trâm, Phượng Aline, Paulette nào đó sao? Đã có bao nhiêu người đàn bà đi qua (và dẫm nát) đời anh? Biết để làm gì? Em chẳng phải là 1 giữa những người đó sao? Sao em lại điên khùng đi tìm biết về những kẻ đến trước và sau mình (cùng lúc nữa) nhỉ? Mà em có tìm hiểu đâu! tại anh nói em nghe mà. Ông giám đốc em hỏi cô đang viết thư, viết thư không cần suy nghĩ đến vậy đâu, tôi nghĩ cô đang viết văn đó. Trời đất, tôi mà viết văn ư ông? Ông đùa hoài viết văn được tôi chỉ cần đến cười rười rượi với mấy bà chủ báo chứ tôi gì vào đây ngồi múa mười ngón tay (thực sự thì chỉ có 8 ngón làm việc) chai trên cái máy chữ lì lợm này? Có lần Lưu kể tôi nghe một người bạn hỏi anh làm cái nghề gì? anh bảo viết văn

(chắc?) dạy học (kèm trẻ em tại tư gia) và tôi thêm girl-watcher nữa. Lưu cười. Nụ cười hôm hình dễ yêu với người nào yêu chàng nhưng ai ghét chàng thì chắc không lấy gì làm vui! Tôi yêu và nhớ nhất giọng cười phá lên của Lưu. Như trẻ con được điều mong ước. Giọng cười xoáy vỡ được nỗi buồn và ưu tư tôi.

Lại một ngày vô vị sắp hết. Chúng tôi chưa biết đến bao giờ sẽ gặp lại nhau. Lưu nói những phút giây trông ngóng đợi chờ thú vị lắm. Tôi thì chịu không nổi phải chờ ai quá lâu (trừ Lưu). Tôi còn có tật xấu là ích kỷ nữa. Tôi chỉ yêu tôi và chỉ thỏa mãn mình tôi thôi. Nếu Lưu có xa tôi đó cũng là vì tôi quá ích kỷ đó. Tôi muốn chiếm đoạt và sau đó ban phát để nghĩ rằng mình đã làm điều thiện và tự mãn.

Người đàn bà Mỹ đồng nghiệp hỏi tôi về chuyện gia đình. Tôi kể lể những khó khăn gặp phải và xin bà cố vấn. Bà bảo tôi còn quá trẻ để ưu tư và điều đó cũng không tốt đối với chứng bệnh tôi đang mang trong người. Ở quê bà ở Boston với vườn mẫu giáo với những trẻ nhỏ xa lạ tôi sẽ không còn ưu tư nữa, tôi bảo vậy. Bà mỉm cười, chào hẹn gặp lại. Phòng bên cạnh đã vang lên tiếng máy chữ đều đặn, đều như nhịp thở của tôi khi vắng Lưu, như những buổi đi về trải qua ba bốn chục cây số đờn (hay hơn thế nữa) hằng bữa. đều đặn đến độ nhàm chán và bất cần đến một tai nạn khủng khiếp có thể xảy ra bất cứ lúc nào trên cái xe đạp rộn như nước này, bận rộn suốt 24 giờ đồng hồ. Đằng sau lưng tôi vang lên tiếng những viên Chloroquine bị lắc trong chai.

Người lính lác mạnh chai thuốc như dấu hiệu reo vui một tuần lễ ở đây đã qua! Ngồi bên chai thuốc này, tôi là kẻ đếm thời gian lưu đây của những người lính trẻ xa người vợ, người tình, gia đình và đếm nỗi kiêu hãnh của những anh lính già thêm thời gian chung sống với những người vợ bản xứ. Chai thuốc vơi đi như tờ lịch bị bóc đi bằng bữa. Và sau ngày những người lính trẻ lính già đó đến đây tìm một viên thuốc «thời gian» là một ngày vui cho tôi. Cứ như vậy cho hết tuần này, tháng này, năm này, tôi chưa biết mình sẽ ra sao và chắc tôi sẽ không còn lưu tâm đến ngày thứ hai, thứ ba, thứ tư, năm bảy ngày nào đó nữa.

Tôi quay lại nhìn chai thuốc. Tôi không dùng thuốc đó, tôi không cần nó! Thuốc chỉ dành cho những người Mỹ thôi. họ cần chloroquine cũng như rất cần đến những viên muối vào mùa nắng đốt cháy từng rề cây ớt lá! Tôi không cần chúng dù tôi biết rằng tôi mang trong người cơn sốt định kỳ. Những cơn sốt không có khoảng cách như định nhưng được ấn định. Cơn sốt đó chìm tôi trong lửa hực từ thân hình Lưu, đôi mắt Lưu, trên tất cả mọi phần thân thể Lưu, cơn sốt đó nhốt tôi trong đam mê ngọt chết người. Cơn sốt đó chỉ chấm dứt khi Lưu nói rằng anh không muốn sự gần gũi của chúng ta trở thành tập quán!

NGUYỄN THỊ HẢI AU

DÒNG ĐỜI

SÓNG VỎ MIỀN MAN

● Cái lương chi báo Bạch Tuyết quá thiệt là da tài. Trong lãnh vực nghệ thuật trình diễn, giọng ca thiên phú của Bạch Tuyết đã có mặt cả hai bộ môn đối chọi nhau: cổ nhạc và tân nhạc. Nếu dòng đời phẳng lặng, không có những bất công đầy rẫy, không có cảnh độc diễn bê bàng, và nhất là lần gặp nạn xe hơi trên đường đi lưu diễn miền bẽ, có lẽ Bạch Tuyết vẫn còn dành trọn vẹn kiếp thơ tâm cho nghệ thuật. Tai nạn lật xe có giá trị đổi đời Bạch Tuyết. Cái lương chi báo bèn quay ra viết phim trên báo Sóng Thần gây ngay được sự chú ý một cách thích thú của bạn đọc. Với một cây bút phụ nữ như thế, Độc Thủ xin khen tặng Bạch Tuyết bằng cái tên «Báo chí chi báo».

● Trong một bài phim trên báo Sóng Thần, Bạch Tuyết đã lấy tựa đề là «Đợt Sóng Thần thứ nhất». Khi tờ báo Đời này đến tay bạn đọc thì đợt sóng đã miền man lắm rồi, đi cùng khắp nơi, đi tới các gia đình,, đâu đâu cũng được sự ủng hộ của bạn đọc. Trong Dòng Đời tuần này, thay cho những đề tài thời sự ngồn ngang như cái bầu độc diễn đã khai hoa nở nhụy, nền Cộng huê An Nam vừa có một ông tân PTT thăm ăn món xôi vò v.v... Độc Thủ xin ghi lại một vài kỷ niệm vui buồn những ngày Sóng Thần ra mắt bạn đọc.

● Diễm độc sắc nhất của báo Sóng Thần theo ý Độc Thủ chính là lòng tâm huyết. Cũng vì sự tâm huyết này, nét mặt của Chu Tử đã nặng trĩu âu lo. Những nét già nua này cứ đeo đuổi anh Chủ Biên hoài từ những ngày rộn rịp ăn tân gia đến khi chiếc máy webb Rotative tới tân căng dài khô giấy như một khung cửi không lỗ in số ra mắt v.v... Lòng tâm huyết cũng thể hiện rất rõ trong việc biên tập bài vở. Các người viết phim đã tự hợp nhau

lại dưới mằng xét Sóng Thần: Chu Tử, Đạo Cấy, Kiều Phong, Độc Thủ như đã gặp nhau ở một ý nghĩ: Sẽ không chửi suông mà còn vun sỏi một cái gì.

● Nhắc đến công trình hình thành tờ Sóng Thần, nếu quên không nói đến sự hết lòng của Đặng Giao quá thiệt là một thiếu sót lớn. Kỹ thuật in offset đã làm các quan niệm làm báo ngày thông thường trở nên củ rích. Đặng Giao chính là người mần báo đã thích nghi lệ làng với kỹ thuật mới này. Những trang báo offset trở nên môi trường cho nguyên tồng thư ký của báo Sóng thi tài. Cầm tờ báo Sóng Thần trong tay, cảm tưởng đến trước nhút vẫn là đẹp quá! Các tờ báo cỡ quốc tế cũng chỉ trình bày đến như thế này là cùng.

● Ngày báo Sóng Thần ra mắt chứng tỏ là chí hướng của nhóm anh em rất thuận lòng trời. Chiều thứ bảy 25-9, trời đang đổ mưa sầm sập bỗng quang đãng, tạnh ráo vào lúc báo phát hành. Sóng Thần liền nối tiếp cho cơn mưa của trời, chảy tràn ngập khắp nơi, khắp hang cùng ngõ hẻm đến tay các bạn đọc thần mẫn.

● Sau số báo đầu, thư độc giả khắp nơi gửi về khích lệ không đếm xuể. Anh Chu Tử tự tay bóc từng lá thư. Những nét âu lo trên khuôn mặt già nua đã biến mất tiêu, nhường chỗ cho một sự hân hoan rạng rỡ.

● Độc Thủ cảm thấy rất thấm thía về một câu nói rất cũ «Đồng khí tương cầu». Thì ra công trình tâm huyết của anh em đã được bạn đọc đón nhận cũng bằng một thái độ rất tâm huyết!

Bước khởi đầu khó khăn tuy đã qua nhưng chông gai thì vẫn còn. Độc Thủ mong rằng sự tâm huyết, lòng thành khẩn «song phương» này, về cả phía tòa soạn lẫn bạn đọc sẽ là mối dây bền chặt mãi mãi..

ĐỘC THU

NHỮNG TIẾNG CA CỦA ĐÊM SAIGON (bài VIII)

NGÔ THUY MIÊN

Nhạc sĩ rất trẻ của tình ca và café

► PHẠM NGÀ thực hiện

Trẻ nhất và ít hát nhất:

Trong số những nhạc sĩ làm và hát tình ca hiện nay như Vũ Thành An, Từ Công Phụng, Miên Đức Thắng v.v... Ngô Thụy Miên là người trẻ nhất tuy người ta rất dễ nhận ra anh qua cặp kính «phi lô zốp» gọng đen thật đạo mạo và râu mép, râu cằm đen dài gần bằng Vũ Thành An. Tên thật là Ngô Quang Bình, 24 tuổi, quê hương ở Hải Phòng. Đang phụ trách hầu hết chương trình Nhạc Luân Phiên của Trường Sa — Ngô Thụy Miên trên đài phát thanh Quân Đội.

Một nét lạ của Ngô Thụy Miên là anh rất ít hát nhạc của mình, ngay trong những buổi trình diễn nhạc chủ đề mang tên mình. Anh giải thích:

— Trước hết tôi tự thấy mình không có một giọng hát phong phú như người khác, đó cũng là một điểm thiệt thòi so với bạn bè của mình. Tôi lại không thích hát 1 cách đơn giản như lối trình diễn du ca, chỉ có một cây guitar gỗ và một micro. Tôi thích có cả ban nhạc lớn đầy đủ nhạc cụ phụ họa theo mình cùng một số giọng ca hòa âm. Còn về môi trường thì cũng giống như tánh của anh Hoàng Phúc, bạn tôi, chỉ hát trong những nơi làm văn nghệ thuần túy. Cái lối nhạc «uống nước» ở phòng trà tôi không thích tí nào, khán giả họ

chỉ đến ngồi chơi xơi nước, phê phỡn như thế chứ đâu có đến nghe mình hát?

Tốt nghiệp Quốc Gia Âm Nhạc từ 1965 về vì cầm nhưng anh lại thích dương cầm hơn, cả về Classique lẫn moderne. Nhưng trong buổi récital đầu tiên năm 67 ở đại học Khoa học, chung với nhạc sĩ Đỗ Quang Liên, thì lại thấy anh đem phong cầm điện organ: (nhạc khí rất mới trong giới nhạc Kịch động hôm nay) cho Quỳnh Hương hát nhạc của mình. Nhưng N.T. Miên lại phê bình về những khán giả «đồng môn» với mình (anh đang theo học chứng chỉ cuối cùng của Cử Nhân Khoa Học):

— Đám bạn ở KH họ ồn ào quá. Hình như họ chỉ đến để vỗ tay và chộp phá cho vui vậy thôi chứ không có ý đến nghe hát. Có đám khán giả ở Vạn Hạnh là dễ thương nhất. Như lần tôi làm récital ở đây, có cả ông Phạm công Thiện đến nghe từ đầu tới cuối. Tuy hôm đó phải hát bằng micro giảng bài, phần âm thanh rất tệ... Đó là kỷ niệm vui nhất của tôi.

Một thời để lang thang Café

Là chỗ quen biết từ những năm trung học, nay gặp lại Ngô Thụy Miên nha báo thấy anh vẫn mang dáng dấp của cậu học trò Chu Văn An dạo này. Tuy là học sinh ban B,

nhưng lúc đó N.T.M đã rất «bướm», Anh lang thang qua quán Café ở Saigon cũng «đau dài» ở các nơi giới trẻ thích ngồi như La Pagode, Hàn Riông quán Capé Thu Hương Tân Định thì «đã» ngồi từ 10 giờ nay.

Cậu học trò Ngô Quang Bình cũng rất hay đi Party, nhất là «băng» những tay nhạc trẻ ban trysix. Hiện nay cũng «thỉnh thoảng đi bal anniversaire». Đã hỏi anh Café, bal buom... không thể khác nói đến các mục «đào». N.T. cười cười khi nhà báo lục vấn những tin đồn mà bạn bè vẫn xào về mối giao hảo giữa anh và Quỳnh Hương, cô nữ sinh Học Đạo đã hát nhạc của anh ở trường KH:

— Cũng chẳng có gì đâu. Nhưng ta đã có chồng con rồi, nhắc làm gì, Quỳnh Hương hát nhưng giọng hơi ngán.

Nhìn lên loại vài Oxford trên mi anh đang mặc và chiếc quần vài Gapardine (những loại vài giới hippy Saigon rất thích mặc) nhà báo không khỏi thắc mắc một dạo vẫn thấy anh hay lang thang trước cổng trường Marie Curie. Anh lại cười như đang trốn lảng:

— Đừng chơi với mấy người bạn vậy thôi chứ có đưa đón

đầu. Mà nói làm gì nữa... cái thời lang thang ở Cout. với lại Gia Long Trưng Vương mỗi giờ tan học đã qua lâu rồi. Bây giờ mà muốn làm hippy cũng bị đám em của mình chê già đấy.

Và một thời để làm tình ca

Tuy đã một thời đã bay bướm như bất cứ một cậu con trai Saigon ăn chơi nào nhưng hiện nay Miên vẫn được tiếng là một người bạn rất trầm lặng, ít nói. Anh tỏ ý mong mỗi phải mang những tình hoa của kiến thức nhạc lý, hòa âm vào nền tình ca hiện tại:

— Luôn luôn mình phải tạo những nét mới lạ và nhất là phải cao trong nhạc. Tôi thấy tình trạng chung là hình như các nhạc sĩ chỉ có một thời làm nhạc rất hay, được một vài bản thôi, còn lại thì cứ vờn về quanh bản nhạc thành công nhất của mình. Như trường hợp anh Vũ Thành An với bài «Tình khúc thứ nhất» hay anh Từ Công Phụng với «Bây giờ tháng mấy». Tôi cũng thấy bài «Mùa thu cho em» của tôi cũng đã sáng tác một cách dễ dãi quá.

Anh chỉ vào tập nhạc của Lizts trên giá đàn piano và các album nhạc của các ban đại hòa tấu ngoại quốc xếp thật ngăn nắp trên kệ, bảo:

— Hiện nay tôi nghiên cứu rất kỹ loại nhạc có trình độ nhạc lý thật cao này. Hy vọng trong các sáng tác tương lai của tôi phải có «tôi» mới. Tôi làm nhạc từ ở Nha Trang, năm 66 ra tập nhạc đầu tiên là «Đồng quân tình khúc» Rồi «Một ngày cho tình yêu» chung với Vũ Thành An, N.Đ. Quang, Trần Tú, v.v...

Nghĩ về người khác

— Anh cho biết tiếp về cái nhìn của anh về các nhạc sĩ tình ca hiện tại?

— Vâng. Đầu tiên là nhạc của anh Trịnh công Sơn. Sơn có lối đặt lời thật hay, có thể nói là chơi chữ nhưng vẫn hay, nhạc của Vũ Thành An, Lê uyên Phương là những lời than thở hợp với thời chiến. Tôi nghĩ rằng chiến tranh cũng có thể là một đề tài phong phú nếu người nhạc sĩ biết thích nghi vào tâm trạng của con người thời loạn lữ này. Nhạc từ công Phụng thì có lẽ hợp với thời bình

hơn vì đây những lời vỗ về, hứa hẹn. Hỏi rằng tôi thích nhạc của ai nhất thì hơi khó trả lời, vì tùy môi trường và hoàn cảnh mà mỗi nhạc sĩ cống hiến cho chúng ta mỗi bản nhạc hay.

N.T. Miên nhả khói thuốc chậm chậm, có vẻ mơ màng:

— Có điều là tình ca ngày nay gieo vào lòng người những ảnh hưởng khác nhạc xưa nhiều lắm. Ví dụ như nghe lại nhạc của Cung Tiến, Dzoãn Mẫn mình có một cảm giác là g lảng rất siêu thoát nhẹ tênh. Còn bây giờ nghe nhạc TC Sơn với điệu thuốc và ly café thì mình có cảm giác như bị tri xuống, làm lòng mình trầm hẳn lại. Mà bọn mình nghe nhạc lại cứ đi đôi với café thuốc lá. Tôi nghĩ hơi buồn cười là tuổi của bọn mình làm như «tuổi thuốc lá» không bằng. Có bao giờ tôi nghĩ là mình sẽ bỏ thuốc đâu?

— Anh nghĩ gì về nhạc ngoại quốc, loại nhạc trẻ kích động?

— Nhạc Rock bây giờ cũng hay lắm chứ. Tôi không nghe nhiều nhưng thấy mấy bản Rock nhẹ nhàng của Henri Mancini hay Paul Mariat tiết tấu rất phong phú. Về hiện tượng nhạc VN mượn hòa âm ngoại quốc thì cũng được nhưng đừng để lại càng là được. Càng ít lại càng càng tốt.

— Anh quan niệm thế nào về một giọng ca hay? Thích giọng hát nào nhất?

— Mỗi giọng ca hay đều có một số người nghe ai mộ riêng. Phải hát nhạc hợp với giọng của mình mới thành công được. Đi phòng trà tôi thấy có nhiều cô ca sĩ phải ca những bài không hợp như khi bị yêu cầu thì cứ ca rất lơ đãng. Yếu tố thích ca hay không, rất ảnh hưởng đến sự sống động cơ hồn của giọng hát. Ngoài ra còn nhờ vào giọng bẩm sinh đặc đáo và căn bản nhạc lý. Ca sĩ phải rành về tiết tấu, cách ngắt, cách lấy hơi khoảng nào mới diễn tả hay được. Về bên nam ca sĩ tôi thấy có giọng ca của Sĩ Phú hay. Về nữ có Xuân Sơn, Hồng Vân cũng rất khá. Trong đêm tình ca Ngô Thụy Miên tổ chức ở CPS hồi gần tết Tân Hợi tôi thấy Hồng Vân ca rất xuất thần.

— Anh thấy tình trạng nhạc bằng như thế nào?

— Không khá vì nhu cầu thường mại người ta chỉ chen một vài bài hay trong cả chục bài tầm thường. Tôi cũng có ý định thu một cuộn nhưng một người quen sản xuất đã cho biết tiền phí gần đến triệu bạc! Và cũng rất khó lấy vốn lại, người ta cứ mua bằng đã sang ra về nghe cũng không thua sút bằng Origine bao nhiêu mà bằng Origine lại mắc đến gấp đôi, gấp ba. Có thể nói ngày nay nhạc sĩ nào, giọng ca nào cũng, bị chuyện thương mại chi phối.

Thích bạn và ghét sách vở

Hiện nay N.T. Miên đi làm ở phòng Radar của hãng Hàng Không VN vào buổi tối. Lúc nào có mặt ở nhà, anh lại hay rút lên căn gác riêng của anh, ngay lúc sáng tác nhạc cũng vậy vì «sáng tác ở đâu cũng được, không đòi điều kiện tiện nghi nhiều quá».

— Anh dự tính gì cho tương lai, trong việc sáng tác cũng như trong đời sống riêng tư?

— Dự định gần nhất thì tôi định nhờ bạn hợp ca Bốn Phương dợt một vài bài mới của tôi để làm một récital. Còn về đời sống... một «người» nào đó hả? Xin nhờ nhà báo vậy. Thôi cứ để cho que sera sera... việc tình yêu tôi nghĩ là không quan trọng lắm, cần để tự nhiên cho nó đến với mình, đồng ý?

— Lúc rồi anh hay làm gì? Bị phỏng vấn thấy thế nào?

— Lúc nào rồi thì tôi thích nghe đĩa, thích có bạn bè để đi ngồi Café chẳng hạn. Chứa ghét sách vở và không muốn là con một sách. Tôi với cậu chỉ nói chuyện cho vui vậy thôi chứ phỏng vấn gì, chứ phỏng vấn nghe nặng nề nghiêm trang quá!

Hiện N.T. Miên vẫn ở chung với gia đình tại một hiệu sách xinh xắn ở đường Phan đình Phùng Sg. Người quen có thể nói chuyện với anh bằng telephone rất oai. Hay ghé hội quán cây tre nhưng gần đây không thấy anh và Hoàng Phúc (người bạn trai hát nhạc của anh từ những récital đầu tiên với Quỳnh Hương) hiện diện thường xuyên như trước. Năm nhà một thời gian để trông sáng tác mới chẳng, người nhạc sĩ thật trẻ và trầm lặng?

BẾN MƯA NGÀU

❶ truyện dài CUNG TÍCH BIÊN

274

CHƯƠNG BA.

Bên cạnh Loan có Hương Văn. Hương Văn già rồi. Để gì ông đã làm Hương bộ từ thời còn người Pháp tại đây. Hương Văn là tiêu biểu cho loại người giang hồ, biết nhiều chuyện nhất trong xóm làng. Một thời Hương Văn đi buôn tơ lụa tận Nam Vang. Ông có thể ngồi kể vanh vách những danh lam thắng cảnh phong tục tập quán, những quán ăn món nhậu từng nơi một. Con trai lớn của Hương Văn đi tập kết từ hai năm trước. Người ông thường hiu hắt lặng lẽ mỗi khi trong làng có đình đám, hay mỗi khi ông nhìn phải 1 thanh niên có dáng dấp vào tuổi con ông. Có lẽ đời sống còn lại của ông chỉ là một đời sống thừa như cái chum gửi bám vào thân cây, như tảng đá được dòng nước vô tình đưa xuống gửi nơi một bãi phù sa nào đó. Tảng đá lẻ loi có ngày chìm sâu trong sự bồi thêm của đất.

Tâm trạng Hương Văn không là tâm trạng duy nhất, bởi đã có hàng nghìn người mà con cái họ

giờ này đang rong ruổi trên đất Bắc—hay chưa trên đất Bắc. Tình cảnh những người có con bỏ ra Bắc hay người từ Bắc có thân nhân vào Nam, là tình cảnh người... đoàn trường. Chia hai ruột thịt: phần núi Bắc, phần bề Nam. Chia hai tâm hồn: nửa thì khó khăn vất vả của đời sống mới, một nửa thì đắm theo kỷ niệm cùng tất cả những gì của phần cũ. Họ bị phân ly linh hồn.

Hương Văn không là người Hà Nội nhưng ông biết quá rõ ràng về nó (ôi, làm sao gọi Hà Nội bây giờ nó được). Giờ này đường sông núi đã cắt, Hà Nội mất bóng nơi cuối con đường đi ra. Hà Nội chỉ một giấc mơ chợt sống dậy trong tịch lặng: có đó mà không thể bằng qua, nghĩ tới mà trùng điệp đau khổ.

Chân dẫm trên bờ đất. Hương Văn nghĩ tới con trai và Hà Nội: bây giờ nó đã đi giữa rừng và tiếng hát ở trên trời, tuổi trẻ ngủ trong mây, và thức giấc, họ nhìn xuống mặt trời.

Tất cả thế giới kia như được diễn ra ở một tình cầu khác.

Tóm lại, cái bọn người trước mặt Hải Nhiên

276

mỗi người là một biểu tượng. Hai Nhi có một bầu sâu điên trong máu huyết nhưng lại ham sống hơn ai hết. Loan sống cho một mai phục nào đó, chờ thời. Hương Văn là cái mốc cuối một thế hệ hoài hoài với chia ly, băng rã, ngậm ngùi, chịu đựng cái mới.

Ngoài bọn người trên ra, trong đám còn có vô số những nông dân những phụ nữ: Cái lũ người sống vô danh, chân thật, màu da họ như màu đất, đầu óc như nước nguyên nhĩ ra từ vực núi tinh khiết. Họ chờ được điều đồng, chờ được dùng vào mọi việc. Dĩ nhiên họ cũng biết phản kháng, nhưng họ xem sự chịu đựng tối đa của họ là một phản kháng. Ví dụ họ đã ăn rau mầm khoai sắn suốt năm nhưng họ nghĩ « chúng tôi cực khổ thế này để cho chế độ phải biết nhục. »

Bọn nông dân nào biết đâu đám thị dân lại nghĩ khác hơn: « điều kiện gì có và đủ để làm một nông dân là phải thiếu cơm thiếu áo, bị dùng như là đồ vật, bị điều động như súc vật, và cái chết không nhất thiết phải là cái chết của con người; dĩ nhiên, thị dân là tinh hoa xã hội, được mọi đặc ân. »

Cái nghịch lý trên kia đã có, và thối tời như cơn mưa thuận mùa trong đầu óc đám thị dân, một trạng thái thỏa mãn.

Một lần Hải Nhiên đã nghĩ tới điều đó (biết thân phận) nhưng thú thật trên đồng ruộng chung quanh anh hãy còn những thiết tha đầm ấm. Hãy còn những ý nghĩa khác mà người nông dân cam chịu, thủ phận tại đây, chịu chết tại đây, như muốn trùng bóng người thế hệ trước.

Họ ở trên bờ biển, trong rừng dương, dưới chân Trường Sơn, bên bờ Hồng Hà, ở Cửu Long, ở một đoạn lầy nào đó. Bọn họ bám vào đất màu (bầy sâu trên cuốn lá), họ chẳng bỏ đi đi, không nhận những cái mới: nghĩa là họ không chết dần dà bằng cái chết của đám thị dân. Đám thị dân làm gì nghe trong gió cái mùi lúa mới. Nhìn trong mây mà thấy được cái bụi ngùi của mùa tàn. Làm sao bọn họ đi theo trăng, nghe ngóng mặt trời từng giờ từng phút trong hy vọng.

Đám thị dân đã vui mình trong những mái nhà hình hộp và đời sống hoàn toàn bị đóng hộp. Thiên nhiên đã quyền sinh trong tư tưởng họ. Tình người đã lệch hướng, thiu đi.

Và một người điên nữa. Trong đám người trước mặt Hải Nhiên đã có tiếng hát. Tiếng hát ngơ vực, lai láng. Đó là tiếng hát của Phi Lao. Một Phi Lao điên.

«Hải Nhiên. Hãy theo chúng tôi, Đến nơi có tiếng hát.»

Phi Lao ngược hai con mắt sâu, mặt trời động từng mảng vàng trong mắt, tóc hần hoe nắng, bụi đầy mồm. Hân ta đã gọi Hải Nhiên. Hải Nhiên cười.

277

Lướt qua đoàn người, Hải Nhiên đi thẳng lên đồi.

Đồi đứng cao như một bóng người. Bóng người thiên cổ đó. Trên tóc người là rừng sim, hoa sim, những màu tím. Tóc người đổ xuống lá khô. Tóc người mọc lên những mộ. Và đôi mắt người trên đồi; cái ý niệm quê hương cháy sáng thường trực.

Đám người ngồi trên sân cỏ. Sân rộng chừng một mẫu đất. Có một thời đám cỏ kia chính là một cái sân vận động, những trận giao tranh bóng tròn xảy ra ở đó giữa đội banh Chợ Hà chợ Kế. Chung quanh đám cỏ rộng là lúa thừa nhà. Mái vàng và khiêm tốn. Hàng đậu thưa, lác đác một lũ hoa hiu quạnh.

Ông Quận đứng trên một chiếc bàn, lộ thiên giữa đám đông. Bốn cạnh bàn có bốn chậu bóng cúc và vạn thọ. Trời nắng quá, cọng hoa cong xuống hoa hơi héo, buồn ngủ.

Dân chúng ngồi chồm hồm hoặc lót những giày dép. Nón che. Dù che. Có người xếp tờ nhật trình lại thay nón. Lớp người đứng tít ngoài xa, có vẻ xao lãng hơn, thỉnh thoảng họ mua cà rem hoặc đậu phộng nhai lai rai.

Một vài chị đàn bà ngồi khuất, mở tóc bắt «chía» cho nhau. Họ bàn luận từ chuyện heo, gà, bò, chó cho tới chuyện mắm muối ới tương, họ mang cần buồng cần bếp tới đây; phơi dưới mặt trời chuyện riêng tư vụn vặt giữa bọn họ và chồng con.

Đám thiếu nữ ngồi quây quần, mắt liếc nhìn bọn thanh niên. Đám thanh niên có đứa mang súng dài bên mình: cái thử súng Garan MI được cấp phát cho bọn lính từ thời đệ nhị thế chiến, nhưng ở đây nó là thứ vũ khí bảo vệ cho tiếng nói ông Quận. «Nó mang niềm tin tới cho mọi người, Thời buổi này không tin tưởng và nhờ vũ khí đâm bọc thì tin ai.» Có lần ông Quận đã nói thế.

Một vài đứa bé đạp xe đạp lên lối giữa đám đông. Hai bên yên xe là hai cái thùng gỗ. Chúng nó lác lác cái chuông nhỏ leng keng: «cà rem cây đây» Nhưng nề tính ông Quận, bọn nó đã tự động dẹp cái kiểu lác chuông và rao hàng trước đó vài phút.

Đối với bọn dân quê, cà rem cây hãy còn là một món ăn kỳ quái và mới lạ lắm. Có người đã mua một vài cây, lấy lá chuối (hay giấy bóng) gói lại, mang về nhà cho con cái. Lần đầu, (dĩ nhiên là lần đầu thôi), về tới nhà cây cà rem đã chảy tan, còn lại cái que tre. Đó cũng là một đề tài để những chị đàn bà thắc mắc và trao đổi nhau kinh nghiệm—y như bọn nông dân đã bàn cãi nhau về chiếc radio hay cái máy hát. Họ không chịu tin rằng «ở đâu đó» đã có một cái đài phát thanh phát thứ tiếng đó ra. «Chỉ bịa đặt». Từ đó họ không tin lắm thế giới bên ngoài lũy tre. Nhờ thế, trái tim của nông dân có vẻ vững chắc, ít bị lay động bởi sự tuyên truyền qua địa hạt kỹ thuật và khoa học.

(CÒN NỮA)

Nói chuyện với Đầu Gối

(tiếp theo trang 9)

hoan tưng bừng để mừng bầu cử thành công. Theo đúng «mốt» của bìn pí, các chuyện động điền cường rất được hâm mộ. Nhà nước cũng thấu rõ sự tình này. Lựu đạn giữa bèn được tung ra, và cứ tri có quyền quay cuồng trong màn vũ ngựa ngày!

— Xe cây : Ngoài ra, xe cây cũng trở thành một lực lượng rất đáng kể không những để hốt SVHS mà còn để hốt bảo.

Tính về số lượng, lực lượng này rất đáng kể, đủ để xua đuổi một sư đoàn V.C phải chạy vãi dài.

Ngoài ra, còn có các biện pháp đặc biệt khác nữa. Độc Thủ đang bắt chức nhà báo Cao vị Hoàng viết một thiên khảo luận «Làm sao» rất dài, không phải để bán bản quyền trong nước nhưng sẽ gửi sang bán cho UCV TT xứ Soudan học tập !...

THUỐC SÂU RĂNG VIỆT NAM

NAM KÝ

(Của giòng họ Nguyễn Quang gia truyền ở Bắc Việt)

Có bán nhiều nơi tại Hải Ngoại của người giòng họ. Cũng được kể nghiệp phát triển tại các quốc gia cư trú Quốc ngoại.

— Dược liệu Xứ Sở (VN). Đỗ đào khí lực «nguyên khí tạo hóa vũ trụ», khí thiêng Sông Núi (VN). Dược liệu sơn hà bảo vệ tiềm lực, gốc tính, Quê Hương Dân Tộc. Linh diệu phi thường.

— «Bí Pháp» gia truyền đặc biệt của giòng họ Nguyễn Quang ở BV.

— Dụng diệu khoa học, ÂM DƯƠNG LÝ, đồng phương linh động giữa : Vũ Trụ — Nhân Sinh (của Y giới VN phục vụ Nhân Sinh) (Vũ Trụ, Nhân Sinh, Gia Đình, Tổ Quốc, Nhân Loại)

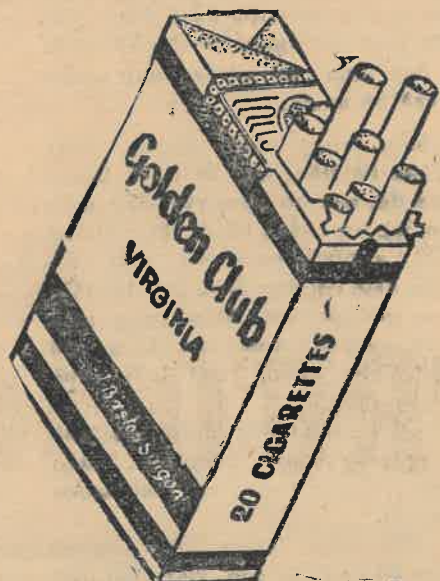
Nổi danh tại Nội Quốc năm 1965 (KS 1.387)

Tiêu trừ tận gốc mọi căn bệnh đau răng. Bỏ sinh lực răng. Già chưa rụng răng. (Coi toa rõ)

THUỐC HAY GIÁ RẺ : Phụng sự Quê Hương (VN), Phục hưng kính tế Xứ sở — Phục vụ đồng bào Quốc Nội.

PHÁT HÀNH TẠI NỘI QUỐC : NAM KÝ 1083A Đại lộ Hậu Giang và 270 Rạch Cát. Quẹo (qua) Hậu Giang Rạch Cát, Ngã Năm, Mũi Tàu Phú Lâm Cholon. Thuốc Cao 50\$ Nước 35\$ sắp lên...

Golden Club
VIRGINIE

Thuốc thơm hảo hạng

Vir inie chế ra : Ngon, Thơm, Dịu...
DÙNG TOÀN THUỐC LÁ THƠM THƯỢNG HẢO HẠNG

Bác sĩ **TRẦN MANH TÔNG**

GIẢI PHẪU THẨM MỸ

và các tật bẩm sinh

235 TRƯƠNG MINH KÝ trước cửa nhà thờ ba chuông

Khai trương 4-10 — Làm việc buổi chiều từ 3g — Tiếp khách theo giờ hẹn

TRƯỜNG SƠN 1 hay 1 — TRƯỜNG SƠN 2 hay 2

TRƯỜNG SƠN 3 hay gấp 3 lần !

KHÔNG PHẢI ĐẠI NGÔN !

— Đó là nhận xét chính xác nhất của 100% khách chơi nhạc sành điệu toàn quốc gửi thư về khen tặng, sau khi thưởng thức băng nhạc chính TRƯỜNG SƠN 3.

BĂNG NHẠC

TRƯỜNG - SƠN 3

DUY KHÁNH thực hiện
ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC

— Xin nhớ kỹ : Băng nhạc chính TRƯỜNG SƠN 3 có bìa offset thật lộng lẫy và có phiếu tham dự đồ vui thật hào hứng với nhiều quà tặng văn nghệ.

ĐỜI MUÒN MẶT • ĐỜI MUÒN MẶT

BAO CHÍ

Cái chết của một tờ tuần báo Mỹ

Tại Việt Nam, sự xuất hiện hoặc đình bản của một tờ báo hầu như đã trở nên nội sự kiện thông thường, thông thường đến nỗi nhiều người coi như chuyện xảy ra hằng ngày khác. Nhưng tại Hoa kỳ khi một tờ báo đình bản thì cả làng báo không dấu được xúc động và coi như một biến cố quan trọng. Mới đây, giới làm báo Mỹ vừa trải qua cơn xúc động nói trên khi được tin tuần báo Look, một tờ báo 34 tuổi chuyên về phóng sự hình ảnh như tờ Life sẽ đình bản sau số xuất bản vào ngày 19 tháng 10 tới đây.

Lý do để đình bản tờ Look đã được ông Gardner Cowles 68t sáng lập viên và chủ biên của tờ báo, cho biết là tờ Look không chịu đựng nổi mức độ gia tăng bưu phí.

Năm rồi, Look đã phải tiêu 4 triệu Mỹ kim cho nhà bưu điện. Nhưng tới năm 1977 tính trên mức tăng giá bưu phí lên 150 phần trăm mà sở Bưu Điện Mỹ đã hoạch định cho 5 năm tới đây, tờ Look phải tốn đến 10 triệu Mỹ kim cho việc gửi báo đến các độc giả dài hạn.

Tuy nhiên trên đây chỉ là một trong lý do đã đưa tờ Look đến chỗ phải đóng cửa. Những nguyên nhân khác phải kể là: phí tổn giấy và công ấn loát lên cao, nền kinh tế ngưng trệ và nhất là sự cạnh tranh của vô tuyến truyền hình trong ngành quảng cáo. Lý do sau cùng này được nhiều người coi là yếu tố quyết định trong việc đóng cửa tờ Look sau 34 năm hiện diện trên thị trường báo chí.

Thật vậy, tờ Look gặp khó khăn ngay từ năm 1965 khi lợi tức thu được từ quảng cáo bắt đầu giảm sút. Năm rồi, Look đã giảm 20 phần trăm nhân viên tòa soạn,

đồng thời tờ báo cũng giảm số phát hành từ 7,7 triệu xuống 6 triệu rưỡi số. Với số phát hành này ban quản trị tờ báo tin rằng có thể hạ giá biểu quảng cáo xuống một mức độ có thể cạnh tranh với các cơ quan khác được. Những cố gắng khác cũng được công ty Cowles Communications (Công ty xuất bản tờ Look, cũng do ông Cowles làm chủ tịch ban quản trị) thực hiện để cứu vãn tình trạng suy sụp của tờ báo. Tháng 10 năm rồi, ông Cowles đã trao đổi với công ty xuất bản tờ New York Times một số tích sản của công ty Cowles Communications trị giá 50 triệu Mỹ kim để lấy 2 triệu 600 ngàn cổ phần của tờ Times và tờ Times sẽ cũng thanh toán giảm một khoản nợ là 15 triệu Mỹ kim. Tuy nhiên sau đó Công ty Cowles Communication vẫn không sinh lời đủ để duy trì tờ Look.

Năm 1969, sau 21 năm liên tục trên đà thắng lợi, tờ Look bắt đầu thất thu; riêng năm vừa qua, Look đã lỗ đến 5 triệu Mỹ Kim. Và 9 tháng đầu trong năm nay sự thất thu còn trầm trọng hơn nữa. Do đó số phận của tờ Look đã được quyết định.

Sau quyết định đình bản tờ Look ông Cowles sẽ bán lại cho Công ty Time một Trung tâm bán báo dài hạn tối tân ở DES MOINE tiểu bang Iowa. Công ty Time cũng đồng ý chấp nhận 20 phần trăm số độc giả dài hạn chưa hết hạn của tờ Look với giới hạn sau: 800 ngàn độc giả cho tờ LIFE, 400 ngàn cho tờ TIME, 50 ngàn cho tờ SPORT ILLUSTRATED và 15 ngàn cho tờ FORTUNE. Số còn lại sẽ được dành cho những tờ báo định kỳ khác tùy ý độc giả, hoặc sẽ được trả lại bằng tiền mặt. Ngoài ra, khoảng 260 nhân viên tờ báo LOOK và 800 nhân viên phụ trách bán báo dài hạn sẽ bị thất nghiệp.

Ký giả «viện bỏ lão»

Hằng ngày cứ vào khoảng 9 giờ quý vị nào có dịp đi ngang qua đường Pasteur nằm cạnh Hội

trường Diên Hồng tức thượng nghị viện của nước VNCH (còn có tên là viện Bô Lão hay viện Cầu Mống) thường thấy một lò xé hai bánh để dài dài theo hàng rào Thượng viện. Xin thưa ngay những xé này là của bọn nhà báo chạy tin Thượng Viện đấy.

Trừ những bậc đàn anh lâu lắm mới đặt chân đến «Viện Bô Lão» số nhà báo mang danh là ký giả nghị trường «nằm vùng» Thượng viện đếm lèo tèo chỉ được bảy tám mạng mà thôi, khác với các ký giả chạy tin Sinh Viên hay tin tranh đấu, các ký giả Thượng viện thường đến «nhiệm sở» vào chín giờ hơn vì trước chín giờ thì nghị sĩ còn ở nhà, lấy đầu mà có tin?

Dường như vì làm việc ở «viện Bô Lão» nên các ký giả thượng viện đa số cũng đều là những ký giả lão thành. Trước đây hầu hết các ký giả «nằm vùng» Thượng viện đều trên 40 tuổi và, đều có trên 10 năm lăn lóc trong nghề. Vài năm, gần đây, bởi số nhật báo xuất hiện nhiều, nhu cầu tin tức gia tăng nên ngoài các bậc đàn anh, đàn bác kể trên còn có thêm vài sinh viên xuất thân từ đại học báo chí Đalat, Vạn Hạnh cũng «đi tin» thượng viện. Bọn trẻ hăng thế, nhưng chạy theo mấy ông già cũng hụt hơi vì hồ ra là mấy ông đàn anh. Nói tiếng Tây như nước làm bọn trẻ cứ chơi với cả lên. Được cái, là mấy bậc ký giả «đàn bác» này lại giúp đỡ, thương bọn trẻ hết mình. Không bao giờ dấu nghề cả. Thế nên quý vị đừng ngạc nhiên khi thấy hai người một già một trẻ đang nói với nhau: «Bác có gì cho cháu đi Bác, chút xiu đi!» «Ừ thì vào đi tao cho mày; lười vừa thôi chứ!» Tên ký giả trẻ đang xin tin ông ký giả già đấy, chứ không phải xin tiền gì đâu quý vị ạ!

Ăn ghi sô

Chạy tin Thượng nghị viện quả có nhiều cái khác lạ so với các khu vực khác. Các ký giả Thượng viện cũng là những người hay mắc nợ

cầu lạc bộ TV nhiều nhất sau các nghị sĩ. Số là ở sau Thượng viện có 1 ô cầu lạc bộ giải khát. Các nhà báo vốn nghèo nên sáng nào cũng vậy bà chủ cầu lạc bộ « ủng hộ» hết mình: «Ăn đồ rồi ghi sô, cuối tháng trả cho tui». Ở đời có ăn oán giang hồ, thế nên, cách đây vài tháng, vài dân biểu qua TV ăn quýt bọn nhà báo đã bênh vực cầu lạc bộ hết mình. Thế mà những vị ấy cứ lơ!

Ngồi phòng lạnh

Khác với vẻ xôn xao và «hăng tiết vịt» của «nhà hát tây» Biệt hiệu viện bỏ lão của TNV thật chẳng sai ngoa tí nào.

Quý vị nào có việc cần tìm đến nghị sĩ, lần đầu tiên đến Thượng viện thế nào cũng lạc cho mà xem.

Ấn sáng ở cầu lạc bộ xong, bọn nhà báo bèn rủ nhau đi khắp... ba tầng lầu im lìm của Thượng Nghị viện — Mỗi tầng lại chia ra làm nhiều phòng, nhiều khối, nào Dân Tộc, Độc lập, Dân chủ xã hội... Quốc phòng v.v. Chỉ việc nhớ mấy cái phòng, khối của ba tầng Thượng viện cũng đau đầu rồi.

Tùy theo biến chuyển của thời sự của tình hình, mỗi ký giả nghị trường thường tự làm bài trước ở nhà rồi, nên ở TNV chỉ đi tìm Nghị sĩ xin ý kiến, Cả bọn đến từng phòng, hé hé cửa, thò đầu vào dòm tìm «quái nhâm» rồi lại ra đi.

Những hôm nào được tổ đãi, ký giả nghị trường được các NS mời vào phòng tuyên bố, phát tuyên cáo. Ký giả tha hồ viết, tha hồ ghi chép. Trong phòng máy lạnh mát rượi, điện thoại hai ba cái tha hồ xài, đúng như câu «chính trị Sa lòn».

Cảnh sát Thượng Viện cũng... già

Ký giả vào làm việc ở Hạ viện khó khăn bao nhiêu thì Cảnh sát Thượng viện lại tỏ ra «chịu chơi», với ký giả bấy nhiêu! Chừng ấy khuôn mặt ra vào cổng sau Thượng viện hằng ngày đã trở thành bạn của «bạn dân». Các vị Cảnh Sát TV đa số đều cũng đã già ngời mơ màng trong vọng gác, các vị cảnh sát này thường «chào» ký giả thượng viện bằng câu «Sao? Tình hình có gì lạ không, và bao giờ thì hóa bình?»

VÂN NGUYỄN

XÃ HỘI

Chuyện một người mất xế

Trong một buổi phát hình của Cảnh sát, khán giả được nghe thông cáo: «Quận 10 có rất nhiều xe Honda để quá lâu mà không ai tới nhận, xin đồng bào mất xế tới tìm xe của mình». Cùng với lời kêu gọi trên, màn ảnh Tivi chiếu hình ảnh hàng trăm chiếc Honda 2 bánh xếp một dọc.

Một anh Sinh Viên ngụ tại Dakao kể câu chuyện dưới đây về vụ anh đi nhận xe cũng tại ty Cảnh Sát quận 10, tuy không «theo luật giang hồ» như các mục Rao vặt trên nhưng cũng tốn phi khá nhiều bạc mới lãnh được chiếc xế ra.

Nguyên hồi tháng Ba vừa rồi, vì muốn xem chớp bóng rê tiền ở Trung Tâm Văn Hóa Pháp mà anh Sinh Viên nọ bị mất cắp chiếc Honda 2 bánh, dù anh đã cẩn thận khóa tới 3 cái khóa. Tuyệt vọng vì mất xế như bị chặt chân, anh ta làm đơn cơ bót dù chẳng hy vọng gì tìm lại chiếc xế mới mua đó. Và suốt trong 6 tháng sau đó anh phải cuộc bộ hoặc chen chúc trên xe Lam, để đi học.

Tuần vừa qua anh bỗng được một vị «bạn dân» tới nhà báo tin xế anh hiện ở ty cảnh sát quận 10. Như bắt được vàng, cả gia đình anh SV xúm xít lại ca tụng công đức của các đảng bảo vệ an ninh, nhất là vị «bạn dân» chịu khó tới tận nhà báo tin đó.

Khi biết vị này không vì nhiệm vụ mà «cải thấy tên thì tới báo» cả nhà anh SV lại vui sướng hơn long trọng hứa, sau khi lãnh xe về phải đền ơn báo nghĩa.

Ngay buổi sáng hôm sau, hai anh em ngời SV nọ vừa chờ nhau xuống quận 10 vừa «ca hát vang lừng» dọc đường phố.

Xuống tới ty Cảnh Sát, vào đầu hồi cũng thấy rất dễ dàng, anh SV cầm giấy tờ lăm lăm trong tay, hy vọng chỉ trong 1 tiếng đồng hồ là đã có xế phóng về nhà được. Sau cùng, anh tới gặp ông xếp kho, hồi hộp chờ ông ta giở sổ xem xe cất ở chỗ nào. Không ngờ ông xếp kho sau khi xác định có chiếc Honda đó, lại long trọng dở một cuốn sổ

khác: «Sổ cho mượn xe». Và ông tuyên bố: «Xe này có 1 Cảnh Sát mượn đi rồi, mai anh lại lấy». Dù chưa lãnh được xe ra, nhưng biết chắc nó vẫn còn đó, anh SV vui vẻ ra về chờ tới ngày mai. Vị «Bạn dân» tới nhà báo tin còn cho anh biết rằng Cảnh Sát quận 10 bắt lại được xe anh ngay 5 ngày sau khi anh mất cắp, chắc hẳn nó vẫn còn mới lắm.

Anh suy luận:

«Vì thủ tục giấy tờ, năm sáu tháng họ mới báo cho mình, nay chờ thêm một ngày nữa có sao!»

Và buổi sáng hôm sau, anh SV lại nhờ chú em chở tới kho xe, Ông xếp kho vui vẻ: «Đây là ông X, người mượn xe anh, ông đem trả ngay chiều qua đó. Hai bên tay bắt mặt mừng, ông X bèn mời chú SV ra quán cà phê uống nước. Và tại đây cuộc thương lượng chớp nhoáng và trực tiếp xảy ra ngay khi hai người vừa ngồi xuống ghế. Ông X vào đề không dè dặt: «Tôi mượn xe anh đi mấy tháng nay, phải sửa vô đó mấy chục ngàn. Vì anh biết xe mất cắp là bị tội nó tháo gỡ hết đồ. Vậy nay anh trả lại tui số đó, nếu không tui sẽ tháo đồ ra, để anh về sửa lấy mà xài». Anh SV choáng người, không ngờ có chuyện «khó nói» đến thế! Và... sau nhiều phen tá oán cảnh nghèo, tiền đi xe Lam tốn kém mấy tháng nay, anh SV nọ mới ngã giá được số tiền 12.000đ gọi là tiền bồi hoàn sửa xe cho ông X. Tất nhiên anh ta lại phải ra về, chạy đôn chạy đáo cho đủ số tiền cần thiết đó, để có thể lãnh xế ra!

Trên đường về nhà, dù được cười chính cái xe mình đã mất cắp, mà sao mặt anh kém hẳn vẻ tươi cười! Vừa thương xót chiếc xe bị «quản» đã thành củ rích, anh vừa thắc mắc quần quanh hoài «không hiểu sao xe mình được tìm thấy ngay như vậy, lại bị mất hết đồ, đến nỗi ông X phải lấy tiền túi mà sửa sang để đi tạm?»

Về tới nhà, khi chứng kiến ba má «đền ơn» ông «Bạn Dân» báo tin bữa trước 3000đ với những lời so kè y như anh đã nói ở quán cà phê với ông X, bỗng nhiên anh SV thấy mọi chuyện rõ ràng. Và từ đó, anh yên tâm học hành hết thắc mắc vớ vẩn.

KỊCH NGHE

Một ban thoại kịch trẻ

Thoại kịch hiện nay vẫn là một ngành nghệ thuật tương đối còn mới mẻ đối với khán giả VN. Trừ loại kịch để dài văn hay trình diễn trên tivi dành cho thành phần khán giả bình dân, giới làm kịch và diễn kịch ở một trình độ nghệ thuật cao hơn, trí thức hơn không khỏi tránh được tình trạng cô đơn trên con đường làm nghệ thuật của mình.

Đó là ý kiến của anh Lê Cung Bắc, cựu đoàn trưởng của nhóm kịch Trường Giang. Nhóm thoại kịch trẻ này đã quy tụ một số thanh niên SV yêu kịch nghệ, khoảng 30 người thực sự thành lập 1969 tại Đalat, anh Bắc đã trao quyền điều khiển lại cho anh Phạm Thanh Vân và đang vận động thành lập một nhóm kịch khác mang tên nhóm kịch «Chúng Ta». Đặc biệt quy tụ được một số nhà văn nhà báo sẽ đảm trách phần soạn những kịch bản, thêm vào những kịch bản của các kịch tác gia quen thuộc như Vũ Khắc Khoan, Vi Huyền Đắc v.v...

Nhấn mạnh vào những khó khăn ban đầu, anh L.C. Bắc cho biết:

— Ngay vở kịch đầu tiên đem ra trình diễn là vở «Thành Cát Tư Hãn» của Vũ kh. Khoan, chúng tôi đã gặp ngay những khó khăn về vật chất, Tài chánh được giúp đỡ rất ít, phải tự túc lấy hết. Rồi đến những khó khăn về tổ chức. Ngay tới đây (anh Bắc mỉm cười) cũng không tốt nghiệp từ một trường kịch nghệ nào. Chúng tôi làm việc chỉ vì yêu thích kịch nghệ thôi. Tuy vậy những vở kịch kế tiếp như «Những Người Không Chịu Chết» V.K Khoan và Người Viễn Khách Thứ 10 của Nghiêm Xuân Hồng vẫn được khuyến khích. Nhất là những lời phê bình thẳng thắn khách quan của bạn bè.

— Nhóm kịch Trường Giang thường diễn những loại kịch nào và ở những sân khấu nào?

— Chúng tôi vẫn chủ trương tập loại kịch văn hóa. Kịch lịch sử thì

chúng ta cần quan sát nền kịch nghệ của Hoa Kỳ. Người Mỹ thích diễn loại kịch ngược về quá khứ, có tính cách lịch sử hoàn toàn. Còn ở Nga Xô thì chỉ có loại kịch tuyên truyền. Tuy vậy những diễn viên của họ rất sống thực vai họ thủ diễn. Đó là điều mà tôi mong mỗi nền kịch VN nên áp dụng trong tương lai. Mình sẽ loại bỏ tính cách tuyên truyền ý thức hệ nhưng phải thực hiện cho kỹ được tính cách sống thực, có hồn, nên mỗi diễn viên. Về môi trường thì chúng tôi vẫn ra mắt những vở kịch ở giảng đường Spellman của viện đại học Đalat. Thi cũng chỉ có những sân khấu quen thuộc như ở trường Quốc Gia Âm Nhạc, thỉnh thoảng của các viện đại học. Tôi thấy thỉnh thoảng ở trường Tabert Saigon là lý tưởng nhất.

Hỏi về môi trường Tivi, anh Bắc cho biết:

Tôi nghĩ rằng kịch sân khấu chắc chắn phải khác kịch diễn trên tivi. Đứng trên sân khấu, trước số khán giả có mặt thực sự, người diễn viên mỗi lần diễn là mỗi lần có tâm trạng khác nhau.

Sau đó, anh L.C. Bắc phát biểu rằng anh không phủ nhận sự thành công của các ban kịch tivi như các ban Kim Cương, Thắm Thúy Hằng, Vũ Đức Duy v.v... nhưng:

— Tôi nghĩ là những kịch sĩ họ nói nhiều quá trong lúc diễn. Cứ nói ào ào thì có vẻ tự nhiên nhưng kịch phải có ngôn ngữ riêng, thể giới riêng của nó. Như sự im lặng cũng đã nói lên rất nhiều. Không diễn xuất cũng là đang diễn xuất. Tuy vậy có khi phải trình diễn xong rồi mới biết default của mỗi vở kịch. Như trong vở «Thành Cát Tư Hãn», diễn rồi chúng tôi mới biết là cái vụ gọi quân hầu chạy ra chạy vô nhiều quá...

Cuối cùng là về các nữ diễn viên của nhóm kịch Trường Giang:

— Dĩ nhiên là các cô hay giận hờn lắm. Trong khi tập dợt, muốn cho vở kịch thành công thì mình phải «chỉnh» nhiều, mà hễ nạt nộ nhiều là mich lòng các cô. Người ta lại chỉ đến với mình vì tình nguyện và yêu nghệ thuật chứ không vì nghề chuyên môn. Nói vậy chứ sau cùng thì thông cảm được hết cả.

PHẠM NGÀ

Y HỌC

Ngừa thai nhờ một mẫu giấy

Vấn đề chung của phụ nữ khắp thế giới ngày nay, là làm sao sanh con vào đúng những thời kỳ mình muốn. Y giới, tuy đa số gồm các Bác sĩ dục rạ, cũng tận tụy góp công vào việc tìm kiếm các phương thức ngừa thai. Nào thuốc uống, thuốc chích, vòng xoắn chữ S, chữ T... họ cải tiến mỗi ngày, sao cho thuốc vừa dễ dùng, hiệu quả lại chắc chắn.

Bác Sĩ Albert L. Lorincz tại California đang nghiên cứu một phương pháp ngừa thai giản dị nhất: đó là một mẫu giấy có thẩm chất hóa học. Ông nhận thấy, khi người đàn bà sắp rụng trứng, chất men phosphatase có phản ứng kiềm trong nước bọt của bà ta tăng lên nhiều. Và nếu bà ta nhấm miếng giấy kẻ trên, giấy sẽ có màu xanh le ngay tức khắc. Các bà muốn ngừa thai, chỉ việc nhấm thử mẫu giấy hóa học thấy nó xanh thì biết đã tới lúc «hiểm nguy».

Bác sĩ Lorincz cho rằng các bà chỉ cần cữ gần chồng trong khoảng thời gian từ năm ngày tới một tuần lễ sau khi thấy màu giấy bị xanh là có thể yên chí được rồi. Phương pháp ngừa thai giản dị này, tuy vậy chưa được chính thức công nhận vì còn chờ các kết quả nghiên cứu của cơ quan Dinh Dưỡng nữa. Chả là nó liên quan tới nước bọt mà!

Nhưng tờ giấy quý giá đó có chất hóa học nào hay vậy? Xin các bạn nghiên cứu trong các sách sinh hóa học, được học, chờ bác sĩ Lorincz thì xin chờ phép ông giữ bí mật để làm ăn chứ!

HẠ QUYÊN

SINH HOẠT NHÓM HẠ THỨC NHON

Thư hằng tuần

Những bước chân khởi đầu

Vậy là chúng ta đã thực sự lên đường. Cuộc hành trình đầy hiểm nguy càng làm phấn khởi những trái tim sắt thép của đoàn người tự nguyện lấy đời làm đuốc cách mạng để soi đường tiến bộ cho nhân dân. Những kẻ đi tiên phong được vũ trang bằng hận thù cao, độ đối với bọn tham nhũng phá hoại đất nước, bằng ý chí kiên trì và lòng hăng say rộn ràng nấp máu, đập dồn hơi thở. Đây là một lý tưởng tốt đẹp và thực tế trong hoàn cảnh nước ta hiện nay. Đừng bao giờ nghĩ rằng cuộc vận động cách mạng hiện nay là một ảo vọng. Nghĩ như vậy là bi quan, ích kỷ, lạc hậu và bất lực. Nhất là phản bội kỳ vọng của nhân dân.

Những bước chân đầu của cuộc hành trình đã khởi sự, sau những gian nan, vất vả để chuẩn bị sức mạnh, và rồi sẽ phải kinh qua nhiều, giai đoạn nhọc nhằn trong ngày tháng sắp tới. Đòi hỏi hy sinh và nỗ lực phấn đấu ở mỗi người chúng ta để thắng vượt gian truân trở ngại. Điều này đã vẫn nhưng cũng cần phải nhắc lại để nhắc nhở, cảnh tỉnh lẫn nhau khi sự phá hoại và tấn công triệt hạ của đủ thứ kẻ thù vẫn tiếp tục và thường xuyên xảy ra. Dĩ nhiên chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng để đối phó ngăn chặn mọi sự xâm nhập, chia phân sức mạnh hàng ngũ cách mạng chúng ta tiêu diệt mọi mầm mống phá hoại phát xuất từ lòng ích kỷ và mưu toan đến tới của bất cứ một đối thủ nào của nhân dân. Nhưng điều quan yếu đặt ra cho chúng ta là làm thế nào để những bước chân khởi đầu cuộc cách mạng trường kỳ và thực sự này được vững chắc?

Nhìn lại những ngày vận động đã qua, chúng ta thu nhặt được một số kinh nghiệm quý giá về lòng tin kỷ vọng, nhiệt tình, trung thành cũng như sự phấn chấn phá hoại đối với cuộc cách mạng của nhân dân. Đó là những chứng tích khó phai nhòa trong trí nhớ, không thể quên được trên bước đường hoạt động của chúng ta. Nhìn thật kỹ, nghe thật rõ mọi động tĩnh chung quanh để tránh thoát mọi mằng lưới phục kích của kẻ thù.

Cuộc cách mạng này phát xuất từ lòng nhân dân. Cuộc hành trình tiến bộ này được thúc đẩy bởi muôn ng ný chí nhân dân.

Một sức mạnh vô song, bởi khí thế của chúng ta được an đức bằng khí thế nhân dân.

Suốt hai mươi mấy năm nay, nhiệt tình của nhân dân đã bị lợi dụng, phản bội nhiều phen đến xác xơ tẻ lạnh. Suốt hai mươi mấy năm nay, nhân dân ta náo nức, chờ đợi một buổi lên đường chân chính và vững chắc. Hôm nay nhân dân ta đã tìm được cơ hội khởi hành. Đừng hoài nghi gì nữa, không thể chần chờ được nữa, chúng ta phải thực hiện hoài bão đó của nhân dân bằng tất cả thanh tâm, thiện chí và niềm tin bền bỉ. Phải hăng hái và tin cậy nhau khi xiết tay chiến hữu để giữ vững thành trì cách mạng của nhân dân tiêu diệt bọn đế quốc lang sói tàn bạo nước ngoài và triệt hạ bọn phản động, tham nhũng trong nước đi ngược lại nguyện vọng nhân dân.

Những bước chân khởi đầu xiết bao cảm động khi được nhân dân chào đón bằng vạn tiếng ngợi ca, ngàn lời cổ vũ. Triệu ánh mắt sáng ngời tin tưởng của nhân dân là hoa đăng bùng nở, muôn tiếng cười vui rộn rã trong lòng người tràn ngập hân hoan chẳng khác nào những phát thần công khai hội vinh quang.

Chúng ta đang đứng hàng tiền đạo. Cuộc chiến đấu đã bắt đầu. Phê ta nhất định thắng.

Nhưng hãy coi chừng, sức chịu đựng dẻo dai là yếu tố thắng lợi trong một cuộc chiến đấu trường kỳ. Những bước chân khởi đầu đừng vội vã. Phải giữ điều hòa hơi sức và liên kết nhịp nhàng cùng đồng đội.

Xin gửi tới các chiến hữu những lời thăm hỏi chân tình những tin yêu thiết tha cùng chung mãi bước đường phục vụ nhân dân.

Saigon 27-9-71
LÊ CUNG BẮC
(Sau một chuyến đi)

DIỄN ĐÀN NHÓM VIÊN

NGUYỄN TỬ ĐỘ

Từ sau cái chết của y sĩ Hà Thúc Nhơn, không nhiều thì ít trong mọi giới thanh niên chúng ta, ai có tâm huyết cũng có một lần bàng khuâng trước sự thối nát của chính quyền hiện tại.

Tại sao lại phải bàng khuâng? Đó là một câu hỏi thật dễ trả lời. Nhưng cũng thật mệnh mông bất tận như con đường mà tất cả nhóm viên chúng ta đang đi hôm nay. Nó không khó ở sự thiếu tâm huyết, lòng nhiệt thành của chúng ta. Nhưng chúng rất có thể thấy rắc rối và dễ lùi bước trước một vài trở lực, mà chúng ta phải đối đầu chấp nhận tại mỗi địa phương. Nhất là những tình lệ nơi những con sâu tham nhũng đang hoành hành, sinh sôi nảy nở. Tại mỗi địa phương hẻo lánh hiện nay việc phát động công tác lãnh đạo hóa xã hội thật bị quao. Không phải bởi thành phần nhân sự tại mỗi nơi đó thiếu nhiệt thành, trái lại có tâm huyết vô bờ bến là khác, mà chỉ vì mỗi nhóm viên bị trù ếm theo dõi gắt gao, bị những con sâu dân một nước theo đuổi bết bát, hồng triệt hạ nhiệt tình yêu quê hương của chúng ta ngay trong trứng nước.

Bằng chứng cụ thể là tại Tuy Hòa, Bình Định hiện có một vài dấu hiệu đáng cho chúng ta đặt lại vấn đề đối kháng. Đã có một vài trường hợp, trong đó một số sĩ quan tại đây trong khi đọc tuần báo ĐỜI phải canh chừng cẩn mật trước sau. Và tại một số đơn vị như tiểu khu số anh em binh sĩ và sĩ quan muốn đọc báo ĐỜI, nhưng không «thuận tiện» rất nhiều. Có một ít anh em công chức, khi ở nhà không có thì giờ đọc muốn đem vào sở làm ầu cấp thì giờ nhà nước để đọc thì lại nghĩ đến nỗi

Chúng ta phải kiên trì đi tới

gạo của mình. Mới rồi một ông XDNT khi thấy một ông bạn mần mê tờ báo ĐỜI thì anh ta lại vụt miệng rằng: «Đọc khi gì báo ĐỜI mà đọc!» Chúng tôi chỉ biết mỉm cười và trong ý nghĩ muốn bảo anh XDNT kia coi bỏ bộ đồ đen đi! Ý nghĩ đó hơi có vẻ bất nhã và độc đoán thật. Nhưng sao anh ta lại bảo anh kia đừng đọc báo ĐỜI! Tôi chỉ biết im lặng mà nhớ ra rằng Khổng Tử xưa có nói «Hạ ngu bất di» là để chỉ trường hợp như anh kia chắc. Nghĩ thế nhưng chúng tôi không bao giờ tỏ vẻ bị quan cả. Dù gì đi nữa thì anh ta cũng là người V.N.

Nhưng tại sao lại như vậy? Chúng ta thử đi tìm câu trả lời. Điều thứ nhất tuần báo ĐỜI là tuần báo chủ trương đối lập với chính quyền trên phương diện tham nhũng và lãnh đạo hóa xã hội. Chủ trương của tuần báo ĐỜI cũng như nhóm Hà Thúc Nhơn là những trở ngại lớn lao cho bọn tham nhũng, nên chúng phải có biện pháp ngăn cản để hồng kéo dài tình trạng đục nước béo cò, nịnh bợ vinh thân phì da.

Tình trạng báo ĐỜI bị hạn chế phổ cập trong quần chúng thức thời, có thể không phải vì họ đã đánh mất tinh tự quê hương dân tộc. Nhưng rất có thể vì bùa phép của nhà cầm quyền. Nhà nước đã không nhiều phen trù ếm báo ĐỜI đó sao! Đến nỗi đã hèn nhất, run sợ một cách trẻ con trước những chữ «Tuần báo của ta không Cộng sản» thường in trên bìa tờ báo trước kia. Và những lý do rất tầm thường, tầm mún như Đời 81 và 82, Từ đó chúng ta có thể suy ra rằng đã có tình trạng cấm toàn thể quần chúng dân chúng đọc báo ĐỜI. Sự tai hại cho nhà nước.

Chúng tôi đồng ý rằng đọc báo là tùy thuộc vào tư tưởng, sở thích của từng cá nhân nhưng chưa bao giờ thấy một trường hợp xảy ra như trên. Đó phải chăng là sự cố ý của nhà nước để hồng lôi kéo,

đưa đây hiện trạng tối tăm thiếu của Việt Nam đến một trạng tệ mạt hơn. Trong trường hợp đó người toa rập phải a tòng nhiều lẽ: có thể vì cầu an, sợ đề ý chiền ép, có thể sợ mất cơm manh áo. Những nhu cầu có thiết thực cho quý vị, cho đề sinh tồn trong hiện tình đau của đất nước. Nhưng nghĩ cùng ai đã nhân lúc nước nhà buổi tan thương để kéo tình cảnh cá nuốt cá bẻ, để từ đó bắt chúng phải nằm trong cách thế cầu a dua, nịnh bợ. Đó chính là bọn cơ tham nhũng hằng ngày trực diện hành chúng ta trên khắp

Không thể được. Quê hương từ thuở mới khai thiên lập địa trải qua thật nhiều chặn đường nhiều nhương. Đến hôm nay giờ nòi ta còn tồn tại đâu phải là những tên mại quốc cầu vinh, máu nhân dân, dầm nát quê hương kia đâu! Vẫn biết rằng lối nghĩ lại những ý tưởng này chán nhưng với chúng ta đó là 1 sự nhớ đây khích lệ.

Chúng ta sẽ không có khẩu hiệu trá hình nguy tạo cả. Chỉ có tâm huyết, lòng thành làm nền tảng cho đường đi tới. Chúng ta kêu gọi động, tập trung tất cả mọi tầng công dân yêu nước. Ngọn đuốc chúng ta sáng lên bằng trăm ánh mắt tin yêu. Bước khỏi nhiều khó khăn phải chấp nhận. Nhưng ở cuối đường tương lai của đất mẹ đang chờ đón chung sức của chúng ta đó!

Hôm nay chúng ta nguyện tâm nối chí Hà Thúc Nhơn lên tiếng chuông cảnh tỉnh giới quần dân miền Nam. Hãy lên ngôi lại nhìn về một cùng vun xới cho quê hương sau khỏi làn cảnh màn trời đất, vong bản. Đã đến lúc ta phải nhận diện lại quê hương

(Xem tiếp trang 55)

Văn phòng đại diện

Sóng Thần địa phương

- 1) Nguyễn Kinh Châu, 9 Trần hưng Đạo
- 2) Phạm Văn Lương, 212 Trưng nữ Vương
- 3) Phan Nhựt Hức, 237 Võ Tánh
- 4) Nguyễn Mộng Giác, 55 Lê Lợi
- 5) Nguyễn Ngọc Tám, 115 Lô 3 Khánh Hòa
- 6) Nguyễn Huy Hoàng, 126 Độc Lập
- 7) Đào Tấn Khải, 63 Thống Nhất
- 8) Nguyễn Ngọc Hương, 88 Trần hưng Đạo
- 9) Nguyễn Văn Trung, 39c Hàm Nghi
- 10) Trần Văn Cả, 63 Quang Trung
- 11) Nguyễn Văn Anh, 99 Duy Tân
- 12) Nguyễn Văn Hợi, 29/1 Thùy Vân
- 13) Vũ Hoàng 14 Võ Tánh
- 14) Nguyễn Quý, 89 Trần hưng Đạo
- 15) Nguyễn Khắc Sỹ, 113/5 Châu văn Tiếp
- 16) Trần Cao Vinh, 1 Nguyễn Huệ
- 17) Trần Đình Thọ, 26 Nguyễn An Ninh
- 18) Trần Văn Minh, 60/1 Hố Nai

● ● ● ● ●

Đại diện Sóng Thần quốc ngoại

- Nguyễn thị Bích Thu, Nguyễn văn Đức
- Lê đình Thái, Lê tài Điền, Đỗ hữu Thành
- Đỗ hữu Chí
- Trần văn Bích
- Lê văn Phong
- Nguyễn thúy Diễm

HUẾ
ĐÀ NẴNG
QUẢNG NGÃI
QUI NHƠN
BA XUYỀN
NHA TRANG
PHAN RANG
PHAN THIẾT
ĐÀ LẠT
BAN MÊ THUỘT
CAM RANH
VŨNG TÀU
PLEIKU
QUẢNG TRỊ
BÌNH DƯƠNG
PHƯỚC LONG
CẦN THƠ
BIÊN HÒA

TÂY ĐỨC
PHÁP
THỤY SĨ
HOA KỲ
NHẬT
GIA NÃ ĐẠI

Hàng tuần đọc ĐỜI
Hàng ngày
Bạn nhất định phải đọc

NHẬT BÁO

SÓNG THẦN

Cơ quan vận động cách mạng dân tộc xã hội
CHU TỬ và nhóm HÀ THUC NHƠN chủ trương

RA MẮT TỪ NGÀY 25-9-1971
trên

SÓNG THẦN

Độc giả SÓNG không thể không đọc :
AO THẢ VỊT :

— Cay chua, châm biếm, hài hước mà nhân hậu bao dung.

Ngoài ra còn các cây viết hài hước thời sự :

KIỀU PHONG, ÔNG ĐẠO CÂY, ĐỘC THỦ

Nhà thơ trào phúng duy nhất của Việt Nam ngày nay :
TÚ KẾU

Lý luận tranh đấu cách mạng của :
LÝ ĐẠI NGUYÊN

Đặc biệt hàng ngày bạn sẽ gặp :
Cải Lương Chi Báo BẠCH TUYẾT

Với hàng trăm phóng viên và phái viên toàn quốc, những
trang tài liệu, phóng sự độc đáo và các hình ảnh thời sự sôi bỏng.

Chi SÓNG THẦN mới cống hiến được cho các bạn những
hình ảnh phóng sự rõ ràng và nhanh chóng nhất nhờ in bằng máy
Webb Rotative Offset tối tân nhất VN.

Diễn đàn

(TIẾP THEO TRANG 52)

minh, lại chính bản thân mình, và nhủ lòng phải làm một điều gì cho dân tộc. Chúng ta không thấy xấu xang trong lòng hay sao khi đồng lõa với tham nhũng để hút máu đồng bào ruột thịt của mình? Chúng ta phải biết tin tưởng mãnh liệt vào sự an bình của đất nước ngay từ bây giờ. Không thể ngờ nghịch và ngậy thơ quá đỗi để mang tội với tổ tiên là dẫm nát quê hương, cung ứng phương tiện cho bọn người vơ vét thân phi da, ăn hại dài nết xã hội.

Danh dự bản thân, tâm huyết chúng ta đã ký kết cho sự mất còn của đất nước. Những người trẻ chúng ta phải ngoảnh lại nhìn dòng

lịch sử để thấy những anh hùng áo vải đã lái chèo vận nước ra khỏi cơn nguy khốn. Dĩ vãng đó có những trở lực thật to tát mà cha ông chúng ta đã vượt qua. Hôm nay những người trẻ không quên những giòng lịch sử oai hùng đó. Và gần đây là Hà Th. Nhơn. Hà Th. Nhơn đã nằm xuống để ánh lửa tin yêu được bùng sáng lên soi đường dẫn lối cho chúng ta đi tới thì không có một lý do nào vì một trở lực không đáng kể như đã thấy ở trên mà chúng ta lại dừng bước.

Ánh lửa Hà Thúc Nhơn sẽ bắt diệt trong lòng dân tộc, và trên đường đi tới của chúng ta. Phải ngửa mặt dẫn thân, chấp nhận đổi đầu. Phải đập tan mọi trở lực để có một xã hội hoàn toàn lành mạnh trong một tương lai gần đây.

Đây, các kế hoạch...

(TIẾP THEO TRANG 7)

ngày N, Nhưng vào phút chót các quan khách được điện thoại thông báo T. Thống bịnh, nằm ở dinh, cuộc tiếp tân bãi bỏ.

Đồng thời, một lực lượng đặc biệt bảo vệ đài phát thanh, tivi và bố trí ngầm đi bắt hết các tay đầu nòng âm mưu. Tới giờ G, lệnh xuất quân khởi sự, phe âm mưu đã mất đầu. Quân kéo đến bàn đi đệt. Nửa đêm có lời hiệu triệu của TT trên đài truyền hình đặc biệt chỉ phát hình cho dân thủ đô nghe. Một phi cơ đi đánh thức dân chúng thủ đô dậy nghe Tôi Hát và Nói. Trên tivi, xuất hiện cả 13 ông thủ lãnh đảo chánh bị công tay. Quân tan rã lập tức.

Sau khi trình bày kế hoạch chống đảo chánh đại tá Z đứng ra nhận xét : « Đây là một kế hoạch đảo chánh đại đột nhất, nhất định sẽ không thành công. Cuộc đảo chánh phải trả giá bằng máu xương của các chiến sĩ và thường dân vô tội, chưa kể đến các thiệt hại vật chất không sao ước lượng trước nổi. Theo lối thông thường như năm

61 các sĩ quan đại đội sẽ đánh lừa lính là đi bao vây dinh để tấn công, cứu thoát T. Thống bị ai đó bắt cóc, khi lính biết sự thật họ sẽ bùng súng ngay !

Tổng kết

Lúc này thật sự không ai muốn và không ai làm đảo chánh nổi, ngay cả một vụ ám sát cũng khó xảy ra, như là ám sát ngay trên phi đạo khi máy bay chở vị nguyên thủ quốc gia đang cất cánh hay đang hạ cánh. Chuyện « chặt cầu » không cho phi cơ đáp xuống và cho khu trục lên bắt ép phi cơ chở vị nguyên thủ quốc gia phải đi... Campuchia cũng không xảy ra được !

Muốn làm đảo chánh thì phải có quân và phải có lãnh tụ.

Bây giờ người có quân trong tay thì còn ai đại đột đi đảo chánh nhĩ ?

Còn các lãnh tụ, thì các ngài đâu có quân mà đòi đảo chánh ?

Lại còn đàn anh OK Salem, dọa cúp viện trợ nếu có đảo chánh kìa! Tất cả các câu chuyện trên đây chỉ là để « mua vui » cũng được một vài trống canh !

LÃO TON, ANH ĐIỀN, VƯƠNG HỮU BỘT (Xin chân thành cảm ơn quý vị đã đóng góp ý kiến giúp chúng tôi)

«Nhị Thập Bát Tú Ngự Tửu»

tục gọi : — « NHẤT DẠ NGŨ GIAO SINH LỤC TỬ »

Cần gì phải là Đế Vương, chúng ta vẫn có thể làm Đế Vương trong tưởng tượng khi uống một ly «NHỊ THẬP BÁT TỬ NGŨ TỬU» tục gọi «NHẤT DẠ NGŨ GIAO SINH LỤC TỬ».

Nhị Thập Bát Tú Ngự Tửu được tinh luyện đúng 28 vị thuốc Bắc trong 49 ngày âm dương (28 ngày dương và 21 ngày âm) để chỉ có 1 lít 350 phần rượu CỐT mà thôi.

Rượu thuốc có khả năng rõ rệt tiêu trừ những chứng bệnh phong tê thấp. Đau lưng lúc nửa đêm và sáng. Nhức mỏi các khớp xương. Thận suy hay hư. Đàn ông liệt dương, đàn bà lạnh nhạt. Vợ chồng không thích chung chăn gối ! Những bậc tuổi tác, kinh mạch bị trở ngại, huyết đạo bị bế tắc, khiến tay yếu chân run hay liệt bại một phần cơ thể. Ban đêm, dùng một ly nhỏ trước khi đi ngủ, quý vị hãy nằm lắng nghe rượu thuốc chạy đều ngũ tạng, lục phủ và giải khai 116 huyết đạo chính, từ ngón chân tới sợi tóc. Do đó, thất khiếu được linh mẫn và hoàn toàn khai thông.

Dùng trong bảy ngày trở lên, thuốc sẽ tạo cho quý vị một «nội lực» tiềm tàng, cường tráng cho tuổi trẻ, hồi xuân cho tuổi già... sống cho ra sống, hết còn buồn chán, chán nản cho kiếp sống vô vị nữa...

Nhị Thập Bát Tú Ngự Tửu tục gọi Nhất Dạ Ngũ Giao Sinh Lục Tửu luôn luôn xứng đáng và chứng minh đúng với tên tuổi của nó.

TRẢ LỜI THƯ HỎI THUỐC :

Đã nhận được thư và đã gửi toa chỉ dẫn đến quý ông : — NV TRIỂN (ĐDCH/KBC : 3339/HQ) — DN TÙNG (KBC : 4875/HQ) — NV NGỌC (Lý thái Tồ Plei Ku) — NN SANG (CBPTNT xã Vinh Kim, Sầm Giang ĐT) — NV HÀ (KBC : 7151/HQ) — T/S LK HÙNG (KBC : 4420) : Người tuổi tác như thân sinh ông dùng Ngự tửu rất. Sẽ giúp ăn ngon, ngủ yên, khỏe. Ngừa mọi chứng cảm mạo thời tiết. Đa mặt hồng hào. Tăng tuổi thọ.

— BẢNG ĐÌNH (VĐTG) : Rất cảm ơn ông tặng chúng tôi bài thơ :

Yêu đời : găm lại thuốc chi bằng !
Ngự tửu thường dùng nội lực tăng
Hạnh phúc lứa đôi tràn nhựa sống
Gia đình vui vẻ bốn mùa xuân
Thận suy, mệt mỏi, xương đau nhức
Cơ thể rã rời liệt bán thân
«Hăm lăm vì sao» trừ diệt hẳn
Tâm hồn khoan khoái, khỏe như thần

bà LÝ BÍCH VÂN

219/49 Mai xuân Thương Q6 Cholon

CẦN THƠ : HẠNH số 66/14 Nguyễn công
Trứ. Hoặc KBC : 4652, ĐT : 3934

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG

COTRACYN

SU CỘNG HIỆU MẠNH LIỆT CỦA

2 TRUSINH
(TETRACYCLINE + CHLORAMPHENICOL)

3 KHÁNG SINH
(SULFAMIDES)

SINH-TỐ B12

Triệu bệnh:

- BAN NÓNG-BẠN CỦA THƯỜNG-HÀN
- CẢM HO-SÚNG PHỔI
- NHIỄM VI-TRÙNG: GHỀ LỞ LOÉT-VẾT ĐAU SÚNG MỦ-LÂM ĐỘC
- CÓ GÓI THUỐC BƠI RIÊNG CHO TRẺ EM
- ĐỂ TRONG GIẤY THIẾT CỐ HÌNH TRẢI TÌM

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG

K.N. SỐ 04 H-BYT-QCOP

MUA ĐỂ DANG TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY

BÁC SĨ

TRẦN MẠNH TÔNG

giải phẫu thẩm mỹ

- Phòng mạch sáng sủa, rộng rãi
- Phòng giải phẫu tối tân

VỚI SỰ CỘNG TÁC
CỦA NHIỀU BÁC SĨ
CHUYÊN MÔN

235 Trương Minh Ký

(TRƯỚC CỬA NHÀ THỜ BA CHUÔNG)

PHONG NGŨA

Ghê chốc, lở loét, gãi tới đâu ăn lan tới đó
Không phải thoa phết sớ sai ngoài da mà hết
uống: **Giải phong Sát Độc Hoàn**

ÔNG TIÊN
GẦN 40 NĂM DANH TIẾNG

Hỏi các tiệm thuốc Hoa-Việt (có bán lẻ)

Nhà thuốc **ÔNG TIÊN**

Phủ Lâm-CHOLON-KNBYT số 3-9-5-63

THUỐC ĐIỀU KINH
GYNOPAUSINE

VIỆN BÀO-CHẾ: ODILIA PARIS

(DO HADZER BÀO-CHẾ TẠI V.N)

Triệu bệnh:

- THẦY KINH CHẬM.
- KINH NGUYỆT ÍT.
- TUỔI HÔI XUÂN VÀ DẬY THÌ.
- KINH NGUYỆT KHÔNG ĐỀU.
- ĐAU LŨC KINH KỶ.

BÁN TẠI CÁC
NHÀ THUỐC TÂY

K.N. SỐ: 80 M. Q. P. 28 2 68

TÂM SỰ BẠN ĐỜI

Tức giận vì Sóng Thần

Là một độc giả của Đời từ lâu nay biết có Sóng Thần, lòng tôi bỗng bùng nổi sóng, nhưng sóng đây là sự tức giận. Tức giận vì không được làm độc giả của Sóng Thần. Lý do thật giản dị: cả một quận Đức Thạnh không có một sạp báo thì bởi đâu ra Sóng Thần để đọc. Đến như Đời là một tuần báo ra ngày thứ năm, tôi thiếu thứ sáu mới được đọc vì phải mua ngoài tỉnh.

TRẦN VĂN KHIÊN
KBC 6946

oOo

Niềm tin đã mất

Đáng lẽ thư này tôi đã viết từ ngày nghe tin « Dương Kiên Nguyên Vũ, Nguyễn Mạnh Côn và những người trẻ mà tờ Báo « Đời » giới thiệu, đã bị thất cử vào « nhà hát Tây ». Tôi bàng hoàng vì niềm tin đã mất. Tôi nghĩ rằng đất nước này sẽ còn điêu linh, và cái bộ mặt của HV mới này cũng chẳng mấy thay đổi, những con gà nhà của nhà nước vẫn còn tái đặc cử một cách vinh quang. Họ là những ông nghị gât và nghị hèn, họ là những thứ dân biểu gia nô của nhà nước, ôi ! VN 20 năm chiến tranh ! thật ngẹn ngào chua xót, khi những người trẻ có nhiệt huyết muốn làm một cái gì đó cho đất nước thì bị đè bẹp như những tên tù binh chiến tranh.

Dương Kiên cùng mười mấy vị ứng cử viên vào Trường Hạ sĩ Quan, nhìn trên nét mặt của Dương Kiên, với những câu trả lời hùng biện được một thực tế hết sức chân thành của anh chúng tôi nghĩ rằng Dương Kiên chắc chắn phải là một dân biểu của Hạ Viện mới, bởi mười mấy vị kia họ toàn trả lời ầm ừ, nếu so với Dương Kiên

thì phải nói là giữa thầy với trò.

Thế mà cuối cùng Dương Kiên phải đi đoong thật ứ học mầu. Chúng tôi biết Dương Kiên nghèo lắm, Dương Kiên đi vào đoong bằng 1 chiếc xe Lambretta nhờ của mấy ông thâu ở trường Hạ sĩ Quan. Sự nghiệp tài sản của Dương Kiên chúng tôi đã biết qua lời nói chân thành cảm động của anh, nghèo đến nỗi mà các cử động viên của anh phải nhịn đói, nhưng với tinh thần khí phách của những người trẻ, họ đã không nói lên một lời nào, ngoài một ý niệm là làm sao cho Dương Kiên được vào Hạ Viện và chắc chắn tiếng nói của anh sẽ là tiếng nói trung thực của lớp người trẻ hôm nay. Nhưng những ý niệm ấy đã trở nên phũ phàng như lời dự đoán của chúng tôi là Dương Kiên nghèo quá, Dương Kiên không xin của lấy thầy, Dương Kiên không mua bản phiếu, vì tiền đâu mà mua, thế nên Dương Kiên phải thất cử.

Chưa hết đọc báo thấy các tay tổ mà Đời giới thiệu cùng đi đoong luôn, nhất là Vũ ngự Chiêu, Nguyễn mạnh Côn, Hà thượng Nhân, thật là đều bất hạnh cho đất nước này ! Riêng chúng tôi những người từ các quân khu thuộc các Trại Biên Phòng về đây học, chúng tôi không có thể cử tri.

Trong khóa học của chúng tôi có 397 người mà chỉ được khoản 200 người đi bỏ phiếu còn 197 người còn lại, thì không có thể cử tri thế là chúng tôi đành chịu vậy. Chúng tôi không có thể cử tri vì đơn vị gốc của chúng tôi không thêm gọi xuống quân trường ; Còn quân trường thì cũng chẳng cần đề ý đến việc ấy làm gì. Điều ấy cũng chứng tỏ rằng cái hệ thống con rùa của chế độ. Tôi nghĩ rằng đây là một tệ trạng mà chế độ này hay gặp phải, chúng tôi cảm thấy buồn trong 1 phút khi được tin mình không có thể cử tri, nhưng chúng tôi buồn nhiều khi nghe tin anh Dương Kiên bị rớt, niềm đau ấy bây giờ vẫn là cái du âm trong tâm tư tôi nói riêng, và giới trẻ nói chung. Ngày 20/9 này chúng tôi trở về với núi rừng để sống lại với nếp sống của mấy năm hải hùng ở các trại Ven Biên, riêng tôi một người trẻ phải rủ áo thư sinh từ năm

1968. Và đơu vị đầu tiên tôi đặt chân đến là Dak Seang rồi từ Dak Seang tôi lại đơu độ với một ông Đu Mỹ cổ vấn, nên tôi bị thuyết chuyển đến Trại LLDB Ben Hec trong mùa bon vẹm đánh và phá kích (5/69) người ta muốn cho tôi chết, nhưng tôi vẫn còn sống sờ đây, và mỗi tuần tôi cũng có 1 tờ Báo « Đời » của bác làm món vui tinh thần.

ĐỖ DUY LIÊM
CĂN CỨ BENHAT — KBC 7579

oOo

Nhắn tin

— T.S HOÀNG NĂNG KBC 4357

— Tòa soạn vẫn thường xuyên nhận được thư bạn. Cám ơn.

— LÊ TẤT HỮU Nha Trang
Chúng tôi sẽ cố gắng giúp bạn nhưng kết quả ra sao chắc bạn biết rồi. Mong.

— NGÔ MINH QUYỀN Thị Nghé
Chúng tôi đã Chuyển thư ông cho người đăng quảng cáo bán thuốc. Xin ông chờ ít lâu.

— TRẦN THUDUNG Saigon
Cám ơn bạn đã có phản ứng nhanh chóng trước hành động không tốt đẹp của những người lính đồng minh. Mong sáng tác mới.

— TRẦN THỊ LIÊN L.Đ
Tòa soạn nhận được thư quí trẻ nên thư gửi TI đã mất thời gian tính khi tờ báo này phát hành. Sóng Thần vẫn còn mong chờ bạn hỗ trợ. Mong tin.

— CỤ TRẦN VĂN KHẮC — Đà Lạt
Xin thành thật cám ơn Trường ĐQ

— CẬU LÊ THIÊN THUYẾT — Huế
Em cứ yên tâm học hành và chọn ngành nào có tương lai trong hội và hợp với khả năng nhất. ĐQ

*Một bình minh tươi sáng
đón chờ trẻ sơ sinh!*

Sữa bột S-26 và SMA

đầy đủ chất bổ và sinh tố
nuôi dưỡng trẻ sơ sinh dồi dào sinh lực,
lớn mau, lớn khỏe, nhờ công thức
giống hệt sữa mẹ về cả phẩm và lượng.

S-26 và SMA

hơn 50 năm tiến bộ không ngừng
trong khoa dinh dưỡng nhi đồng,
bảo đảm cho trẻ sơ sinh khắp
thế giới một tương lai rực rỡ.

S-26 và SMA

tạo niềm vui cho cả nhà!

